

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

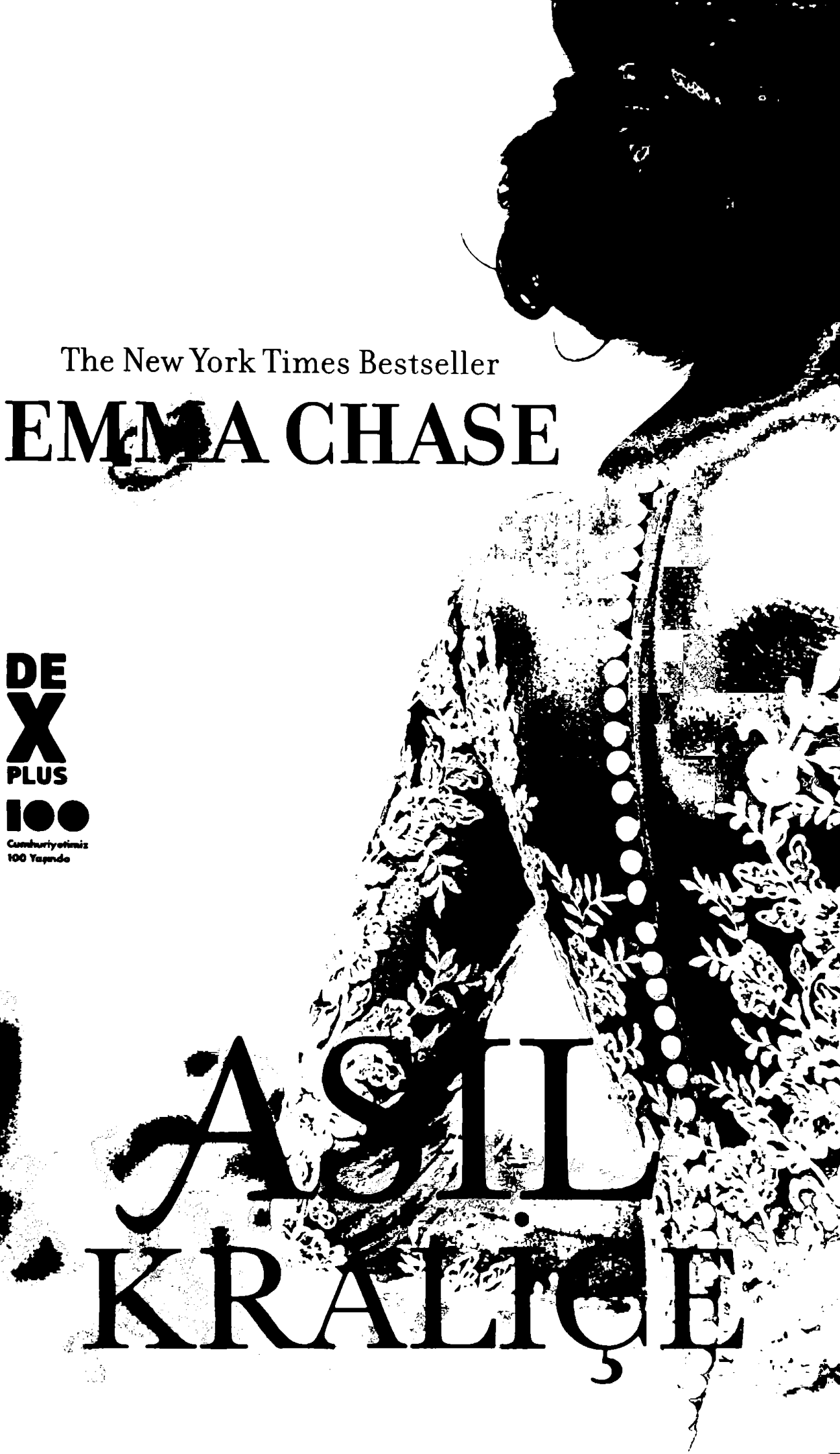
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The New York Times Bestseller

EMMA CHASE

DE
X
PLUS
100
Cumburiyetimiz
100 Yasında

ASIL
KRALİÇE

DEXPLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Asil Serisi
Asil Teklif
Asil Aşk
Asil Duygular

Yakın Koruma

ASIL KRALİÇE

Orijinal adı: Royally Yours
© 2018, Emma Chase
Yazan: Emma Chase
Çeviren: Esra Çetin
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Diversion Publishing Corp.'un alt markası Everafter Romance'den Nurcihan Kesim Ajansı Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
1. baskı / Temmuz 2023 / ISBN 978-625-8492-19-4
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

EMMA CHASE

ASİL KRALİÇE

Çeviren: Esra Çetin

**DE
X
PLUS
100**
Cumhuriyetimizin
100. Yılında

İnsöz

Logan

Hiçbir kadın kraliçe olarak doğmaz; doğumunda ismine eklenen unvan ne olursa olsun.

Krallar taçlandırılır. Ama kraliçeler... Kraliçeler kendileri yükselir.

Kendilerini, onları her zaman takip ediyormuş gibi görünen trajedi ve kalp kırıklığı derinliklerinden çıkarırlar. Toplumun zincirlerini kırarlar, zaferleri ve sevinçleri sayesinde dimdik yükselirler. İhanet ateşiyle dövülürler ve hiç bitmeyen, soğuk irade savaşıyla şekillenirler.

Yine de yükselirler ve sonra... Saltanat sürerler.

İyi günde ya da kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ta ki ölüm onları ayırana dek.

O saltanatın kalıntıları, torunların gerçek mirasıdır. Çoğu için bu, doğuştan gelen bir görev, gelenek ve sadakattir.

Ama biz ikimiz farklıydık. En başından beri ve her yönden.

Etrafımızdaki her şeyi yerle bir edebilecek bir tutku. Göz ardı edilmeyecek veya inkâr edilmeyecek bir aşk. Ömür boyu sürececek bir bağlılık.

Bunlar bizim mirasımız, bizim izimizden gidecek olanlara bırakacağımız armağanlar olacaktı. Hepsinin iliklerine işleyecek ve ruhlarına kazınacaktı.

Ama o zamanlar bunu bilmiyorduk.

Her hanedanın bir miladı vardır. Her efsane bir hikâye ile başlar.

Bizimki de bu.

Birinci Bölüm

Lenora

Averdeen, 1945

“*Onu görmeliydin Alfie. O kadar etkileyiciydi ki... Parlamento’daki o züppelerin herhangi birinin hayal bile edemeyeceği kadar onurluydu.*”

Wessco Kralı olan babam Reginald William Constantine Pembroke, benim hakkımda ben odada yokmuşum gibi konuşurdu. Annem bunun kötü bir alışkanlık olduğunu söylerdi. Ama benim için sorun değildi, özellikle de babam benimle gurur duyduğunda.

“*Ve danışmanlarım*” dedi, kelimeyi tükürür gibi söyleyerek. “İnsanları hiç anlamıyorlar. Lanet olası aptallar, hepsi aptal.”

Babamın danışmanları da benim hakkımda ben odada yokmuşum gibi konuşurlardı.

“*Sekiz yaş, daha çok küçük*” demişlerdi. “*Kendini küçük düşürecek*” diye uyarmışlardı. “*Ne de olsa Veliaht Prenses sadece bir kız.*”

Savaş geçen ay nihayet sona erdiğinde, şehirde bir geçit töreni düzenledik. Müzik ve tathıllar, flamalar ve balonlar vardı; baktığınız her yerde altın rengi konfetiler

uçuşuyordu. Kalabalık el sallayıp tezahüratlar yaparak, etkileyici üniformaları içinde uygun adım yürüyerek evlerine dönen erkekleri karşıladı.

Bu sabah, diğer çocuklar da eve döndü, ancak kimse tezahürat yapmıyordu.

Gaydalar çaldı ve hüzünlü yüzlerden oluşan bir insan denizi –ağlayan anneler ve babalar, küçük kız ve erkek kardeşler– bayraklara sarılı tabutların hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir geçit töreniyle uçaklardan indirilmesini izlediler.

Ben de ağlamak istedim. Kalbim kurşun gibi ağırlaştı ve tüm bu olanların korkunçluğu karşısında midem düğümlendi.

Ama bunu hiç kimsenin görmesine izin vermedim. Gözlerimin yaşarmasına müsaade etmedim ve vakur bir tavır takındım. Başımı salladım ve onlara cesur çocuklarını asla ama asla unutmayacağımızı söyledim. Ve sanırım orada olmam, sözlerim, her şeyi daha iyi bir hale getirdi... Onlar için durumu biraz daha katlanılabilir kıldı.

Tam da babamın söylediği gibi...

“Her şey istediğin gibi gittiği için memnunum Reggie” diye cevap verdi Alfie Barrister, şöminenin yanındaki deri koltuktan.

Alfie, babamın en yakın arkadaşıydı. Ondan çok seviyordum. İriyarı, göbekli ve mutluydu; tıpkı kızıl saçlı bir Noel Baba gibiydi.

“Size bir telefon var Majesteleri” dedi bir hizmetçi arkamdan.

“Çalışma odamda görüşeceğim.”

Odadan çıkan babamın ardından kütüphane kapısının kapandığını duydum, ancak pencereden dışarıyı izlemeye devam ettim. Yeşil çimlerin karşısına, bir canavar kadar büyük olan bir ağacın kalın dalında asılı duran salıncağın sallandığı yere baktım.

Neşeli türden bir canavardı.

Alfie'ye yaptığımız ziyaretlerin en sevdiğim kısmı buydu. Çünkü sarayımızın yüzlerce odası, sayısız koridoru, hayal edebileceğiniz her renkten çiçeklerle bezeli bahçeleri ve çeşmeleri olmasına rağmen... Lanet olası yerdeki tek bir ağacın herhangi bir dalında asılı duran tek bir salıncak bile yoktu.

Lanet olsun kelimesini yüksek sesle söylememem gerekiyordu, ama bazen içimden bu şekilde bağırmak iyi hissettiriyordu.

Alfie yanıma gelip pencereden dışarı baktı.

“Gidip sallanmak ister misin Cıvcıv?”

Ona bakıp sııttım ve başımı salladım.

Hoplayıp zıpladığım kısa bir sevinç gösterisinin ardından, Alfie beni salıncakta sallamaya başladı ve yüzüme vuran güneş ile saçlarımı savuran rüzgârın eşliğinde kendimi uçuyormuş gibi hissettim; tıpkı istediği her yere gidebilen bir kuş gibi. Koyu mavi eteğimi uçuşmaması için bacaklarımın altına sıkıştırmıştım.

“Bu salıncağı kendin için mi astın Alfie?” diye sordum. Tahta oturağa o da sığardı.

Alfie kıkırdadı. “Hayır. Çocuklarım için astım.”

Şaşkınlıktan ağzım açılmış bir halde ona döndüm. “Senin çocukların mı var?”

“Evet. İki erkek ve küçük bir kız.”

Tekrar önüme döndüm, bu beklenmedik gelişmeyi düşündüm.

“Çocukları sevdiğimi sanmıyorum. Şaşkın ve yaramaz oluyorlar.”

Aslında hiç çocuk tanıımıyordum, en azından resmen. Ben sarayda eğitim alırken Miriam okula gidiyordu.

“Ama eminim seninkini severdim Alfie.” Başımı kaldırıp bahçeye göz gezdirdim. “Buradalar mı? Ziyarete geldiğimizde neden onlarla tanışmadım?”

“Anneleriyle birlikte İskoçya’da yaşıyorlar” diye açıkladı Alfie.

“Anneleri neden burada seninle değil de İskoçya’da yaşıyor?”

Alfie bir an düşündükten sonra iç çekti. “Şey... Çok iyi bir koca değildim. İşimle evliyim de denebilir.”

Alfie’nin sahip olduğu mağaza Barrister’s, Wessco’nun en büyüğüdü; oyuncaklar, kıyafetler ve her türlü harika şey vardı. Babama yakında Londra’da bir tane daha mağaza açacağını ve dünyayı ele geçirmeyi bitirdikten sonra kibarlık edip Wessco’yu ona bırakacağını söylediğini duymuştum.

“Onları özlüyor musun?” diye sordum.

“Evet.” Alfie başını salladı. “Ama karım ailesiyle birlikte İskoçya’da daha mutlu. Ayrıca çocukların yeri annelerinin yanındır.”

Yumuşak bir sesi, benimki gibi uzun, koyu kahverengi saçları ve güneşli bir gündeki gökyüzünün rengiyle birebir aynı renk gözleri olan annem çok güzeldi.

“Ben annemle neredeyse hiç beraber olamıyorum” dedim sessizce.

Özel öğretmenlerimle birlikte olmadığım zamanlarda babamla vakit geçiriyordum. Bazen, onları duymadığımı sandıkları zamanlarda, çalışanlar benden Majestelerinin Gölgesi diye bahsediyorlardı.

“Evet, biliyorum” dedi Alfie, benim için üzülyormuş gibi bir sesle. “Ama sen özelsin Civeciv.”

Ben özeldim çünkü bir gün kraliçe olacaktım. Babam öyle söylüyordu.

Benden önce iki bebekleri daha olmuştu ve bebeklerden biri erkekti. Ancak çok erken, çok küçük doğmuşlardı ve hayatta kalamamışlardı. Küçük kız kardeşim Miriam doğduktan sonra ise annem çok hastalanmıştı ve doktorlar babama annemin bir daha bebek doğuramayacağını söylemişlerdi.

Ki bu da Wessco’nun sahip olduğu ilk naip kraliçe olacağım anlamına geliyordu.

Bu işte iyi olmam çok önemliydi.

“Bana neden Civeciv diyorsun Alfie?” diye sordum salıncakla yükselirken.

“Çünkü Ludlow Kalesi’nde doğduğun gece seni gördüm. Baban seni ilk kez kucağına aldığı anda oradaydım ve tam olarak öyle görünüyordun. Tüysüz, solgun, viyak viyak bağırان bir civeciv.”

Tasviri rahatsız ediciydi. Kaşlarımı çattım.

“Umarım artık bir civecive benzemiyorumdur.”

Alfie salıncığın önüne geçerek beni izledi. Ve mavi gözleri parlayarak başını iki yana salladı. “Eh... Hangi günde olduğumuza göre değişiyor.”

Ağzım açık kaldı. “Alll-fie!”

Şiddetli kahkahasıyla göbeği sallandı. “Bu sadece bir lakap Lenora. Bir sevgi ifadesi. Her çocuğun bir lakabı

olmalı.” Salıncağın yan tarafından beni bir kez daha itti. “İster inanın ister inanmayın Ekselansları, ancak siz de aslında bir çocuksunuz.”

Alfie başını iki yana sallayarak ana eve doğru döndü. Ve sonra onun yumuşak bir sesle, “Tanrı biliyor ya birinin de sana o şekilde davranması gerek” dediğini duydum.

Guthrie Evi, Wessco Sarayı, 1953

Kıyafetlerin rengi önemliydi. İnsanların sizin hakkınızda fark ettiği ilk şey buydu. Siyah kasvetli, beyaz kutsal, fuşya çok cıfcaflı, pastel renkler ise çok kız işiydi. Desenler de önemliydi. Puantiyeliler çok uçarıydı, çiçekliler çok sığdı, çizgililer ve ekoseliler uygun olabilirdi ama aşırıya kaçmadığınız sürece.

Ve günlük giyim için... Gri kullanılmalıydı.

Özel kalemim Bayan Crabblesnitch'e göre güvercin grisi mükemmel bir renkti. Ne çok sıkıcıydı ne de çok cesurdu; yumuşaktı ama zayıf değildi, çekiciydi ama yüzey-sel değildi.

Muhtemelen gri bir elbisenin içinde ölecektim. Ve bu da benim hayalet kıyafetim olacaktı.

Sonsuza dek.

“Bugünkü elbisen bu, Megan.” Bayan Crabblesnitch, hizmetçinin sol elindeki kıyafeti işaret etti: Kabarık iç etekleri olan kısa kollu tüvit bir elbise ve onunla uyumlu bir ceket.

Gri renkte. *Elbette.*

Giyindikten sonra makyaj masasına oturdum ve Megan uzun saçlarımı her zamanki gibi topuz yapmaya başladı, görünüşü yumuşatmak için kaküllerimi yana doğru taradı ve birkaç saç tutamını gevşek bıraktı.

“İyi günler hanımlar.” Üzerinde zarif beyaz çiçekler olan koyu mavi ipek bir elbise giyen annem gülümseyerek içeri girdi. Açık kahverengi, kıvrırcık saçlarına yeşil elbisesiyle uyumlu bir bant takmış olan Miriam da onun arkasından içeri girdi.

“Teşekkürler Megan. Gerisini ben hallederim” dedi annem, arkamdaki hizmetçinin yerine geçerek. Bayan Crabblesnitch ve Megan reverans yapıp odadan çıktılar.

“Saçını sakın kestirme Lenora” dedi annem tokaları takarken. “O kadar güzel ki.”

Bana güzel, tatlı ve içimi aydınlatan yüzlerce başka kelime söyleyen tek kişi annemdi. Bu, kendimi... Normal hissetmemi sağlıyordu. Ya da “normal” olduğunu hayal ettiğim şekilde hissetmemi.

Saçlarımla işini bitirdi ve burnunu kırıştırarak aynadan gözlerime baktı. “Bayan Crabblesnitch yine griyi mi seçti?”

Dramatik bir şekilde iç çektim. “Kasvetli Wessco gökyüzü... Ve ruhum kadar gri.”

“Arsız kız.” Annem güldü. Sonra arkasını döndü ve soyunma odamın hemen dışında asılı duran ışıltılı, kabarık elbiseye baktı. “En azından bu akşamki doğum günü balosunda değişik bir şeyler giyebileceksin.”

Ayağa kalkıp yanına gittim. “Evet, çünkü gümüş rengi griden çok daha farklı.”

Annem yumuşak elini yanağıma bastırdı. “Gözlerinin rengini öne çıkarıyor. Çok güzel olacaksın.”

“Doğum günümde siyah-beyaz temalı bir balo düzenlemek istiyorum” dedi Miriam. “Herkes siyah-beyaz giyecek, ama ben meneviş mavisi bir elbise giyeceğim. Hayatımın aşkıyla tanışacağım ve bütün gece hiç durmadan dans edeceğiz. Ayrıca hiç kimse Lenora’ya bakmayacak.”

On dört yaşındaki kız kardeşim bana bakıp dil çıkardı.
Büyüleyici.

“Bütün gözler senin üstünde olabilir” dedim ona. “Bir daha hiç kimse bana bakmazsa çok mutlu olurum.”

Annem saatini kontrol etti. “Gelin canlarım. Babanız aşağıda ve bekletilmekten nefret ettiğini biliyorsunuz.”

Babam ellerini arkasında birleştirmiş bir halde basamakların dibinde duruyordu. Yüzündeki çizgileri ve kah-verengiden çok beyaz olan saçları ile annemden daha büyüktü. Ama birlikte çok çekici görünüyorlardı ve anneme bakarken, gri-mavi gözleri çok daha genç bir adaminkiler gibi parlıyordu.

Kraldan iltifat duymayı beklemiyorduk ve o da herhangi bir iltifat etmedi. Bu onun tarzı değildi. Ama anneme kolunu uzattı ve dördümüz büyük mermer fuayeden geçerek bizi doğum günümü kutlamak için öğle yemeği yiyeceğimiz Parlamento’ya götürecek arabaya doğru ilerledik.

“Unutma Lenora, bu akşam dans etmek yok” dedi babam arkasını dönmeden.

“Ah, Reggie. Bugün onun on altıncı doğum günü” diye yakındı annem.

“Aynen öyle. Çok yakın dans ettikleri için lordlardan birinin azgın oğlu ile adının çıkmasına izin vermeyeceğim.”

“Söylentiler bir balyozun neden olduğu göçükler gibidir; tamir edebilirsiniz, ama asla eskisi gibi olmaz” de-

mişti Dingleberry Başpiskoposu bir keresinde babama. Çürümüş bir meyve parçası gibi buruşuk, sert bir yüzü vardı ve annesinin, çocukken şeker yemesine asla izin vermediğini söyleyebilirdiniz.

Annem tekrar denedi. “Tanrı aşkına, artık 1800’lü yıllarda değiliz.”

Ve babam, hayatımda duyacağım en doğru şeylerden birini söyledi:

“Bu duvarların içinde, hâlâ öyleyiz.”

Parlamento öğle yemeği, dünyadaki en sevdikleri ses kendi uğultuları olan yaşlı adamlarla dolu bir odadan beklediğim gibi ilerliyordu. Süslü, duvar resimleriyle kaplı tavana baktım ve Tanrı’nın beni can sıkıntımdan kurtarması için dua ettim. Bir deprem veya yanardağ patlaması gibi gösterişli bir şeye gerek yoktu, ama belki biraz veba iyi olabilirdi? Kurbağalar da işe yarardı. Bu noktada çekirgelere bile razı olurdum.

Ama belli ki Tanrı beni terk etmişti, çünkü öğleden sonra kesintisiz bir şekilde devam ediyordu.

“Sigiller.”

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğünüz her zaman daha da kötüye gitmeleri çok komikti.

“Affedersiniz?”

Munster Markisi’nin sakalı o kadar uzundu ki ağzını göremiyordum. Ama öğle yemeğinden arta kalanları görebiliyordum; jambon ve peynir parçaları, korkunç birer Noel ağacı süsü gibi gri sakallarında sallanıyordu.

Ne öğürdüm ne de yüzümü buruşturdum. Otokontrolüm olağanüstüydü. Kendime bir madalya vermeliydim.

“Eskiden Parlamento’daki en iyi biniciydim” diye homurdandı, “ama ayaklarımdaki siğiller yüzünden geri çekilmek zorunda kaldım. Yabani otlar gibi birdenbire derimde bittiler. Başparmağımda sulu bir üzüm tanesi kadar büyük bir tane var.”

Ve öğürme refleksim bir kez daha teste tabi tutuldu.

“Görmek ister misiniz, Ekselansları?”

“Görmek mi?” diye tekrarlardım, çünkü... Bunu gerçekten söylememişti, değil mi?

“Aslında fevkalade bir şey, tıbbi açıdan konuşursak.”

Ve sol botuna uzandı.

“Ah, ben...”

“İyi günler, Lord Munster!”

Miriam, şu dünyada en sevdiğim kız kardeşim, hızla yanıma geldi ve koluma girdi. “Korkarım kız kardeşimi çalmak zorundayım. Kadınsal mevzular. Anlayacağınızı tahmin ediyorum.”

“Ah, evet, elbette.” Munster reverans yaptı. “Doğum gününüz kutlu olsun Prenses Lenora.”

“Teşekkür ederim.”

Kol kola girmiş bir halde Miriam ile oradan uzaklaştık.

“Bana borçlusun” diye fısıldadı. “Bu akşamki baloda safir kolyeni takmak istiyorum.”

“Kolyemi de küpelerimi de alabilirsin. Onları hak ettin.”

“Sana *fevkalade* siğilini mi göstermeye çalışıyordu?”

“Nereden bildin?”

“Aynı şeyi geçen ay amcasının şövalyelik töreninde Elizabeth Montgomery ile de denedi! Bence bu tuhaf bir çiftleşme ritüeli gibi bir şey.”

“Bu da ne demek?” diyerek güldüm.

“Eh, önce sana başparmağını gösterir, ama bu sadece başlangıç. Sonra bir bakmışsın, ‘Gel tatlım, sana siğilleri olan *diğer yerlerimi* de göstereyim!’ der” dedi Miriam kaşlarını yukarı aşağı oynatarak. Elimle ağzımı kapattım ve kıkırdama krizine girdik.

Bazen üzerine biraz düşündüğümde, bu hayatın ne kadar garip olduğuna neredeyse inanamıyordum. Sarayın penceresinden şehre baktım ve herkes için de bu kadar garip olup olmadığını merak ettim.

O sırada odaya genç bir adam girdi ve onu daha önce görmediğime emindim. Düzgünce kesilmiş gür, koyu renkli saçları ve kare, siyah çerçeveli gözlüğünün ardında çocuksu yüz hatları olan açık tenli biriydi. Yeni bir bahçe görmüş hevesli bir köpek yavrusu gibi, odanın içinde kocaman açılmış gözlerle dolaşıyordu.

“Miriam, şu çocuk kim?”

Dedikodu önemsizdi, ancak siyaset dünyasında gerekliydi. Ayak uydurmaya çalışıyordum ancak Miriam’ın bilgisi benimkini gölgede bırakıyordu. Kahretsin, bir MI6 casusunu bile gölgede bırakırdı.

“O yeni Anthorp Dükü” diye fısıldadı.

Anthorp Dükü, Wessco’da Pembroke kadar eski ve prestijli bir isim olan Rourke ailesinin unvanıydı.

“O çok genç.”

“Senden sadece bir yaş büyük.” Miriam başını salladı. “Ailesinin Lordlar Kamarası’ndaki yerini alabilmesi için babam ona özel bir izin vermek zorunda kaldı. Sana söylemedi mi?”

Başımı iki yana salladım.

Ve Miriam her şeyi anlattı. “Ah, çok heyecanlı! Yeni Dük aslında Rourke’un ikinci oğlu. Ondan sekiz yaş büyük olan erkek kardeşi, babasının isteklerine karşı gelecek savaşa katıldığında yaşlı Dük ile anlaşmazlık yaşadı. Savaş sona erdiğinde, büyük oğul eve döndü ve Dük onu eski konumuna getirmeyi teklif etti. Ancak çocuk hiçbir şey istemedi! Çekip gitti!”

“Gitti mi?” Bunu hayal bile edemiyordum; evinden, aileden... Görevinden uzaklaşmak. Bu benim için sokak ortasında çıplak yürümek kadar akıl almaz bir şeydi.

“Nereye gitti?”

“Nereye isterse.” Miriam iç çekti. “Tüm dünyayı dolaşıp dağlara tırmandığını, ormanları keşfettiğini ve serbest dalış rekorları kırdığını söylüyorlar. Hazine arıyormuş.”

“Hazine mi? Rourke’ların da en az bizim kadar parası var.”

“Rüya gibi olmasının nedeni de bu! Hazineyi ihtiyacı olduğu için değil, bulabildiği için arıyor. Hayır kurumlarına dağıtıyor; bir keresinde sokakta dilenen yetim bir çocuğa nadide bir elmas verdiğini söylüyorlar. Çocuğun hayatı değişmiş.”

Ah... Gerçekten de rüya gibiydi.

“Yaşlı Dük birkaç ay önce nalları dikti.” Miriam parmaklarını şıklattı. “Büyük olanın cenaze için eve gelmediğini söylüyorlar ama iki kardeş çok yakınmış. Ve şimdi küçük kardeş Anthorp Dükü.”

Etrafında toplanan yaşlı adamlarla gülümseyerek sohbet eden çocuğu izledim bir süre, onunla yakınlık kurarak gençliğini çalmaya çalışıyorlarmış gibiydi. Çocuğun

yüzünde bir samimiyet, duruşunda buralarda ender rastlanan bir savunmasızlık vardı. Nazik görünüyordu. Ve içten.

Parlamento onu canlı canlı yiyecekti.

“Adı ne?” diye sordum.

“Thomas.”

Doğum günü balom, öğle yemeğine kıyasla büyük bir gelişmeydi. Kusursuz bir elmas tacın çevrelediği, başımın üzerinde parlak bukleler halinde toplanmış saçlarım ve gümüş rengi elbisemin içinde kendimi ıslıl ıslıl hissediyordum. Ve *siğil* kelimesini bir kez bile duymamıştım.

Havyar ve kristal kadehlerdeki köpüklü şampanya ile dolu uzun masaların bulunduğu abartılı bir olaydı. Balo salonunun duvarlarındaki yaldızlı aynalar, elbiselerin, ısıltılı mücevherlerin, şapkaların ve frakların rengârenk dansını ve yirmi kişilik bir orkestranın cıvıl cıvıl müziğini yansıtıyordu. Davetliler arasında eski bir Amerikan başkanı, Avrupa’nın her ülkesinden gelen kraliyet mensupları ve Wessco’nun tüm soylu aileleri yer alıyordu.

Duvarın kenarında, mermer bir sütunun yanında duruyordum; ayaklarım, dans etmeyeceğim bir müziğe eşlik ederek ritim tutuyordu.

Arada sırada iyi dileklerini iletmek isteyen biri sohbet etmek için yanımda duruyordu. Tıpkı yatırım yapmak istersem diye bana yeni döşeme işi hakkında her şeyi anlatmak isteyen, iyi bağlantılara sahip orta yaşlı bir girişimci olan Bay Elvin Busey gibi. Arada bir, üst sınıftan

bir çocuk –bir Dük’ün, bir Kont’un ya da birkaç yabancı Prens’ten birinin oğlu– yüzünde açgözlü bir şehvet ya da ürkek bir tedirginlik ifadesi ile bana bakarak yanımdan geçiyordu.

“Bu elbise kusursuz Lenora!” Kuzenim Calliope, mayetiyle beraber yanımdan geçerken bana iki başparmağını kaldırarak selam verdi.

Calliope’nin en büyük hobisi, kendisiyle taht arasında duran Kraliyet Ailesi’ndeki her bir üyenin tüyler ürpertici ölümü hakkında ayrıntılı korku hikâyeleri yazmaktır. Buna ben de dahildim.

Bu etkileşimler gerçek değildi. Gerçek ya da samimi değildi.

Konukların geri kalanı, bir yandan bana bakmıyormuş gibi görünmeye çalışırlarken bir yandan da beni izliyorlardı. Ancak ilgi somut ve eller tutulur cinstendi; hissedebileceğiniz türdendi. Refleks olarak daha soğuk, daha dik durdum ve yüzüm o anlaşılmaz kayıtsızlık maskesine büründü.

“İyi vakit geçiriyor musun hayatım?” diye sordu annem.

Bu gece bir mücevher gibi görünüyordu. Elbisesi kırmızı kadifeydi ve koyu renk saçlarının arasında göz kırpan yakutlar vardı.

“Evet, eğleniyorum.”

Tıpkı bir Fabergé yumurtasının müzedeki korunaklı cam vitrininde hayranlıkla seyredilirken eğlendiği gibi.

Arkamızdaki genç soylular grubundan kahkahalar yükseldi. Annem de duydu.

Kolunu belime dolayarak nazik bir güçle sıktı. “Senin de zamanın gelecek Lenora.”

“Biliyorum.” Omuz silktim.

“Kraliçe olacağın zamanı kastetmiyorum. Kahkahalar atacağın ve... Âşık olacağın zamanı kastediyorum. Neşe ve heyecan; hepsine sahip olacaksın. Bundan eminim.”

“Nasıl emin olabilirsin ki?”

Annemin büyük teyzesi Portia hakkında çok eski, dile getirilmeyen hikâyeler vardı. Bazen rüyaları tuhaf bir şekilde gerçekleşen uçuk kaçık biri olduğunu söylüyorlardı.

Çenemi ellerinin arasına aldı. “Çünkü sen, sevgili kızım, her yönden olağanüstüsün. Hayatının her bölümünün de olağanüstü olması çok mantıklı.” Alnımdan öptü. “Seninle gurur duyuyorum... Annen olmaktan gurur duyuyorum.”

Annemle çok fazla vakit geçirmiyordum, en azından istediğim kadar. Ama birlikte olduğumuzda bunu her zaman yapabiliyordu, melankoliyi esasını sallayan bir peri kadar kolay bir şekilde uzaklaştırıyordu.

“Teşekkürler anne.”

Omzumun üzerinden baktı ve gülümsemesi bir bomba gibi düştü. “Ah, kahretsin... Munster Markisi, İspanya Kraliçesi’ni köşeye sıkıştırmış. Eğer o lanet olası siğilli ayağını gösterirse, kendimizi lanet olası bir savaşın içinde buluruz.”

Annem uluslararası bir olayı önlemek için telaşla uzaklaşırken, genç Anthorp Dükü’nü tekrar gördüm. İki sütun ileride duvara yaslanmıştı, duruşu neredeyse benimkiyle aynıydı. Ve muhtemelen ona baktığımı hissede-bildiği için başını bana doğru çevirdi ve yüzündeki kalın gözlüğe rağmen beni hâlâ iyi göremiyormuş gibi gözlerini kısarak baktı.

Sonra ellerini arkasında kavuşturarak bu tarafa doğru yürümeye başladı. Bana ulaştığında, yanımdaki duvara yaslandı ve başını eğerek hafifçe gülümsedi.

“Mutlu yıllar Prenses Lenora.”

“Teşekkür ederim Dük Anthorp.”

İrkildi. “Lütfen bana Thomas deyin. Ya da Rourke. Bu unvanı her duyduğumda etrafta babamı arıyorum. Hayattayken sefil, yaşlı bir piçti ve iki aydır ölü olmasının onun mizacını iyileştireceğini sanmıyorum, bu yüzden yakınlarda olduğu düşüncesi... Rahatsız edici.”

Boğazımdan yukarı bir kıkırdama yükseldi. Ne kadar da dürüstçe bir konuşmaydı!

Başımı salladım. “Parlamento’yu nasıl buluyorsun Thomas?”

“Zorlu. Siyasette arkadaş edinemeyeceğini, sadece düşmanlar ve henüz düşmanın olduğunu bilmediğin adamlar olduğunu duymuştum. Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamaya başlıyorum.” Başını iki yana salladı. “Sadece bunu çözmek gerekiyor. Parlamento’nun en genç üyesiyim; bu işte iyi olmam çok önemli.”

“Evet, o duyguyu iyi bilirim.”

İçimde ona karşı bir sempati uyandı. Kurtların yakınlarında olduğunu bilirken ormanda bir geyik görmek gibi.

“İşin sırrı fikirlerini korumak” dedim ona. “Ne düşündüğünü kimsenin bilmesine izin vermemek. Duygularını belli etmemek üzerinde çalışmalısın.” Ve çok genç ve yalnız görüldüğü için teklifte bulundum. “Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Tabiri caizse sana racunu gösterebilirim. Sana birkaç ipucu verebilirim.”

Sanki ona dünyaları teklif etmiştim.

“Bunu benim için yapar mısın? Çok nazıksın.” Dans pistine baktı ve sesini alçalttı. “Çok fazla arkadaşım yok, özellikle de bu şehirde. Ben daha çok yalnız bir kurdum, anlıyor musun? Bir asiyim.” Sonra omuz silkti ve bana aşırı mütevazı bir gülümseme sundu. “Şey ... Eksantrik biri demek daha doğru olabilir. Tuhaf biri.”

Gülümsedim. “Bu duyguyu da iyi bilirim.”

Thomas gözlüğünü düzelitti. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Bu senin partin... Neden dans etmiyorsun?”

“İzni yok.”

“Neden izni yok?” diye sordu Thomas.

“Sakız” diye açıkladı Miriam fazlasıyla mutlu bir şekilde.

“Evet, tabii ki.” Thomas başını aşağı yukarı oynattı. “Anlıyorum.”

Ve sonra aşağı yukarı oynayan başı iki yana sallandı.

“Hayır, bekle, *anlamıyorum*. Sakızın bununla ne ilgisi var?”

Evet, kulağa geldiği kadar saçmaydı.

“Bir hanımefendi lezzetli bir sakız gibidir” diye tekrarladı Miriam. “Tatlı ve güzeldir ama dikkatli olmazsan etrafındaki her delikanlı tadına bakar.”

“Ancak saygın olan hiçbir adam” diye devam ettim, huysuz bir ihtiyarı taklit ederek, “kullanılmış bir sakızı ağzına atmak istemez.”

Thomas bu fikri ciddi ciddi düşünüyormuş gibiydi.

“Bu duyduğum en saçma şey. Kim söyledi bunu?”

“Dingleberry Başpiskoposu” diye yanıtladım. “Babam bunu çok ciddiye aldı.”

“Dingleberry, ha? İsmi her şeyi anlatıyor, değil mi?”
Thomas göz kırptı.

Ve ben de yüksek sesle güldüm.

Miriam da güldü ve sonra Thomas'ın bileğini tuttu.
“Lenora'nın dans etme izni olmayabilir ama benim var. Ve bu şarkı en sevdiklerimden biri. Hadi dans edelim Dük.”

Thomas şaşırılmış görünüyordu. “Peki, tamam.”

Ve Miriam onu dans pistine sürükledi.

İki dans sonra geri geldiler.

“Bir plan yaptık!” diye fısıldadı kız kardeşim.

Ah, hayır.

Başımı iki yana sallamaya çoktan başlamıştım. “En son bir plan yaptığında, akşam yemeğinde kendimi Kokarca Winky'nin yanında otururken buldum. Hayır, çok teşekkür ederim.”

Thomas'ın bakışları aramızda gidip geldi.

“Kokarca Winky mi?”

“Winkerton Vikontu” diye açıkladı Miriam.

“Adam domuz kıcı gibi kokuyor” diye ekledim.

Thomas kıkırdadı.

“Ama bu tamamen farklı!” Miriam parmak uçlarında yaylandı. “Bu plan gerçekten işe yarayacak! Herkesin dikkatini dağıtacağım; bu konuda iyiyimdir. Ve sen de dans etme şansı bulacaksın Lenora.”

Thomas'ın yumuşak yeşil gözleri benimkilerle buluştu. “Herkes doğum gününde dans edebilmeli. Sakızların canı cehenneme.”

Heyecandan midemde kelebekler uçtu ve dudaklarımda hiç de alışkın olmadığım hınzır bir gülümseme belirdi.

“Bunu yapmamalıyım.”

“İşte bu yüzden eğlenceli” diye ısrar etti Thomas.

“Bilmiyorum...”

“Hadi ama!” diye sızlandı kışkırtıcı yılan kardeşim.

“Tanrı aşkına, biraz yaşa.”

Beni her zaman takip eden meraklı gözleri arayarak odanın içinde göz gezdirdim, sonra hızlı bir nefes alıp başımı salladım. “Pekâlâ.”

“Harika!” Miriam ellerini çırpı, sonra Thomas’a baktı. “İşaretimi bekle.”

Babamın yanına koştu ve Kral’ı dans pistine çekti. Saray fotoğrafçısının kameralarının ampulleri yanıp söndü ve neredeyse tüm odanın Wessco Kralı’nın en küçük kıızıyla dans etmesini izlemenin ne kadar kıymetli olduğunu bilerek iç çektiğini duyabiliyordunuz.

Thomas yanımda durarak dümdüz karşıya baktı, eli benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Bekle... Bekle...”

“Olamaz!” diye çığlık attı Miriam ve daha önce tüm gözler onun ve babamın üzerinde değilse bile şimdi kesinlikle öyleydi.

“Şimdi!” diye fısıldadı Thomas ve Miriam, Bermuda Kralı’nın hediyesi olan çok sevdiği safir küpesini kaybettiğinden bahsederken, bizi arkamızdaki kapıdan hızla geçirdi.

Thomas’la girdiğimiz oda, korse kullanılan günlerde sinek gibi düşüp bayılan bayanlara tahsis edilen leylak ve altın rengi bir misafir odasıydı. Ama bu akşam oda boştu.

Thomas kapının aralığından bakarak dinledi ve bir an sonra gülümsedi. “Tehlike yok.”

Çoğu insan için bu küçük, aptalca bir şeydi. Ama ben çoğu insan gibi değildim.

Babama asla itaatsizlik etmemiştim, hiç kimseye itaatsizlik etmemiştim.

Ve kendimi... Capcanlı hissediyordum. Belki de şimdiye kadar kendimi en canlı hissettiğim an buydu.

Güzel müzik –eğlenceli, hızlı bir melodi– duvarların ardından net bir şekilde duyuluyordu.

Thomas smokin ceketini ve gözlüğünü düzeltti. Sonra eğip elini uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz Prenses Lenora?”

Ve ilk defa, babam ya da yakın akrabam olmayan birine, “Memnuniyetle” diye cevap verdim.

Thomas sağ ellerimizi birbirine kenetleyerek kollarımızı havaya kaldırdı ve diğer elini belime koydu. Ve loş, altın rengi avizenin altında dans ettik. Zıpladık, döndük ve yer değiştirdik. Neredeyse bir kez düşüyorduk ve Thomas ayağıma bastı... Bir kereden fazla.

“Ah!”

“Üzgünüm.”

“Ayy!”

“Benim hatam, tekrar olmayacak.”

Şarkı sona erdiğinde, başım dönüyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Romantik bir şekilde değildi, bir erkek kardeşle dans etmenin hissettireceği şekilde tatlı ve aptalcaydı. “Dans etmekte pek de iyi değilsin Thomas.”

Thomas hırıldayarak sıırttı. “Evet, muhtemelen seni uyarmalıydım. Ama kötü bir şekilde dans etmenin hiç dans etmemekten daha iyi olduğunu düşündüm.”

Elini cebine atıp küçük metal bir cihaz çıkardı ve cihazı ağzına götürüp derin bir nefes çekti. Soluma yoluyla uygulanan bu yeni tedavi hakkında bir şeyler okumuştum.

Soluğunu yavaşça bırakıp omuz silkti ve “Astım” diye açıkladı.

Cihazı cebine geri koyarken onu başımla onayladım. Ve yeni bir şarkı başladığında, Thomas kaşlarını kaldırdı. “Tekrar denemek ister misin?”

Başımı salladım ve elimi tekrar onunkinin içine bıraktım.

Ama daha birkaç adım atmıştık ki diğer odadan keskin bir çığlık geldi. Müzik bir anda kesildi. Ve durgun, ürkütücü bir sessizlik bizi bir battaniye gibi örttü.

Thomas’la birbirimize baktık ve sonra kapıya koştuk.

Konuklar dans pistinde toplanmışlardı. Pistin ortasına doğru ilerledim ve orada, yerde, babam annemi kollarına almıştı.

“Anna, Anna!”

Cevap vermedi.

Gözleri kapalıydı, yüzü hareketsizdi ve burnundan koyu kırmızı kan akıyordu.

“Anna...”

Miriam bana sokularak yüzünü koluma sakladı. Kulaklarımda bir uğultu vardı, koca bir okyanus beynimde dalgalanıyordu. Sanki bir uçurumun kenarına yaklaşmış, karanlık ve dipsiz bir denizin derinlerine dalmak üzereydim.

Ama sonra, diğer taraftan, omzuma bir el yerleşti; sıcak ve güçlü bir el.

Gözlerimi annemle babamın üzerinden ayırdım ve Thomas’ın yumuşak yeşil bakışları beni yakaladı. Omzumdaki elini sıkarak bana güç verdi, bana destek oldu; yalnız olmadığımı, yanımda olduğunu bilmemi sağladı.

Düşmeme asla izin vermeyeceğini bilmemi sağladı.

İkinci Bölüm

Lenora

“**A**nmeniz öldü.”
Ne kadar da üzücü sözlerdi. Korkunç sözlerdi; şimdiye dek duyduğum en berbat sözlerdi.

“Anmeniz öldü.”

Kral bunları söylerken on yıl yaşlanmış gibiydi. Miriam’ın dans eden gözlerindeki tüm neşenin bir anda silinip kaybolmasını izledim.

“Anmeniz öldü.”

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Hiçbir şey eskiden olduğu kadar eğlenceli ve harika olmayacaktı. Hiç kimse bana bir daha tatlım ya da güzelim demeyecekti.

Beyin anevrizması, demişti doktor. Anormal bir olay açıklamıştı. Hiçbir belirtisi, bunu önleyebilecek hiçbir tedavi yoktu.

Babam iyi bir kraldı, bir beyefendi idi.

Ama *nazik* bir adam değildi.

Bu yüzden annemin öldüğü günün ertesi günü, sert ve katı bir ses tonuyla bize ne yapmamız gerektiğini anlattı. Geleneklere uygun olarak, Wessco’daki her sokakta annemin tabutunun arkasından yürüyecektik. Annem çok

sevilen biriydi ve insanlar mahvolacaktı, dolayısı ile bu kederli günlerde onlara yol göstermek bize düşüyordu.

Biz yasımızı gizli saklı tutacaktık; hizmetçilerin, sekreterlerin ya da korumaların gözleri önünde soğukkanlı olmalıydık. Güçlü. Ağırbaşlı.

“Anneniz öldü.”

Ve böylece annemin cenazesinin sabahı, hizmetçi banyomu hazırladı. O porselen küvette tek başıma suyun altına kaydım ve gözlerimde tek bir damla yaş kalmayınca ya kadar ağladım.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Annemin cenazesinden bir hafta sonra, hafta sonu için gittiğimiz Alfie’nin arazisindeki büyük gölette sazan avlıyorduk.

Babama göre, her türlü erkeksi aktivitede beceri kazanmam çok önemliydi; çünkü tüm anlaşmalar bu esnada yapılıyordu. İskambil masalarında, avlanma alanlarında ve balık havuzlarında. Sonrasında başının ağrımayacağını bilse beni ragbi sahasına bile götürürdü.

“Bana her şeyi sorabilirsin Lenora.”

Gözlerim önce yanımdaki Alfie’ye, sonra tekrar babama kaydı. “Özel bir soru.”

“Devam et.”

Çoğu zaman hiç tanıımıyormuşum gibi hissettiğim bu adama –babama, kralıma, akıl hocama– baktım.

“Onu sevdin mi? Annemi?”

Oltasını suya attı ve benimkiyle aynı tonda olan çelik grisi gözleri bulutlandı.

“Ona değer verdiğini biliyorum, ama onu sevdin mi? Gerçekten?”

Babam nutuk çekiyormuş gibi görünmeden ders vermek konusunda çok yetenekliydi. İnsanda takip etme ve itaat etme isteği uyandıran bilge, derin ve bariton bir sesi vardı; tıpkı Tanrı gibi.

“Annen iyi bir kadındı. Merhametli... Neşeli. Tahta geçtiğinde, herkes senden bir parça ister. İnsanlar, basın, Parlamento, eşin, çocukların. Sonunda kendini öyle küçük parçalara bölmek zorunda kalırsın ki herkesi mahrum bırakmış gibi hissedersin. Ama annen buna hiç içerlemedi.”

Başını çevirdi ve elini omzuma koydu. “Senin için öyle olmayacak Lenora. Senin kocanın bir yanı sana daima içerleyecek.”

“Neden?”

“Sen akıllı bir kızsın; nedenini sen söyle.”

Tüm bildiklerimi, tüm gördüklerimi düşündüm ve cevap vermek hiç de zor olmadı.

“Erkekler boyun eğmeyi sevmez. Hiç kimseye. Ama özellikle de bir kadına, eşlerine.”

Babam omzuma hafifçe vurup başını salladı ve sonra bakışları gölete geri döndü.

“Evlenme vaktin geldiğinde sana iyi ve açgözlü bir adam bulacağız.”

“Açgözlü mü?”

“Açgözlü bir adam, ona verdiğin zenginlik ve güç için sana minnet duyacaktır. Ve senin gözüne girmek isteyeceği için, sana iyi davranacaktır.”

Söyleyecek zekice bir şey bulamadığınızda, alaycılık sizi asla yarı yolda bırakmazdı.

“Açgözlülük, zenginlik ve güç mü? Aman Tanrım, peri masalı gibi. Bayılabilirim.”

Babam oltasını geri çekti. “Kafanı peri masallarıyla doldurma çocuk. Ya da aşk düşünceleriyle. Onlar bize göre değil. Sana sadece keder getirirler.”

Bunun üzerine oltanın ucundaki yemi değiştirmesi için uşağın yanına gitti. Arkasından bakakaldım.

“Sorumu cevap vermedi” dedim Alfie’ye.

“Elbette verdi” dedi Alfie nazıkçe. “Anneni çok sevdi.”

Başımı yana eğdim. “Nereden biliyorsun?”

“Baban sana asla yalan söylemez... Ve sana hayır demedi.”

“O zaman neden sadece evet demedi?”

“Çünkü aşk berbat bir şeydir Civciv. Ve harika. Güzel, korkunç, karmakarışık bir şey. Bir gün uçabilecekmişsin gibi hissettirir, ertesi gün yüreğini parçalar. Anlaşılması güç.” Alfie omuz silkti. “Ve baban senin olabildiğince basit şeyler yaşamayı istiyor. Çünkü o güzel başına konmayı bekleyen bir sürü zorluk olduğunu biliyor.”

Ertesi sabah, Megan, Bayan Crabblesnitch’e aralarından seçim yapması için iki kıyafet uzatırken, ben de saraydaki makyaj masanın başına dönmüştüm.

Bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Çok şey değişmiş gibi.

Sanki ben değişmişim gibi.

Aynada kıyafetlere baktım; güvercin grisi bir etek ve bluz ile sarı, kısa kollu, önden düğmeli bir elbise. Bayan

Crabblesnitch'in hangisini seçeceğini şimdiden biliyordum.

Vincent van Gogh'un sarı boya yemesiyle ilgili eski bir hikâye vardı. Bazıları bunu ölmek istediği için yaptığını söylüyordu; diğerleri ise neşeli rengi yutarak moralini yükseltmeye çalıştığını söylüyordu. Belki ikisi de değildi. Belki de sadece ne olacaksa olsun demişti ve canı öyle istediği için yapmıştı.

Çünkü yapabiliirdi.

Çünkü seçim ona aitti.

Ayağa kalkıp Megan'ın kollarındaki giysilere döndüm. Ve sarı elbiseyi işaret ettim. "Bugün onu giyeceğim."

Bayan Crabblesnitch gözlerini kırıştırdı. Sonra sivri burnunu kaldırıp hafifçe çekti. "Prenses Lenora, bu..."

"Onu."

Kendi sesimi zar zor tanıdım. İçimin derinliklerinden gelen soğuk ve farklı bir sestti. Katıydı.

Bugün sarı olacaktım. Yarın başka bir renk olacaktım.

Ama gri olmayacaktım.

Arada kalmış, kararsız.

Başkaları beni istedikleri yöne çekip benim yerime seçim yaparken, akıntıya kapılmış bir tüy gibi uçmıyacaktım.

Dans etmek istersem, dans edecektim. Ve eğer sarı giymeyi tercih edersem, o zaman sarı giyecektim.

Çünkü daha önce bilmediğim ama şimdi bildiğim şey, hayatın daha azıyla yetinilmeyecek kadar kısa, öngörülemez ve acımasız olduğuydu.

Üçüncü Bölüm

Lenora

Wessco Sarayı, 1955

Bir kişinin dünyayı değiştirebileceği söylenirdi ve ailemden dolayı bunun doğru olduğunu biliyordum. Bilmediğim, bir kişinin hayatınızı değiştirebileceğiydi. İçinizde varlığından bile haberdar olmadığınız boşlukları doldurabileceğiydi.

Thomas Rourke'un son iki yılda benim için yaptığı buydu. Benim kayam olmuştu. Hayatım boyunca özlemle aradığım kişi haline gelmişti.

Arkadaşım olmuştu.

İlk ve tek, en iyi arkadaşım.

“İşte buradasın” dedi Thomas, Guthrie Evi'nin verandasından. “Ben de tam seni görmeye geliyordum.”

Hava kararmıştı ve saat geç olmuştu, bahçedeki cırcır-böcekleri bile geceyi geçirmek için yerlerine yerleşmişlerdi.

“Brendi ve puroyu kaçırdın.”

Akşam yemeğinden sonra kütüphanede brendi ve puro içmek, kodamanların yaptığı erkeksi ritüeldi ve babam benim de katılmam için her zaman ısrar ederdi. Çünkü... Politika. Dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın. Bu işler böyle yürürdü.

Thomas elini kalbinin üzerine koydu. “Ve bu konuda gerçekten çok üzgünüm. Yarınki oylama için ticaret mevzuatını okumayı bitirmem gerekiyordu. Sen daha incelemedin mi?”

Sınavlara hazırlanan bir öğrenci gibi inledim.

“Hayır, unutmayı planlıyordum.”

“Üzgünüm.” Thomas ceketinin cebine uzanıp yeşil bir cam şişe çıkardı. “Belki bu telafi eder?”

Thomas Rourke sadece genç bir Anthorp Dükü değildi, aynı zamanda yaramaz bir oğlandı. Korkunç bir örnekti. Ve beni tamamen kanatları altına almıştı.

“Nedir bu?” diye sordum.

“İrlanda viskisi. Babamın özel koleksiyonundan yıllanmış bir İrlanda viskisi. Piç herif onu altın gibi korurdu. Birlikte açarız diye düşündüm.” Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Birkaç yudum, şu mevzuatı çok daha kolay sindirmemizi sağlayacak.”

Omzumun üzerinden baktım, görünürde ne bir muhafız ne bir hizmetçi ne de casusluk yapan bir kâtip vardı.

“Hadi o zaman” diyerek gülümsedim.

Büyük, yemyeşil bir ağacın arkasında, saray duvarındaki muhafızların kör noktasında kalan gölgeli bir yer vardı. Thomas’la çimlerin üzerine oturduk ve ben, Noel sabahındaymış gibi ağacın altına uzanıp gizli beyaz kutuma uzandım. Bir an sonra sigaramı yaktım ve başımı arkaya atıp dumanı uzun uzun üfledim.

“Eğer bir fotoğrafçı parmaklarının arasındaki sigarayla senin bir fotoğrafını çekerse, baban seni bir aylığına odana kilitler.” Mantarı dişleriyle çekip çıkardı ve şişeden büyük bir yudum aldı; çünkü biz böyle klas insanlardık.

Sonra içki boğazına kaçtı ve ağızındaki her şeyi dışarı püskürttü.

Şişeyi kokladım ve fikrimi değiştirmeden hemen önce dudaklarıma götürüp hızla yudumladım.

Ve kararımdan hemen pişman oldum. Ateş içmek gibiydi. Sigaramı bir kenara attım ve ağzımı ellerimle kapatıp şiddetle öksürdüm.

Bir hanımefendi gibi.

“Yakıyor” diye soludum, gözlerim sulanırken.

Thomas göz kırptı. “Bu iyi olduğu anlamına gelir.”

Biraz daha içtik –ve öksürdük– ikinci sigaramı söndürdüğümde kendimi son derece hafiflemiş ve harika bir şekilde havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Thomas cebinden kavisli, el oyması ahşap bir pipo çıkardı.

“Ah, hayır, Thomas... Pipo olmaz.”

“Pipoyu seviyorum” diye mırıldandı. “Beni seçkin biri gibi gösteriyor.”

“Seni Sherlock Holmes gibi gösteriyor.”

“Aynen öyle. Holmes seçkin biridir.”

Başımı iki yana salladım. “O kelimeyi söyleyip duruyorsun, ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum.”

İğrenç pipoyla beni işaret etti. “Kapa çeneni. Yoksa bunu kendime saklarım.”

Üzerinde keskin, erkeksi bir el yazısı bulunan zarfı havaya kaldırdı.

Thomas yaklaşık iki haftada bir abisinden mektup alırdı; bu ikimizin de hayatındaki en heyecan verici şeydi. Ve eğer buna çok fazla kafa yorarsam, kendimi bu berbat viskiyle boğacaktım.

Mektubu parmakları arasından çekip aldım ve ellerimin içinde çevirdim.

“Okudun mu?”

Thomas mektubu geri aldı. “Hayır. Ama bir centilmen olsaydım okurdum. Özellikle de ondan çok hoşlanan Mısırlı kızın tatlı göğüsleri ve kıcı ile ilgili son mektubundan sonra.”

Rourke ailesinde yaramazlık meşhurdu. Ama Edward’inki kardeşininkinden farklıydı.

Daha edepsizdi. Daha erkeksiydi.

Utangaç bir kıkırtıyı bastırdım. “Mısırlı iki kız vardı. Ve hatırladığım kadarıyla abin de onları epey sevmiştii. Hem de aynı anda.”

Edward’ın mektupları hitabet sanatı, zekâ ve müstehcenliğin mükemmel bir karışımıydı; bazen resimler çizerdi ve müthiş bir sanatçıydı. Herhangi bir filmde daha ilginç ve tüm Amerikalı ebeveynlerin aklını kaçırdığı o Elvis Presley dansından daha eğlenceliydi.

O mektuplar, benim dış dünyaya açılan penceremdi. Gerçek dünyaya. İnsanların çıplak ayakla çimlerde yürüdüğü ve elleriyle yemek yediğı, ter, seks, kavga ve dans dolu bir dünyaya. Hayatın unvanlar ya da görgü kuralları ve lanet olası siyasi akıl oyunları etrafında dönmediğı bir dünyaya.

Thomas zarfı açıp mektubu saygıyla çıkardı. Piposundan bir nefes çekti –tütün içmemesi gerektiğı için iki kez öksürdü– sonra okumaya başladı.

“Sevgili Thomas,

“Grönland’daki bir tırmanış gezisine giderken malzeme

stoklamak için birkaç günlüğüne İsveç'te mola verdim. Bir yük vagonuna atlayıp trenle geldim, seyahat etmenin en sık yolu değildi ama hızlı ve ilginçti. Dünyada sahip olduğun her şeyi bir çantayla sırtında taşımanın özgürleştirici bir yanı var. Eğer fırsatın olursa, denemeni tavsiye ederim.

“Arabada yoksul bir aileyle tanıştım; güzel bir anne, baba, küçük bir oğlan ve sevimli bir kız. Akşam yemeklerini benimle paylaştılar ve içinde bulundukları koşullara rağmen mutlu görünüyorlardı. Memnun. Karınlarındaki yemek ve başlarının üzerindeki geçici çatı için minnettarlardı. Erkek çocuk yedi ya da sekiz yaşlarındaydı; siyah saçları ve çok büyük ama kullanabileceği gibi bir gözlüğü vardı. Bana seni hatırlattı. Aile uyurken yanımdaki birkaç yüz kronu onun yanına bıraktım ve sonra tren gümbürdeyerek ilerlerken kendi durağımda indim.”

Edward'ın resmini hiç görmemiştim ama görüntüsü zihnimde canlanmıştı. Çok yakışıklı, güçlü ve çekiciydi; bir kahraman-korsan-Viking-tanrı hayatı yaşıyordu. Güneşin altında çalışan, arkadaşıyla birasını paylaşan, en güzel kızlarla flört eden ve gün sona ermeden önce bir ya da iki yetimi yanan bir binadan kurtarmayı başaran türden bir adamdı.

Edward Rourke, hiç tanımadığım en heyecan verici adamdı.

“Şu anda sana sessiz bir yamaçtan yazıyorum; yanımda bir kamp ateşi ve çadır, başımın üzerinde de Kuzey Işıkları var. Kuzey Işıkları'nın büyüleyici bir manzara olduğunu, inanmak için görmem gereken bir şey olduğunu

duymuştum ve Tanrım, haklıymışlar. Gökyüzünde muhteşem renklerden oluşan bir nehir gibi. Yeşiller, kırmızılar ve koyu morlar hep birlikte dans ediyor, canlı bir renk senfonisi oluşturuyor. Uzanıp dokunabileceğim bir sihir gibi. Hakını verecek kelimelerim yok. Keşke burada olsaydın Thomas. Keşke bunu görebilseydin.

"Hafta sonuna kadar İsveç'te olacağım; cevabını aşağıdaki Grönland posta adresine gönder. Umarım her şey yolundadır küçük kardeşim ve senden haber almayı dört gözle bekliyorum. Beladan uzak dur –ya da daha önemlisi– bela çıkarırken yakalanma. Ve benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma (ki yapmayacağım pek de fazla bir şey yok).

"Sevgilerimle,

"Edward."

Bazen bir yerde birkaç hafta ya da birkaç ay kalırdı ama asla temelli kalmazdı. Thomas'ın dudakları bir sırıltıyla yukarı kıvrılmadan önce kâğıdın alt kısmına bakan gözlerinin parlamasını izledim.

"Not: Lenny'ye selamlarımı ilet."

Sıcak elektrik kıvılcımları, tedavisi olmayan bir isilik gibi hızla derimin altına yayıldı.

Lenny. O bendim. Edward mektuplarında benden böyle bahsediyordu, çünkü Thomas ona arkadaş olduğumuzu söylemişti. Bu çok gülünç bir isimdi. Ama üzerimde bıraktığı etkiden biraz daha az saçmaydı.

"Yüzün mü kızarıyor Lenora?" diye sordu Thomas.

Burnumu havaya kaldırdım. “Yüzüm kızarmıyor. Senin aptal İrlanda viskin başıma vurdu.”

Mektubu alıp serin çimlerin üzerine uzandım ve Thomas’ın hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için mektubu gözlerimle taradım. Sonra çaktırmadan kâğıdı burnuma götürüp kokladım. Çam ve yeni kesilmiş odun kokusu vardı.

“Az önce abimin mektubunu mu kokladın?”

Belki de o kadar incelikli davranmamıştım.

Olmak için yetiştirildiğim yıldız politikacı gibi yalan söyledim.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Kokladın! Seni sinsi, yalancı prenses; mektubu kokladın!”

“Sen delisin.”

Thomas’ın sesi şarkı söylercesine alaycı bir hal aldı.

“Sanırım abime abayı yaktın.”

“Bence o pipo aklını bulandırıyor.”

“Onun mükemmel olduğunu düşünüyorsun.”

Cevap vermeyi reddettim; dudaklarım mühürlendi. Soğuk tavırlarımla insanları dondurarak öldürdüğüm bilirdi.

“Ona söyleyeceğim” diye alay etti. “Ona diyeceğim ki, ‘James Dean senin yanında hiç kalır Edward, çünkü Prenses Lenora sana körkütük âşık oldu.’”

Bir kobra gibi ileri atıldım ve canının en çok yanacağı yer olan ensesinden birkaç tutam saç çektim.

“Ah! Lanet olsun!”

“Seni öldürteceğim. Tanıdıklarım var. Ben aksi bir prensesim, beni zorlama.”

“Beni öldürtemezsin, sahip olduğun tek arkadaş benim.”

Omuz silkerek çimlere uzandım. “Bu, yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık.”

Thomas kıkırdayarak mektubu cebine soktu ve sonra yanımdaki çimlere uzandı, başlarımız arasında sadece birkaç santim vardı.

“Sanırım Winston senden hoşlanıyor” dedi usulca.

Maddox Winston kişisel güvenlik ekibimin en yeni üyesiydi. Soğuk ve haşın bir şekilde gizemliydi. Söylen-tilere göre savaş esnasında kötü şöhretli bir suikastçıydı.

Gözlerimi devirdim. “Ah, saçmalık.”

Thomas bana baktı. “Hayır, gerçekten. Seni izleme şekli...”

“Adam güvenlik ekibimde, beni izlemesi gerekiyor.”

Thomas başını iki yana salladı. “O şekilde değil.”

Bu yorumu görmezden geldim ve gökyüzüne baktım. Bu akşam hiç bulut yoktu, sadece pırıl pırıl parlayan binlerce gümüşü ışık vardı. Ve yine Edward’ın mektubunu düşündüm.

“Hiç Edward’la yer değiştirebilmeyi diledin mi? Buradan gitmiş olmayı ve onun burada kalmış olmasını?”

Loş ışıkta Thomas’ın yüzü yıldızlar kadar solgundu; bu onun benekli bir mermer heykel gibi görünmesine neden oluyordu. Serseri bir melek heykeli.

“Hayır. Astımım yüzünden orduya katılamadım ama her zaman üzerime düşeni yapmak istedim. Sadece Rourke mirasını almaktan daha fazlasını. Parlamento bunu yapmak için bir şans. Bir fark yaratmak, izimi bırakmak için. Ve belki başarılı olursam, bir yerlerde birileri beni hatırlar. Sanırım bu hoşuma gider... Hatırlanmak.”

Başımı ona doğru çevirdim.

“Ben seni daima hatırlayacağım.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Eh, en azından bir kişi hatırlayacak.”

“Ben tahtın varisiyim şapşal. Benim hatıralarım binlerce insanınkine bedeldir.”

Thomas alayla güldü. “Peki ya sen? Hiç Miriam’ın yerinde olmayı diledin mi?”

Annem öldükten sonra Miriam biraz delirmişti. Eğer ben kuralları çiğneyen biriysem, o tam bir devrimciydi. Bazen pantolon giyerek dışarı çıkıyordu... Bazen de sütyensiz. Dün, bu ay ikinci defa odasında bir erkekle –aslında uzaktan akraba olduğumuz bir kontun oğluyla– yakalanmıştı. Babam onu paketleyip bir sonraki trenle manastıra göndermeye hazırdı.

“Hayır, Miriam’ın yerinde olmak istemezdim. Bu hayat boğucu ve aptalca olabilir ama bir gün inanılmaz şeyler yapabileceğim Thomas. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Her şeyin ilki olmak her zaman zordur ama ben bunu yapacağım. Ve bunu yaptığımda dünyayı değiştireceğim.”

Başımı geriye atıp gökyüzüne baktım ama zihnimde siyah yerine yeşil, koyu mor ve ateş kırmızısı renklerden oluşan girdaplar gördüm.

“Yine de... Kuzey Işıkları... Harika olmalı.” Kendi sesimdeki özlemi duyabiliyordum. Saray duvarlarının dışındaki bir şeylere duyulan özlemi. Yeni, vahşi ve gerçek bir şeye.

“Görmeyi çok isterdim.”

“Öyleyse her şeyi siktir et ve git gör.” Thomas doğrularak oturdu ve yerdeki otları kopardı. “Edward gibi; akli-

na bir fikir geldiği an bunu gerçekleştirir. Bu kadar basit. Tereddüt yok. Şüphe yok.”

Başımı iki yana salladım. “Burada bana ihtiyaç var; babam asla izin vermez. İzin verse bile, Edward gibi bir tepede çadır kurup kamp ateşi yakamam. Basın, güvenlik, hizmetkârlar... Her şey berbat olurdu.”

Thomas güldü, ama sakın ve anlayışlı bir şekilde.

Elimi salladım; kendime acımaya tahammülüm yoktu.

“Ah, şuna bak nasıl da sızlanıyorum; zavallı prenses. İrlanda viskisi beni acınacak hale getiriyor.”

Thomas ayağa kalkıp pantolonundaki çimleri temizledi ve elini uzatarak beni yukarı çekti. “O zaman uyku vaktin geldi Zavallı Prens.”

“Uyuyacağım. Gerekli okumalarımı yaptıktan sonra.”

Siyah saçlı şakacı, Shakespeare’den soneler okuyormuş gibi elini gökyüzüne kaldırdı. “Ayna ayna söyle bana, en sıkıcı olan nedir bu dünyada?”

“Ticaret mevzuatı!” dedik bir ağızdan.

Geçen gün bir Amerikan televizyon programında yeni bir terim duymuştum; inek. Thomas ve benim de öyle olduğumuza emindim.

Thomas beni kapıya kadar geçirdi.

“İyi geceler Thomas.”

“Tatlı rüyalar Lenora.”

Thomas eğilerek selam verdi ve sonra ellerini ceplerine sokup neşeli bir melodiyle ıslık çalarak patikada uzaklaştı.

Dördüncü Bölüm

Lenora

Wessco Sarayı, 1956

Her korkunç şey gibi yavaşça, sinsice başladı. Bir irkilme, bir duraksama, acıyla yüz buruşturma... Babam çok iyi saklamıştı ama ben fark etmiştim. Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim; söylentiler ve fısıltılar sarayı bir küf kokusu gibi sarmıştı. Durum aylar içinde, ara sıra ertelenen toplantılara, kendisi katılamadığı için onun yerine etkinliklere katılmama, gecikmeli başlayan programlara ve son olarak yatalak günlere dönüştü.

Ve işte burada sona eriyordu.

Kraliyet dairesinde, Kral'ın yatak odasında. Amcam, babamın en küçük erkek kardeşi olan Warwitch Dükü, buradaydı. Hiçbir zaman yakın olmamışlardı, ama amcam Danışma Meclisi'nde olduğu için buradaydı. Bu odadaki adamlardan bazıları babama karşı gerçek bir sevgi besliyorlardı ve bunu yapmayanlarla –onun leşine saldırmaya hazır bir akbaba gibi bekleyenlerle– kolayca sohbet ediyorlardı.

Çünkü bu işler böyle yürüyordu.

“Kral ölüyor.”

Bu sözler bana iki gün önce, Kral'ın doktorlarının bilgilendirdiği tek kişi olan Başbakan Alexander Bumble-

wood tarafından iletilmişti. Kulaktan kulağa oyununun hastalıklı bir versiyonu gibi.

Bu işler böyleydi. Gizlilik her şeyden önemliydi. Çünkü hükümetler değişimi iyi karşılamazdı ve monarşiler... Tüm kurallarımıza, yasalarımıza ve geleneklerimize rağmen... Bu konuda çok kötüydük. Tarih boyunca değişim, güç mücadelelerini de beraberinde getirmişti; haksız tutuklamalar, cinayetler, topyekûn savaşlar ve soylu kellelerinin uçurulması...

Şimdi daha iyiydik.

Daha... Medeniydik, görünüşte. Ancak gizli, üstü kapalı motivasyonlar –hırs, korku, açgözlülük– insanlar olduğu sürece var olmaya devam edecekti.

Miriam ve Alfie babamın yatak odasından çıktılar. Alfie'nin burnu kızarmıştı ve yaşlı gözlerini bir mendille siliyordu. Bana gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Ve bu, içimde bir şeyleri kırdı; mükemmelleştirmek için cilaladığım kaplamada küçük bir çatlak yarattı.

Miriam nefes kesici hıçkırıklarla sarsılıyordu, açıkça ve utanmadan. Kız kardeşim her zaman duygusal biri olmuştu, duygularını herkese belli etmişti. Genç, sarışın bir uşak kolunu onun beline dolayarak kardeşimi odadan dışarı çıkardı. Eğer yapabilseydim onun çok tanıdık geldiğini açıkça belirtirdim ama çok yorgundum.

“Kral sizi istiyor Ekselansları” dedi Başbakan.

Yanımdaki Thomas'a baktım ve nazik yeşil gözleri bana teselli verdi. *Yanımdayım*, diyorlardı. *Seninleyim*.

Ve bunların hiçbiri gerçekmiş gibi gelmiyordu. Puslu bir rüya gibiydi. Geleceğini bildiğim ama geleceğine asla inanmadığım bir gündü.

Yatak odası, herhangi bir hastane odası kadar iyi donanımlıydı. Babamın kireç gibi olmuş derisinin altından bip sesleri çıkaran monitör kabloları ve ağır kesici tüpler çıkıyordu. Doktoru, Kral'ın Hekimi buradaydı; saygılı bir mesafeye geri çekilmeden önce beni eğilerek selamladı.

Eğer bir peygamberdevesi ile bir insanın bebeği olsaydı, sonuç Oscar Pennygrove olurdu. Kollarının uçlarına iki örümcek takılmış izlenimi veren tuhaf, uzun parmakları olan uzun boylu ve bir deri bir kemik bir adamdı. İçişleri Bakanı'ydı; veraset sırasındaki herhangi bir Kraliyet Ailesi üyesinin doğumunda ve ölümünde herhangi bir hile ya da suistimal olmadığı konusunda ülkeye ve hükümdarlığa güvence veren resmi bir tanıktı. Ben doğduğumda bizimle aynı odadaydı ve Miriam'ın doğumunda da yer almıştı. Benden önceki kardeşlerimin doğumlarında ve ölümlerinde de oradaydı ve şimdi de köşede sessizce duruyordu, tıpkı hareket ettiğinizde ürkütücü gözleriyle sizi takip eden portreler gibi.

Elimi babamın elinin üzerine koydum.

“Benim, Lenora, baba. Ben geldim.”

Gözleri yavaşça açıldı ve göğsünden hırıltılı bir ses yükseldi. Dudakları morarmış ve çatlamıştı, ama yine de bana gülümsüyorlardı.

“Lenora.” Sesi o kadar tiz, o kadar inceydi ki onu duyabilmek için öne eğildim. “Seni seviyorum benim canım kızım.”

Seviyor musun?

Aklıma gelen ilk düşünce buydu ve kelimeleri yüksek sesle dile getirmemiş olsam da babam hepsini yüzümden okudu ve kırılğan gülümsemesi titredi.

“Bilmiyordun. Senin için daha iyisini yapmalıyım. Sana öğretecek çok şey vardı... Ama daha iyisini yapmalıydım.”

Elini iki elimin arasına alıp nazikçe kendime yaklaştırdım. Çünkü şimdi görüyordum, anlıyordum. Bu adam bana istediğim her şeyi –gıdıklamalar ve kucaklamalar, kahkahalar ve salıncakta sallamalar– vermemiş olabilirdi ama tüm hayatını bana ihtiyacım olacak her şeyi vererek geçirmişti.

Ve beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünerek ölmesine izin vermeyecektim.

“Hayır, baba. Hayır...” Boğazım düğümlendi. “Harika iş çıkardın, yemin ederim. Seni gururlandıracağım. Wessco’ya ağırbaşlılıkla ve onurla hizmet edeceğim ve senin de benimle gurur duymanı sağlayacağım.”

Elimi sıktı.

Ve zorlukla nefes alıyor olmasına rağmen konuşmaya çalıştı. “Seninle her zaman gurur duydum. Hizmet etme... Lenora. *Hüküm sür*. Demir bir tutuşla... Ve kadife bir dokunuşla. Sadece... Kendine güven. Ve hüküm sür.”

Başımla onayladım ve gözlerim yaşlarla dolu olmasına rağmen bir damla bile düşmesine izin vermedim. Onun için kendimi tuttum. Şimdi bile... Özellikle de şimdi güçlü olabileceğimi ona kanıtlamak için.

Gözleri kapandı ve dakikalar boyunca odadaki tek ses, bipleyen makineden ve babamın zayıf soluklarından geldi.

Alexander Bumblewood yanıma geldi. “Beklemek için ön odaya dönmek ister misiniz Prenses Lenora? Çay içiyorlar.”

Tabii ki içiyorlardı. Çünkü çay her şeyi düzeltirdi.

“Hayır. Onunla kalacağım.”

Krallar erkekti... Diğer erkekler gibi ölürlerdi.

Ve bu kral yalnız ölmeyecekti.

Ayağa kalkıp eğildim ve babamın sert, pürüzlü yavaşlığını öptüm. İlk ve son kez. Sonra tekrar oturup elini tuttum ve kafamın içinde... Onunla konuştum; doktorun, başbakanın ve Pennygrove’un önünde söyleyemediğim her şeyi ona anlattım.

Ona Thomas’tan ve yıllar boyunca başımıza açtığımız dertlerden bahsettim. Ona Wessco’ya dair umutlarımı ve hayallerimi anlattım; onaylayıp onaylamayacağından emin olmadığım için daha önce onunla paylaşmadığım fikirleri paylaştım. Ona kendimden –daha önce hiç görmediği, aptal ve vahşi olabilen yanımdan– bahsettim. Ona bazen ben olmanın ne kadar zor olduğunu –ne kadar yalnız olduğunu– ve dünyadaki en şanslı kız olduğumu bilmeme rağmen böyle hissettiğim için kendimi ne kadar aptal hissettiğimi söyledim. Bana verdiği her şey için –desteği, ilgisi ve rehberliği için– ne kadar minnettar olduğumu söyledim.

Ve... Veda ettim.

Yine de hâlâ hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Ölmüş gibi görünmüyordu.

Monitör biplemeyi kestiğinde ya da doktor nefes alıp almadığını ve nabzını kontrol edip de hiçbir şey bulmadığında bile. Ölüm saati açıklandığında ya da çarşaf yukarı çekildiğinde ve İçişleri Bakanı, Başbakan’a Kral Reginald William Constantine II’nin bu dünyadan göçtüğünü resmen tasdik etmesini söylediğinde bile.

“Majesteleri...”

Kafamı kaldırmadım, kıpırdamadım.

“Majesteleri...” dedi Oscar Pennygrove tekrar.

Ve işte o zaman benimle konuşuyor olduğunu fark ettim. Bir Kraliyet Ailesi’nde birden fazla ekselansları olabilirdi, ancak yalnızca bir tane majesteleri olurdu.

Pennygrove bana kemikli elini uzattı. Elini tutarak ayağa kalktım ve yatak odasının kapısı açıldığında, gözleri üzerime dikilmiş bir halde bekleyen aristokratlarla dolu odaya girdim.

Pennygrove’un açıklaması net ve kesindi.

“Kral öldü. Yaşasın yeni Kraliçe.”

Kendilerinden önceki ataları gibi, lordlar da tek bir ağızdan cevap verdiler.

“Çok yaşa Kraliçe Lenora!”

Ve işte o an gelmişti. Pusun dağıldığı ve kim olduğumun –ne olduğumun– olabildiğince gerçek hale geldiği an.

Kraliçe Lenora.

Hazır olsam da olmasam da... Taç geliyordu.

İki ay sonra

Aziz George Katedrali

Taç giyme törenimin olduğu gün çok soğuktu; sarayın her köşesinden uzun, parlak buz sarkıtları sarkıyor ve nefesler kabarık, beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyordu. Fildişi rengi satenden yapılmış olan arkası uzun ve beli büzgülü elbisem, eteğine gümüş telkâri ile Wessco

Güllü işlenmiş olan bir şaheserdi. Dudaklarım yakut kırmızıydı, kirpiklerim simsiyahtı. Annemin parıldayan elmasları kulaklarımda sallanıyordu ve omuzlarıma atılmış olan taç giyme töreni cübbesi bembeyaz bir kürk halinde arkamda metrelerce uzanıyordu.

Kendimi efsanevi bir kutup avcısı –Karlar Kraliçesi– gibi hissediyordum. Kar ve buzun hükümdarı.

Aziz George Katedrali'nin gölgesinde, babamın ve ondan önce onun babasının bindiği arabadan indiğimde, kamera flaşları havai fişekler gibi patladı ve sokaklarda toplanmış olan sonsuz kalabalık kükredi. Onları duydum ama onlara bakmadım. Başımı dik tutarak taş basamakları çıktım ve önümdeki kutsal törene odaklandım. Büyük kutlamalar olacaktı –taç giyme töreni neşeli bir olaydı– ama hepsi daha sonra yapılacaktı.

Etrafım sadece vitray pencerelerden yansıyan canlı renk prizmalarıyla çevriliyken avluda tek başıma duruyordum. Kapılar açıldı ve davullar güçlü bir imparatorluk ritmi tutturmaya başladığında, kalabalık cemaat üyeleri ayağa kalktı.

İdam cezasına çarptırılan kraliyet mensupları doğrama kütüğüne götürülürken çalan ritimle aynıydı.

Atalarım ironiyi severdi.

Kapının girişinde dururken, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettiğim bir dehşet ânı yaşadım. En güzel kıyafetleri içinde göz kamaştıran lordların ve leydilerin yüzleri karanlık bir gulyabani kabusuna dönüşmüş gibi görünüyordu; gözleri iblis karasıydı ve tüm dişlerini gösteren sırtışları keskin ve tehditkârdı.

Gözlerimi kapattım.

Ve annemin canlı sesi kafamın içinde fısıldadı.

Nefes al canım. Sadece nefes al.

Babamın sesi de onunkine katıldı; son emrinin bir yankısıydı.

Hüküm sür.

Ve dizlerim tekrar güçlendi. Çünkü ben bunun için yetiştirilmiştim.

Bunun için doğmuştum.

Omuzlarımı dikleştirerek koridorda ilk adımımı attım. Gözümün ucuyla Thomas'ı, Alfie'yi ve Miriam'ı gördüm ve onların benim için orada olduklarını, arkamı kolladıklarını biliyordum. Ancak bir daha hiç kimsenin beni korumak için, benim önüme geçmek için yanımda olamayacağını şimdi fark ediyordum.

Hayatımın geri kalanı boyunca hep ilk ve tek olacaktım.

Başpiskoposun beklediği mihraba ulaştım. Tahtın önüne geçtim, yüzümü cemaate döndüm ve tören başladı. Başpiskopos beni yağla kutsadı ve tüm sihirli Latince kelimeleri söyledi. Yeminimi, resmi yeminimi tekrarladım. Lord Chamberlain bana altın asa ile mücevherli küreyi takdim etti ve Lord Chancellor yüzüğü sağ elime taktı.

Ve sonra tahtın üzerindeki yerimi aldım.

Aziz Michael'ın Tacı –Wessco Kraliyet Mücevherlerinin değerli taşlarla ve kadife ile süslenmiş ihtişamı– Ansaline Başrahibi tarafından öne çıkarıldı. Başpiskopos dua etti ve sonra yavaşça, saygıyla tacı başıma yerleştirdi.

Ve prenesten kraliçeye dönüşümümün gerçekleşmesini bekledim. En ayrıcalıklı hükümdar seviyesine yükselirken gerçekleşmesi gerektiğine emin olduğum içsel değişimin yaşanmasını bekledim.

Bekledim ve biraz daha bekledim.

Ardından, birkaç dakika sonra, gözlerimi kırptırdım.

Çünkü olmadı. *Hiçbir şey* olmadı.

Farklı hissetmiyordum. Hâlâ kendim gibi hissediyordum, sadece... Başımda kocaman bir taç vardı.

Ne kadar da umut kırıcıydı.

Piskoposlara ve katedral sıralarını dolduran kalabalığa gizlice göz gezdirdim. Başka kimse fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden devam ettim.

Asil bir tavırla koridorda ilerledim ve herkes önümde eğildi. Katedralin dışında el sallayarak merdivenlerden inip beni saray kapılarına götürecek olan arabaya doğru ilerlerken, daha çok flaşlar patladı ve tezahüratlar yankılandı. Sonraki bir saat boyunca, tüm hükümet yetkilileri ve ziyarete gelen ruhani liderler tarafından karşılandım ve tebrik edildim. Gülümsedim, başımı salladım ve doğru şeyleri söyledim ama yine de her şey hayal kırıklığı yaratacak kadar yapmacık geliyordu.

Bir gösteri gibi. Kafasına çok büyük gelen babasının tacını takmış küçük bir kız çocuğuymuşum gibi.

Ve sonra balkona çıkma vakti geldi; basın bu kısma bayılıyordu.

Tek başıma ilerlerken, buz gibi bir esinti tenimde dolaşarak buz gibi parmaklarıyla tenimi gıdıkladı. Ellerimi taş korkuluklara dayadım... Ve aşağı baktım.

Kadın, erkek ve çocuklardan oluşan kalabalık gülümüyor, tezahürat yapıyor, el sallıyor ve alkışlıyordu. On binlerce, belki de milyonlarca insan vardı. Bazılarının

gözlerinden yaşlar akıyordu ama hepsinin yüzünde tam bir hayranlık ifadesi vardı.

Benim için.

Benim için buradalardı.

Hayatım boyunca kalabalıklar görmüştüm. Halkla buluşmuştum; ama böyle değildi, asla böyle değildi.

Bunlar benim insanlarımdı. Ve ilk defa bunun ne anlama geldiğini anlıyordum.

Çünkü onları sadece görmüyordum, aynı zamanda hissediyordum. Enerjileri beni sıcak kollarıyla sarıyordu. Neşeleri, güvenleri, sevgileri... Kabullenişleri. Bunu tepeden tırnağa her yerimde hissediyordum. Ruhum onunla çağlıyordu.

İlk kez âşık olmak da böyle hissettiriyor olmalıydı; uçuyormuş, nefesin kesiliyormuş gibi. Ya da kendi çocuğunu kucağına aldığın ve onu sonsuza dek seveceğini hemen anladığın andaki gibi. Çocuklarınızı güvende tutmak, onlar için doğru olanı yapmak, onlara sahip olabilecekleri en iyi hayatı vermek için her şeyi yapardınız.

Yavaşça, ısıltılı kar taneleri gökten aşağı süzüldü. Her yere ve her tarafa.

Büyüleyiciydi. Bir lütuf gibi.

İnsanlara el salladım. "Teşekkür ederim! Evet, merhaba! Teşekkür ederim!"

Beni duyamıyorlardı ama benim onları duyduğumu bilmelerini istiyordum. Onları *gördüğümü*. Beni önemsedikleri kadar onları önemsedığimi... Ve onları asla ama asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı.

Ağladığımı ancak görüşüm bulanıklaştığında fark ettim. Bunca duygunun altında ezilerek sevinç ve rahatla-

mayla ağlıyordum. Ve hâlâ el sallıyordum. Kolum ağrıya-
na kadar el salladım ama yeterli değildi.

Kalbim gümbür gümbür atarken tekrar içeri girdim.

“Aşağı inmek istiyorum. Onlarla konuşmak, ellerini
sıkmak, aralarında olmak istiyorum.”

Kınama dolu bir düzine yaşlı yüz bana baktı.

Lord Chamberlain öne çıkıp boğazını temizledi.

“Majesteleri... Bu yapılmadı.”

Devlet, birçok hareketli parçası olan bir makineydi.
Taht anahtardı ama Parlamento, Danışma Meclisi, Lord-
lar ve Dışişleri Bakanları, makinenin dişlileriydi. Bu, den-
genin iyi kurulmasını gerektiren sürekli bir çekişmeydi;
çünkü anahtar kontrol eden, her şeyi kontrol ederdi.

“Daha önce yapılmadığını söylüyorsun, yapılamayaca-
ğını değil.”

“Güvenli değil” diye ısrar etti.

Odayı taradım ve siyah saçlı koruyucu meleşimi gördüm.

“Winston” diye seslendim otoriter bir sesle. “İnsanları
görmek için aşağı inmek istiyorum. Bunu yapmama yar-
dım edebilir misin?”

Çenesini eğdi ve Lord Chamberlain’e bas git dercesine
bir bakış attı.

“Eğer Majestelerinin istediği buysa, o zaman gereken
yapılacaktır. Adamlarım ve ben sizi güvende tutacağız.”

Lord Chamberlain’e döndüm ve tatlı tatlı gülümsedim.

“Gördünüz mü, hiç de sorun değil.”

Aralarından geçtim ve insanların yeni Kraliçeleriyle
tanışması için merdivenlerden inip sarayın kapısından
dışarı çıkarken, Winston ve adamları etrafımı sardı.

Ve her şeye rağmen, bu taç başıma tam oturuyormuş
gibi görünüyordu.

Besinci Bölüm

Lenora

Ortalama bir insan, hayatının üçte birini uyuyarak geçirirdi. Bunu bana büyük teyzem Matilda söylemişti. Çok fazla çay içen ve var olmayan önemli bir etkinliğe sürekli geç kalıyormuş gibi koşuşturan yaşam dolu, sıırım gibi bir kadındı. Hiçbir zaman çok uyuyan biri olmamıştım; gecede üç veya dört saat fazlasıyla yeterliydi.

Uykusuzluk bir zekâ belirtisiydi. Ve delilik.

Bu son kısmı görmezden gelme eğilimindeydim.

Taç giyme törenimden sonraki üçüncü gün, özellikle erken, güneş doğmadan hemen önce kalktım. Parlak sarımsı, yeşil bir kazak ve ona uygun bir kalem etek giydim; beyaz eldivenlerim, büyükannemin inci broşu ve her zamanki gibi topuz yapılmış saçlarım vardı. Şık ama profesyonel görünüyordum ve bugün son derece profesyoneldim.

Kısa bir süre sonra, hafif bir kahvaltının ve üç büyük gazetenin ardından Rolls-Royce'u Barrister's mağazasının önüne çektim. Çiseleyen yağmura rağmen yüzümün neredeyse yarısını kaplayan büyük, yuvarlak bir güneş gözlüğü takıyordum. Başımı geriye atıp devasa taş bina-

ya baktım. Alfie Barrister yıllar içinde büyük bir imparatorluk inşa etmişti. Şu anda dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde beş mağazası vardı ve altıncısı yakında Hong Kong'da açılacaktı.

Güvenlik ekibimle birlikte pırıl pırıl cam kapılardan içeri girip parlak, siyah-beyaz döşemeli zeminde ilerledik ve beni yukarıya, neşeli ve kızıl saçlı bir adamın yanına götürecek olan asansöre bindik ki bu adam tam da görmem gereken kişiydi.

“Merhaba Cıvcıv.” Alfie, dev maun masanın arkasında ayağa kalkıp reverans yaptı. Kraliçelere layık bir masaydı ve hemen kendime de bir tane yaptırmak için zihnime not aldım.

“Alfie.”

“Çay içer misiniz Majesteleri?” diye sordu Alfie’nin sekreteri Jones.

“Hayır, böyle iyiyim.” Elimi salladım. “Bizi yalnız bırakabilirsin.”

“Bu ne hoş bir sürpriz.” Ben masanın karşısındaki koltuklardan birine oturduktan sonra Alfie de masasının arkasındaki deri koltuğa yerleşti. “Mağaza satışa açılmadan önce uğramak mı istedin?” Göz kırptı. “Sana indirim yapabilirim.”

“Bugün alışveriş yok. Ama bir isteğim var, hem de büyük bir istek.”

“İste bakalım. Sana asla hayır diyemeyeceğimi biliyorsun.” Porselen çay fincanını dudaklarına götürdü.

Ve ben de meşhur bombayı patlattım. “Danışma Meclisi’ne girmeni istiyorum.”

Alfie’nin çayı boğazına kaçtı.

“Danışma Meclisi mi?” Ağzını peçeteyle sildi. “Bu... Beklenmedik bir şey.”

Aslında duyulmamış bir şeydi ama neyse...

“Bu tam zamanlı bir sorumluluk Lenora. Programımda yer yok.”

“Yer aç. Sana ihtiyacım var Alfie.”

Babam sadece kendime güvenmemi söylemişti ve ben de güveniyordum. Çevremde sırtımı dayayabileceğim erkeklere ihtiyacım olduğunu bilecek kadar kendime güveniyordum.

“Bir keresinde babama tüm dünyanın bir reklam olduğunu ve hepimizin müşteri olduğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun?”

Babam hakkında ne zaman konuşsak yüzünde beliren o ifade yine yüzüne yerleşti; sıcak, sevecen ve yine de biraz üzgün.

“Hatırlıyorum.”

“Senin iş anlayışına ve pazarlama becerilerine ihtiyacım var Alfie. Babam, eğer insanları yanına çekebilirsen her şeye sahip olursun derdi. Mesajımın, ülke için sahip olduğum vizyonun insanlara ulaşmasını sağlamak için sana ihtiyacım var.”

Alfie ellerini karnının üzerinde birleştirip başparmaklarını birbirine vurdu.

“Parlamento’nun senin vizyonuna karşı çıkacağını mı düşünüyorsun?”

“Parlamento’nun ne yapacağını bilmiyorum. Her şeye hazırlıklı olmalıyım.”

“Danışma Meclisi’nde sadece soylular görev yapabilir” diye belirtti.

Alfie bir kralın onayına, güvenine ve dostluğuna sahipti. Ama o bir aristokrat değildi. Şu âna kadar.

Ona büyük, mühürlü bir zarf uzattım; zarfın içinde, zarif bir el yazısı ve imzaman bulunduğ, Kraliyetin altın mührüyle damgalanmış olan kalın, katlanmış bir kâğıt vardı.

“Artık saygıdeğer Ellington Kontu’sun. Tebrik ederim.”

Alfie, zarf onu ısıracakmış gibi aldı.

“Parlamento’nun onayı olmadan bunu yapabilir misin?”

Omuz silktim. “Toprak benim, unvanlar benim; hepsini istediğim gibi dağıtabilirim. Eğer resmi bir tören istersen, senin için bir tane düzenleyebilirim.”

“Buna gerek yok.”

Yüzünü izlerken, büyük, kızıl kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Uluslararası zengin bir iş adamı olmak iyi ve hoştu, ancak unvanlı bir aristokrat olmak bambaşka bir başarı düzeyiydi.

İtibar göstergesiydi.

Bu yüzden diğer ricamı da dile getirdim.

“Cora’nın da özel kalemim olarak benimle çalışmasını istiyorum.”

Alfie’nin kaşları havaya kalktı. “Hem programıma hem de *tek kızıma* el mi koyuyorsun?”

Alfie’nin çocukları İskoçya’daki okullarını bitirdikten sonra üçü de Wessco’da yaşamaya ve aile şirketine onunla çalışmaya başlamıştı.

“Bunun için sadece kendini suçlamalısın” dedim ona. “Her zaman onun organizasyon becerilerinden, enerjisinden ve girişimlerinden bahsedip duruyorsun. Bunların bir kısmını sarayda kullanabilirim.”

Bilindiği üzere, kralın özel kalemi pozisyonu bir erkeğe aitti ama bence bu rolü bir kadının üstlenmesinin zamanı gelmişti. Ve Cora Barrister, babasının iş anlayışı ve neşeli kişiliğiyle tam da bu iş için uygun bir kadındı.

Alfie tereddüt etmeye devam edince ona takıldım.

“Bu kadar yaygara koparma ihtiyar. Albert ve Louis seninle kalacak; perakende imparatorluğunu büyötmeye devam edecekler.”

“Bana ihtiyar demeye ne zaman başladın?” Kaşlarını çatı.

“Sütyen takmaya başlayacak kadar büyüdüğümde bile bana Cıvcıv demeye devam ettiğin zaman.”

Bu onun kıkırdamasına neden oldu.

“Eee, ne diyorsun? Benimle misin?”

Ve Alfie gülümsedi; hayatım boyunca bana verdiği aynı sıcak, güven verici gülümsemeyle.

“Elbette seninleyim. Şüphen mi vardı?”

Hayır, ama yine de bunu söylediğini duymak güzeldi.

Ayağa kalktım. “Asiller sınıfına hoş geldin Alfie. Kendini hazırla, görüldüğü kadar eğlenceli değil.”

Alnı kırıştı. “Hiç de eğlenceli görünmüyor.”

“Aynen öyle.”

Bir sonraki hedefim arabayla dört saat uzaklıktaydı; hiçliğin tam ortasında değildi, ama bir yer olarak kabul edilen her yerden çok uzaktı. Arabada son vergi raporunu inceledim. Savaş sona erdiğinden beri gelirler sürekli düşüyordu ve Parlamento vergileri artırmak istiyordu. An-

cak sorun vergilerin çok düşük olması değildi; işsizliğin çok fazla olmasıydı.

Ve bir taşa ne kadar sert vurursanız vurun, ondan kan çıkaramazdınız.

Ferforje kapıdan geçip dolambaçlı yolda ilerlerken raporu bir kenara bıraktım. Yağmur durmuştu, yerden yoğun bir sis yükseliyor ve bulutların arasından kırılğan bir güneş parıltısı görünüyordu. Devasa gri yapı sonunda görüş alanına girdi.

Anthorp Kalesi.

Peri masallarını andırıyordu. Pürüzsüz, parlak taşlar, kemerli pencereler, yüzen köprüler ve yükselen kuleler; bir yanda uçurumun altındaki kayalara çarpan kızgın yeşil deniz, diğer yanda ise kilometrelerce uzanan vahşi bir orman. Kalelerde büyümüşüm; benim için bir yatak örtüsü kadar sıradandılar... Ama bu, nefesimi kesmeyi hâlâ başarıyordu.

En yüksek kulede iki bayrak dalgalanıyordu: Wessco sancağı ve biraz daha aşağıda, evin efendisi sevgili Anthorp Dükü'nün ikamet ettiğini ilan eden Rourke ailesinin sancağı.

Thomas'ı oturma odasında, ayaklarını deri bir pufun üzerine uzatmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş ve önü açık beyaz gömleğinin ardındaki göğsü tüm solgun ışıltısıyla sergilenir haldeyken buldum.

Ve yalnız da değildi.

“İyi günler Majesteleri.”

Michael Fitzgibbons beni selamlarken koyu kumral başını eğdi. Michael bir vikontun üçüncü oğluydu ve bir sanatçıydı, bir ressamdı. Çok güzel bir genç adamdı; Davut

heykeli canlanıp müzeden çıksa tam olarak böyle görünürdü. Thomas'ın özel arkadaşıydı. Thomas parlamentodaki görevlerine ara verdiğinde, olabildiğince sık birlikte vakit geçiriyorlardı.

Michael sandalyesine oturdu ve aralarındaki masada duran satranç tahtasına yeniden odaklandı.

“Biz de tam öğle yemeği yemek üzereydik Lenora” dedi Thomas kısık bir sesle. Gözlüğünü çıkarmıştı, gözlerini kapatmış ve başını arkaya yatırmıştı. “Bize katılmak ister misin?”

“Bu çok hoş olur.”

Ve sonra burnum yanmaya başladı; sanki cehennemin kükürt çukurlarından bir şey sürünerek dışarı çıkmış ve Thomas'ın sandalyesinin altında ölmüştü.

“Aman Tanrım, bu koku da ne?”

“Okaliptüs merhemi” dedi Thomas. “Bir türlü geçmek bilmeyen lanet olası soğuk algınlığı için. Bir süre sonra alışıyorsun.”

Michael kalesini ileri kaydırды. “Evet, burun deliklerindeki sinir uçları büzüşüp öldükten sonra.”

Thomas, yumruğuyla “otuz bir çekme” hareketini yaptı. On yedi yaşındayken bana öğretilene kadar var olduğunu bile bilmediğim bir hareketti. Bu ve “orta parmak” hareketi.

Çok rahatlatıcıydı.

Thomas kollarını açtı ve parmaklarını bana doğru salladı. “Gel, sana sarılmama izin ver. Sonra hepimiz saldırıya geçebiliriz.”

“Hayır, teşekkür ederim. Sen hepimiz için yeterince saldırgansın.”

Michael şarap kadehini havaya kaldırdı. “Doğru söze ne hacet.”

Kokuya rağmen Thomas’ın ayaklarını itip pufa oturdum ve Michael’la oynadığı satranç tahtasını ele geçirerek filini şahına karşı daha agresif bir konuma getirdim.

“Sana bir teklifim var Thomas.”

Bu, gözlerinin açılmasına neden oldu. “Yaramaz bir teklif mi? En sevdiklerimin onlar olduğunu biliyorsun.”

“*Yaramazlıktan* ne anladığına bağlı. Danışma Meclisi’nde yer almaya ne dersin?”

Ailesinin Parlamento’daki koltuğundan vazgeçmek zorunda kalacaktı –kurallar böyleydi– ve biz kurallara fazlasıyla bağlıydık. Ancak Meclis daha yüce, daha imrenilen ve daha güçlü bir konumdu. Thomas, Wessco’da bir iz bırakmak istiyorsa, bunu yapacağı yer Danışma Meclisi idi.

“Bence Meclis’teki sersemlemeler bunun bir yozlaşma olduğunu düşüneceklerdir” diye yanıtladı Thomas.

“Muhtemelen.”

Michael atını hareket ettirdi ve ben de vezirimle onu yedim.

“Bu konuda seninle savaşıacaklar” dedi Thomas. “Çok genç olduğumu, çok pervasız olduğumu, yeterince akıllı olmadığımı söyleyecekler.”

“Büyük ihtimalle” diye cevap verdim.

Brendi kadehinden bir yudum aldı. “Gerçi yaşımdaki eksikliği deneyimimle ve gösterişli kişiliğimle telafi ediyorum.”

Michael kadehini kaldırdı. “Katılıyorum.”

Satranç taşlarından birini elime alıp bir süre ona baktım.

"Vezir, tahtadaki en güçlü taştır, bunu hiç fark ettiniz mi? Ama etrafındaki filleri ve atları olmadan uzun süre dayanamaz." Taşı tekrar yerine koydum. "Ben uzun süre dayanmayı planlıyorum Thomas. O yüzden buraya *Meclis'in* ne düşüneceğini sormaya gelmedim. *Senin* ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Thomas'ın dudaklarına bir sırıtış yerleşti.

"Bence hepsi aklını kaybedecek. Bu eğlenceli olmaz mı?" Kadehini kaldırdı. "Ben varım."

"Mükemmel." Gülümsedim. Ve sonra son hamlemi yaptım. "Şah mat."

Kral'ın Danışma Meclisi monarşi kadar eski bir kurumdu. Sarayın doğu kanadında, toplandıkları bir oda vardı. Eski bir İngiliz generali ve Robert the Bruce'un kızının kocası olan Wessco'nun ilk kralı John William Pembroke tarafından kurulmasından elli yıl sonra, kraliyet sarayının 1388'de tamamlanmasından bu yana hep orada toplanmışlardı.

Bu, aynı odada beş yüz yılı aşkın süredir toplantılar düzenleniyor demekti.

Meclis'in biraz silkelenmesi gerektiğine inanmama rağmen, kurumun kendisinden biraz etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Bu adamlar benimle yan yana çalışacak, halkım için hayallerimi gerçeğe dönüştürmek üzere siyasi ve yasal mayınlar arasında bana rehberlik edecek kişilerdi.

İşimi yapmama –iyi yapmama– yardımcı olmak için buradaydılar.

En azından fikir buydu.

Son birkaç haftadır, Alfie ile vergi gelirleri hakkında görüştüm ve Thomas ile çalışma programının yasallığı konusunda araştırma yaptım. Cora'ya raporlar yazdırdım. Renkli çizelgelerim vardı ve muhteşemlerdi.

Wessco'nun tüm hastalıklarının ilacı bendeydi. Ben hazırdım.

Meclis Toplantı Odası'nda pencere yoktu –suikast girişimlerini önlemek için iyiydi– ancak oda, duvarlara asılmış manzara tablolarıyla koyu mor renkte döşenmişti. Yemek, çay ve şarap için bir konsol vardı; ortadaki uzun, dikdörtgen masa ve sandalyeler pek rahat görünmese de son derece görkemliydi.

Meclis'te altı lord vardı; Alfie ve Thomas'ı da sayarsak şu anda sekiz kişiydiler.

Babamın daha genç ve daha küçük bir modeli olan amcam Warwitch Dükü de buradaydı.

Sırasıyla Kooksbury ve Fernshire Markisi olan Tweedle ikizleri Bartholomew ve Bertram üyeler arasındaydı. Ancak isimleri ve... Vücutlarının yumurta benzeri garip şekilleri nedeniyle Tweedledum ve Tweedledee olarak biliniyorlardı.

Ve sonra Sheffield Dükü Christopher Alcott vardı, seçkin bir eski büyükelçi ve çok saygı duyulan bir akademisyendi.

Bir de hükümetteki en yaşlı adam ve Radcliffe Kontu olan sevgili Montague Spencer vardı. O kadar yaşlıydı ki kimse onun çocukluğuna dair tek bir anısını bile hatırlamıyordu, kendisi bile.

Son olarak, hayatında bir gün bile gülümsemediği söylenen dindar ve kudretli Norfolk Markisi Elliot Blackburn vardı.

Raporlarımı ve güvenilir çizelgelerimi kolumun altına sıkıştırarak Danışma Meclisi ile ilk toplantım için kapıdan içeri girdim

Ve her şey çok iyi başladı.

Ayağa kalkıp reverans yaptılar ve ben de onları “Günaydın Lordlarım” diyerek selamladım. Sonra yerlerimize oturduk ve “Haydi başlayalım” diyerek toplantıyı açtım.

Ve işte bu kadardı. İyi kısmı buydu.

Ondan sonra her şey mahvoldu.

Çünkü söylediğim bir sonraki şey, “Ülkemizin karşı karşıya olduğu ve Taht ile Parlamento’nun çözmek için birlikte çalışması gerektiği çeşitli sorunlar var. Ancak burada bulunan hepimiz için hangi sorunun diğerlerinden önce ele alınması gerektiğinin çok açık olduğuna inanıyorum” oldu.

Hepsi başıyla onayladı, ben de öyle. Hepimiz başımızı sallıyorduk...

Ta ki her birimiz öncelikli olduğuna inandığımız konuyu dile getirene kadar.

Alfie, Thomas ve ben, “İşsizlik” dedik.

Geri kalanlar, “Evlilik” diye bağırdılar.

Kafa sallamalar o anda durdu.

Ve kaos başladı.

“Pardon?”

“Ne?”

“Kim?”

“Nasıl?”

“Hıı?” Lord Radcliffe elini kulağına götürdü. “İşsizlik mi dedi? İşsizlik kulağa hiç de *evlilik* gibi gelmiyor.”

“Kimin evliliği?” diye sordum.

“Sizin evliliğiniz” diye cevapladı Sheffield Dükü.

“Ben evlenmiyorum” diye soludum.

Bu, Tweedledee’yi telaşlandırdı. Birçoğundan ilkiydi.

“Ama, ama... Elbette evleniyorsunuz!”

“Evlenmelisiniz!” diyerek kardeşine katıldı Tweedledum.

“İnsanlar büyük bir düğün bekliyor” dedi amcam. “Barlarda, kafelerde ve örgü kulüplerinde konuşulan tek şey bu. Hangi yakışıklı prens güzel Kraliçemizle gün batımına doğru yola çıkacak?”

“Evlenmek gibi bir arzum yok” dedim.

Amcam kendini komedyen sanıyordu. “Seni suçlamıyorum. Ben de iki kez evlendim ve hâlâ meraklısı değilim. Ama gerçekten evlenmelisin.”

“Bu kaçınılmaz!” diye bağırdı İhtiyar Radcliffe yumruğunu sallayarak.

“Neden kaçınılmaz?” diye sordu Thomas.

Tweedledee’nin şaşkınlığı daha da arttı.

“Ne... Ne... Neden mi? Bırakın *evlenmemiş* bir kraliçeyi, daha önce hiç kraliçemiz bile olmadı! Gelenek ve gelenekler ne olacak?”

Tweedledum haç çıkarttı.

“Parlamentonun güvencesi olmalı” diye çıkıştı. “Kusura bakmayın Majesteleri, ama siz bir kadın olduğunuz için endişeleniyorlar. Fikirlerinizin biraz radikal ya da... Histerik olabileceğinden endişe ediyorlar. Bir kocanın bu tür eğilimleri dizginleyeceğine inanıyorlar.”

“Dizginlemek mi!” diye soludum. “Madem evlilik bu kadar öncelikliydi, neden babam bunu yıllar önce ayarlamadı?”

Norfolk ilk kez konuştu.

“Çünkü son kararda sizin de söz sahibi olmanızı istedi.”

Bu ifadeyi doğrulaması için Alfie’ye baktım ve o da başını sallayarak onayladı.

“Son sözüm, ‘Hayır’. Şimdi, o halde...”

“Ama devlet ziyaretlerinde size kim eşlik edecek?” diye haykırdı Tweedledee.

“Ya da ziyaretçiler buraya, saraya geldiklerinde!” diye ekledi Tweedledum. “Amerikan Başkanı önümüzdeki bahar ziyarete gelecek. Onunla sarayda kalamazsınız. Tek başınıza!”

Thomas gözlerini devirdi.

“Evet, lanet olası sarayda birbirlerinin üstüne atlayacaklar. Ve şu Eisenhower tam bir şeytan.”

“Kesinlikle!” Tweedledum şakadan anlamıyordu.

“Daha on dokuz yaşındasınız Majesteleri” dedi Sheffield sakince. “Ve çok daha genç görünüyorsunuz. Ciddiye alınmak istiyorsanız, uluslararası alanda daha olgun görünmelisiniz.”

“İngiltere’nin İkinci Elizabeth’i benden sadece birkaç yaş büyüktü...”

“Elizabeth kraliçe olduğunda evli ve iki çocuklu bir kadındı” diye araya girdi Warwitch amca. “Dünya için sen genç bir kızsın, bakire bir prensessin.”

Norfolk öne eğildi. “Bakiresin, değil mi?”

Tanrı aşkına.

“Bunun ne ilgisi olduğunu anlamıyorum...”

“Ve o çok güzel!” Radcliffe, bu bir felaketmiş ve hepsi benim hatammış gibi başını salladı. “Aşırı güzel!”

Norfolk gözlerini kıstı. “Evet, çok yazık.”

“Eğer çirkin ya da daha erkeksi bir yüzünüz olsaydı, o zaman belki...” dedi Tweedledum.

“Ama hayır, evlenmelisin” diyerek onlara katıldı amcam da.

“Tek çözüm bu” dedi biri –hangisi olduğunu bilmiyordum– “Mümkün olduğunca çabuk.”

“Kesinlikle.”

“Başka seçenek yok.”

“Evlenmelisiniz.”

“Evlenmelisiniz.”

“Evlenmelisiniz!”

Bu kelime zihnimde bir ölüm çanı gibi yankılandı. Ve tüm harika planlarım bir duman gibi dağılıp gitti. Kendime engel olamadan ayağa kalkıp haykırdım.

“Ama... Ama çizelgelerim var!”

Ve oda bir anda sessizleşti.

Meclisin bazı noktalarda benimle aynı fikirde olmasına, Alfie ve Thomas’ın pozisyonları için savaşmak zorunda kalmaya hazırdım. Katı ve inatçı olmalarına hazırdım; onlar yaşlı adamlardı ve ben de hayatım boyunca onların ihtiyar tavırlarıyla uğraşmışım. Ama bunu beklemiyordum. Bu saygısızlığı. Bu reddedilişi.

Beni ittifakların temelini sağlamlaştırmak için kullanılacak bir araçtan daha fazlası olarak görmeyeceklerini. Ancak bu kez kendi Parlamentomuzla ittifak söz konusuydu.

Hayal kırıklığı çok büyüktü.

Alfie bana acıyarak bakıyordu ve Thomas'ın da benim adıma hepsini susturmak için can attığını söyleyebilirdim. Ve bir şekilde bu, durumu daha da aşağılayıcı hale getiriyordu.

"Affedersiniz, Benim... Bir dakikaya ihtiyacım var."

Kapıdan çıkıp koridordan geçerek lavaboya gittim. Ellerimi buz gibi suyla yıkadım ve yüzüme ıslak bir bez bastırdım. Sonra aynada kendi gözlerime baktım.

Ve bir çeliğe dönüşmeyi diledim. İçimin dışımın kaplanmasını. Kısacık bir süre için bile olsa. Soğuk, sert, dokunulmaz; çeliğe hiçbir şey zarar veremezdi, yumruğunuzu ona binlerce kez vursanız bile göstermeniz gereken tek şey yaralı bir el olurdu.

Kapı çaldı. Kapıyı açtığımda Thomas koridordaydı. Endişeyle gözlüğünü düzeltti. "İyi misin?"

Eteğimin altında dizlerim titredi ama sebebi üzüntü değildi.

"Zayıf olduğumu düşünüyorlar. Hepsi."

Thomas hüzünlü bir tavırla başını salladı. "Evet."

"Sadece bir kız olduğumu düşünüyorlar."

Thomas tüm erkek cinsinden utanıyormuş gibi görünüyordu.

"Evet."

Gözlerine baktım.

"Öyleyse onlara çok ama çok yanıldıklarını göstermenin vakti geldi" dedim.

Thomas bana baktı ve gözlerine bir parıltı yerleşirken, yüzüne de bir gülümseme yayıldı.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şunu."

Bana önden gitmemi işaret etti ve ben kapıya doğru ilerlerken peşimden geldi.

İçeri girdiğimde hepsi ayağa kalktı. Ama şimdi bunun sadece bir şov olduğunu biliyordum. Saygı gösterisi.

“Lütfen, Lordlarım... Oturun.”

Onlar oturduktan sonra ellerimi arkamda birleştirerek odanın içinde dolaşmaya başladım. Yavaşça, avını endişelendirmek istemeyen bir köpekbalığı gibi.

Ya da şu beyzbol sopası olan Amerikalı Al Capone gibi.

“Tavsiyenizi dikkate aldım. Bu odada hepimizin açıkça konuşması gerektiğine inanıyorum. Yapılacak çok şey var ve protokol uğruna kibarlıkla uğraşmaya tahammülüm yok.”

Herkes aynı fikirdeydi; kafalar sallandı, bastonlar yerleri dövdü ve parmaklar masaya vurdu.

“Dürüst olmak gerekirse şunu anlamanızı istiyorum... Zaman değişiyor. Değişime ayak uydurmayı reddedenler değişim tarafından ezilirler. Modası geçmiş görüşlerinin ağırlığı altında gömülürler.”

Masanın bir ucunda durup onlara döndüm.

“Yeni bir kraliçe, genç bir kraliçe, hatta *güzel* bir kraliçe olabilirim ama tek gerçek şu ki kraliçe *benim*. Sizin kraliçeniz. Sahip olduğunuz tek şey benim beyler. Parlamento’nun sahip olduğu tek şey benim. Beni *dizginlemeye* gelecek bir prens falan yok. Bu mecliste benim evliliğim konusunu gündeme getirecek olan bir sonraki kişi... Artık bu mecliste *yer almayacak*. Anlaşıldı mı?”

Şimdiye kadar hiç kimse Danışma Meclisi’nden atılmamıştı ama yasada bunu engelleyen hiçbir şey yoktu. Bu bir utanç kaynağı olmaya, kamuoyu tarafından ayıplanmaya, kariyerin sonlanmasına neden olurdu... Ve kesinlikle, tamamen yasal olurdu.

Bana baktılar; bazıları şaşkınlıkla, belki de şok ya da korkuyla ve diğerleri de yüzlerinde zorlukla gizledikleri öfke ve kızgınlıkla.

Ben de onlara baktım. Bana karşı çıkmaları için meydan okudum. Adımın, konumumun, ulusumun tarihinin ve bu odada oturup hükmeden ve kararlar alan benden önceki krallar neslinin gücünü hissettim.

Kendilerini büyük gören küçük adamlar tarafından korkutulmayacaktım. Hiç kimse tarafından korkutulmayacaktım.

Meclis'in son üyesi, Warwitch amcam da gözlerini yere indirdiğinde masanın başına geri döndüm.

"Güzel."

Zarifçe oturdum ve ellerimi kavuşturdum.

"O halde başlayalım."

Her şey bitti sanmıştım. Her şey halloldu sanmıştım.

Meğer ne çok yanılmıştım.

Altıncı Bölüm

Lenora

Q nümüzdeki iki ay boyunca, Wessco'daki hükümet işleri duraksama noktasına geldi.

“Parlamento bu yasayı gündeme getirmeyecek. Değerlendirmeyi reddediyorlar.”

“Ama gündeme getirmek zorundalar.”

“Hayır, değil. Ve getirmeyecekler.”

Duraksamaktan daha kötü durumdaydı. Bir yarış atı olsaydık, kapıdan çıkmamakla kalmaz, pistte geri geri koşuyor olurduk.

“Ne istediğiniz hakkında bir fikriniz var mı Majesteleri?”

Ve hepsi benim suçumdu.

“Zorunlu askerlik hizmeti sistemimizde köklü bir değişiklik olacak. Değişim zaman ve irade gerektirir...”

Gerçekten işe yarayacak fikirlere sahip olduğum için.

“Bu bir iş programı! Bir eğitim programı. İnsanların ceplerine para girecek ve askerlik bittikten sonra özel sektörde istihdam edilebilecekleri becerilere sahip olacaklar. Milli savunma güçlenecek ve vergi hasılatı artacak. Bunu anlamak zor değil.”

“Zorunlu askerlikten bahsediyorsunuz. İnsanlara hiçbir seçenek bırakmadan oğullarını sizin için savaşa göndermelerini istiyorsunuz. Oysa sizin feda edecek bir oğlunuz, kardeşiniz ya da kocanız yok.”

“Kadınları da dahil etmek istiyorum” diye karşılık verdim. “Wessco’nun kadınlarına daha fazla iş fırsatı vermek için.”

Tweedledee yine haç çıkardı.

Sanırım benim bir iblis olduğumu düşünüyordu. Ona ıstırap çektirmek için cehennemden gönderildiğimi. Bir gün eriyip erimeyeceğimi görmek için çayıma kutsal su dökerse hiç şaşırmayacaktım.

“Soylulara muafiyet bile tanımadınız. Lordlar Kamarası’nın bunu değerlendirmeyi reddetmesine şaşmamalı.”

Gözlerimin arasındaki zonklamayı ovuşturdum.

“Ya birlikte yükseliriz ya da olduğumuz yerde sayarız. Savunma yükünü yalnızca alt sınıfa yüklemeyeceğim. Çevrimler böyle gerçekleşir.”

Hayal kırıklığı ve gerginlik dolu bir enerjiyle tırnakla-
.ımı masaya vurdum.

“Bumblewood’u telefona bağla, onunla konuşmak istiyorum. Hayır, onunla yüz yüze görüşmek istiyorum.”

“Onunla istediğiniz kadar görüşebilirsiniz, hiçbir faydası olmaz. Parlamento’nun fikrini değiştirecek tek bir şey var.” Sheffield anlamlı bir şekilde kaşını kaldırdı. “Ve o da Meclis toplantılarında adının dahi anılmaya cesaret edilemediği bir eylem.”

Ve iki hafta sonra, her zaman olduğu gibi, kötüye giden işler...

“Prenses Miriam kaçtı.”

...felakete dönüştü.

“Bir uşakla.”

Onu öldürecektim.

Bunu gerçek anlamda söylemiyordum, ama atalarımın kardeş katline olan düşkünlüğünü anlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

O kahrolası uşak –babam ölüm döşeğindeyken odada olan uşak. Winston’ı onun üzerine salmalıyım.

Taç giyme törenimden beri... Hayır, babamın ölümünden beri Miriam’ı pek görmemiştim. Onu daha yakından izlemeli, daha öncelikli hale getirmeliydim. Ama onun kendi görevleri vardı ve ben de çok meşguldüm.

Ellerimi birleştirip dudaklarıma götürdüm.

“Neredeler?”

“İtalya.”

“Onları hemen geri getir. Evliliğin geçersiz olduğunu ilan edebilirim. Miriam on yedi yaşında ve benden izin almadı.”

“İnsanlar Miriam adına çok mutlu.” Alfie masanın üzerindeki gazeteleri ve her ön sayfadaki kutlama manşetlerini işaret etti. “Çok romantik olduğunu düşünüyorlar.”

“Evliliği geçersiz kılmak politik açıdan iyi bir görüntü vermez” diye tavsiyede bulundu Thomas.

“Neden?”

Cevap vermek için ağzını açtı... Ve tereddüt etti.

Norfolk sessizliği doldurmak için araya girdi.

“Soğuk ve acımasız olarak ün kazanıyorsunuz. Karlar kraliçesi olarak, Majesteleri.”

“Ben acımasız değilim!” diye karşı çıktım. “Burada uğraşmak zorunda kaldığım onca şeye rağmen hoş biriyim.”

Norfolk devam etti. “Prensesin evliliğini feshederse-
niz, gerçek aşkın da katili olursunuz.”

Harika.

“Tartışmamız gereken daha ciddi bir konu daha var” dedi Sheffield Dükü Christopher Alcott.

“Elbette vardır.” İç çektim. “Neymiş o?”

“Kaynaklarıma göre, Parlamento’da ve hükümetin di-
ğer karanlık köşelerinde tahta başka birini geçirmekle
ilgili söylentiler dolanıyormuş Kraliçe Lenora.”

“Kimi?” diye sordum sertçe.

“Kardeşinizi.”

Kahkaha attım. Yüksek sesle.

“Miriam’ı mı? Tahta geçirmek mi? Miriam...”

“Yumuşak başlı.” dedi Norfolk; yüzü asık ve kaya gibi
sertti. “Kontrol edilmesi kolay. Bunlar sizin bilinen özel-
likleriniz değil Kraliçe Lenora.”

“Evli olması da onun elini güçlendirecektir” diye ekle-
di Warwitch amca.

“Halktan biriyle evli olması onu veraset sırasından çı-
karır” diye karşı çıktım.

“Aslında” diyerek parmağını kaldırdı Sheffield, “bu
doğru değil. Bekâret ve kraliyet soyundan gelme ya da
doğuştan vatandaşlık gerekliliklerine ilişkin yasalar sa-
dece kralın müstakbel *karısına* atıfta bulunur. Yasada
kraliçenin *kocasıyla* ilgili böyle bir ifade yok.”

İşte bu her şeyi mahvediyordu. Bu gereklilikleri yazan
adamlar kesinlikle en *kötüleri*ydi.

Norfolk konuya devam etti. “Teorik olarak, Prenses Miriam’ın, kocası olarak seçtiği bir uşakla tahta geçmeye tamamen hakkı olduğu söylenebilir.”

Şakaklarımı ovuşturdum. “Şaka yapıyor olmalısınız.” Norfolk gözlerimin içine baktı.

“Ben asla şaka yapmam Majesteleri. Hiçbir konuda.”

Hayal kırıklığı damarlarımda lav gibi dolaşıyordu. Ayağa kalkıp volta atmaya başladım, patlamak istiyordum. “Bu, ihanettir.”

“Evet, Majesteleri.” Yaşlı Radcliffe başını salladı.

Böyle şeylerin sadece kitaplarda olduğunu sanıyordum. Ya da... İngiltere’de.

Tweedledee ve Tweedledum bile ümitsiz görünüyordu.

“Hayatım tehlikede mi?” diye sordum.

“Siz bir hükümdarsınız” diye cevap verdi Radcliffe titrek ve yaşlı sesiyle. “Hayatınız her zaman tehlikede. Şu anda, konumunuz sağlam ama güvende değil.”

“Eğer Prenses Miriam siz evlenmeden önce çocuk sahibi olursa, bu tam anlamıyla bir anayasal krize yol açabilir” dedi Norfolk.

Ki bu da her şeyi özetliyordu.

Onlara dönüp elimi masaya vurdum. “Bu çok saçma! Bunu derhal durdurmak için yapabileceğimiz bir şey olmalı.”

“Bir şey var.” Amcam ayağa kalktı, en az benim kadar tedirgin görünüyordu. “Ama bunu tartışmamızı yasakladın.”

“O olmaz! Bu durumu beni başından beri istediğiniz köşeye sıkıştırmak için kullanamazsınız. Erkeklerin oynadığı bu saçma oyunda bir piyon olmayacağım.”

Yatmayı reddeden bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum.

“Ben Wessco Kraliçesiyim!”

Bir aslanın hiç kimseye aslan olduğunu söylemesine gerek yoktu... Eğer söylerse, başının gerçekten belada olduğuna bahse girebilirdiniz.

“O zaman öyle davran!” diye bağırdı amcam.

Bir an için birbirimize baktık, gözlerimiz çarpışan kılıçlar gibi parlıyordu.

“Ne dedin sen?”

Başını iki yana salladı ve ses tonunu düzeltti. “Sen benim Kraliçemsin, kardeşimin kızıydın... Ama o seni böyle yetiştirmede.”

“İstemiyorum...”

“Senin isteklerinin bir önemi yok! Önemli olan tek şey *görevin*; tahta ve ülkeye karşı olan sorumluluğun.”

Oda sessizleşmişti, buz gibi bir gerilimle... Ve amcamın sözlerinin soğuk gerçekliğiyle donmuştu.

“Halkın bir düğün istiyor. Parlamento bir evlilik talep ediyor. Mihrapta yürümeye zorlanan ilk hükümdar sen değilsin ve yemin ederim ki sonuncu da olmayacaksın. Hükümetin yeniden işler hale gelmesi senin kurbanlık koyun olman gerektiği anlamına geliyorsa, o halde *anlamı budur*. Başındaki o tacı *istediğini* yapmak için takmıyorsun, yapılması gerekeni yapmak için takıyorsun. Çünkü bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

Amcam haklıydı. Tamamen ve bütünüyle. Tanrı onun belasını versin. Söyleyecek bir şeyim yoktu, bunu yalanlayacak zekice bir yanıtlım yoktu. Yapılması gerekenleri yapmaktan olabildiğince uzun süre kaçınmıştım.

Ve artık bundan kaçış yoktu.

“Tamam! Lanet olası! Tamam!”

Eteklerimi savurarak arkamı döndüm ve masanın başındaki sandalyeme doğru yürüdüm. Orada derin ve uzun bir nefes alıp oturdum.

Hepsi bana öylece bakarken. Aptallar gibi. Sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi.

“Eee?” dedim kırbaç gibi bir sesle. “*Tamam* dedim. Eğer ödemem gereken fidye evlilik ise, o zaman ödeyeceğim.” Sırtımı dikleştirip ellerimi birleştirdim. “Peki, benim için kimleri buldunuz? Duyalım bakalım.”

Anlaşılan o ki babam bugünün geleceğini tahmin etmişti. Potansiyel uygun kocaların bir listesini yapmıştı. *Gerçek bir liste*. Kim böyle bir şey yapardı ki?

“Figglescunt. Redmere Vikontu.”

Ölü gözlerle Sheffield’a baktım.

“Figglescunt adında biriyle evlenmem.”

“Çok saygı duyulan biridir. Çok zeki olduğu söyleniyor.”

“O zaman adını değiştirecek kadar zeki olmalıydı. Sıradaki.”

Tweedledee, Yunanistan Kraliyet Ailesi’ni gündeme getirdi. Ama ben elimi sallayarak onları listeden çıkardım.

“Eğer bu uygulamanın amaçlarından biri ulusal sahnede statümü yükseltmekse, o zaman gelecekteki Wessco Prensi ve Kraliçe’nin Eşi *Wesscolu* bir adam olmalı. Biz... Neydi o terim?” Parmaklarımı şıklattım. “Güçlü bir çift olmalıyız. Sıradaki.”

Ve böyle devam etti. Üç gün boyunca. İsimler bir tenis topu gibi oradan oraya savruldu ve sonunda... Bir kenara atıldılar.

“Lord Lancaster.”

Çok aptal.

“Portchester Dükü.”

Çok çirkin.

“Rupert Haddock, Cavanaugh Dükü.”

Çok kibirli.

“Sör Dunspotty.”

Rütbesi çok düşük.

“Baron Ivan Von Titebottum.”

Alfie kaşlarını çattı. “Adam hakkında hikâyeler duydum. Vahşi biri. Bir sadist.”

“Bu sizin için bir sorun teşkil eder mi Majesteleri?” diye sordu Tweedledum.

“Evet” diye cevap verdim, yanmaya hazır bir cıra kadar kuru bir sesle. “Aslında eder.”

“Seymour Gilfoy, Barburry Dükü.”

“Babası olacak yaşta” diye itiraz etti Thomas, sonra önündeki kâğıtları karıştırdı. “Muhtemelen büyükbabası.”

“Kraliçeye çocuk verebildiği sürece sorun yok. Önemli olan tek şey bu” diye açıkladı amcam.

Lanet olsun.

Beni tartışıyormuşuz gibi gelmiyordu. Geleceğimi. Kocamı. Çocuklarımın babasını. Sanki kalbim kalın, aşılmaz bir buzla kaplanmıştı. Ne tiksinti ne kızgınlık ne de korku hissediyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Evlilik artık sadece teknik bir ayrıntıydı. Hesaplanış bir seçim ve işlemsel bir yükümlülüktü.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “İnsanlar bir peri masalı istiyor; biz de onlara bunu vereceğiz.”

Sheffield da aynı fikirdeydi. “Eski bir soyadına sahip olan genç bir lorda ihtiyacımız var.”

“Bu konuda iyi şanslar.” Thomas alayla güldü. “Wessco’daki aristokratlar sonsuza dek yaşar. Hepsi şeytanla anlaşma yapmış gibi.”

Alfie normalden daha uzun bir süre Thomas’a baktı.

“*Sen* eski bir soyadına sahip olan genç bir lordsun.”

“Evet.” Kıkırdadım. “Thomas’la evlenemeyecek olmam çok acı.”

Ve tüm oda hareketsizleşti.

Ve sessizleşti.

Biri, “Elbette” diye fısıldadı.

Ve bir başkası da, “Neden bunu daha önce düşünemedik?” diye sordu.

Bertram Tweedle ellerini kaldırıp Thomas ve beni parmaklarıyla çerçeve içine aldı. “Çay peçetelerinin üzerindeki resimlerini şimdiden görebiliyorum.”

Ve kalbimin etrafındaki buz kırıldı. Kan kulaklarıma hücum etti ve nabzımın boynumda attığını hissettim. Thomas’a bakmadım, hiçbirine bakmadım.

“Şey...” Hızla ayağa kalktım. Sözlerim neşeli ve saçmaydı, çünkü inkâr sadece Mısır’da bir nehir değildi. Inkâr artık benim en iyi arkadaşımdı.

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Yarın devam ederiz. Toplantı ertelenmiştir Lordlarım.”

Ve odadan kaçarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum.

Bir saat sonra beni g n y bahçesinde, her zaman biraz  eytani göründüğünü d   nd   m melekli çeşmenin yanındaki beyaz mermer bankta buldu.

Thomas yanıma oturdu ve dirseklerini dizlerine yasladı.

“En çok kiraz çiçeklerini seviyorum” dedim sessizce. “Gerçi burada uzun süre kalmıyorlar. Yaprakların dökülmesine sadece birkaç gün kaldı. Elimden geldiğince tadını çıkarmaya çalışıyorum.”

Bana baktığını biliyordum ama ona dönmedim.

“Son birkaç aydır danışmanın ve arkadaşın olarak ikiye b l nd   m zamanlar oldu. İki görüş her zaman aynı fikirde değildi.”

“Peki  imdi kimsin?”

“Her ikisi de.”

Thomas da bakışlarını kiraz çiçeklerine çevirdi. Ve i  çekti.

“Bence evlenmeliyiz Lenora.”

Yavaşça başımı salladım. Çünkü bu harika bir fikirdi. Çok mantıklıydı.

Ama aslında hiç de değildi.

“ ocuk sahibi olmalıyım Thomas. Tercihen birden fazla. Biz... Yatmak zorundayız ve aynı ranzayı paylaşmaktan bahsetmiyorum.”

Thomas güldü. “Bu aklıma geldi, evet.”

“Ve sen bunu itici bulmuyor musun?”

Gözlerini kıstı. “Hatırlatsana, ben neden senin arkada ınıym?”

İkimiz de güldük. Ama Thomas’ın kıkırdaması art arda gelen  ks r klere d n   t . Solukları düzene girdiğinde hâlâ gülümsüyordu.

“Ne demek istediğimi biliyorsun” dedim ona.

“Evet. Geleceğimizde büyük miktarda gariplik görüyorum.”

Ve sonra sesi alçalarak nazik bir fısıltıya dönüştü.

“Ama... Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Bu benim için önemli Lenora. Diğerleri için hiçbir önemi olmayacağından endişeleniyorum.”

Bu ifadenin güzelliği içime işleyerek boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Çünkü hayatım boyunca kararlarımla, planlarımla, düşünce tarzımla, *onlar hakkındaki* fikirlerimle ilgilenen insanlarla çevriliydim.

Ama gerçek duygularım? Onlar kimsenin aklına gelmiyordu.

Elimi Thomas'ın koluna koydum. Çünkü onun duyguları da benim için önemliydi.

“Peki, ya Michael?”

Başını öne eğerek iki yana salladı. “İçinde yaşadığımız dünyayla ilgili yanılısamalarım yok. Babası evlenmesi için ona şimdiden baskı yapıyor. Michael anlayacaktır.”

Koluna koyduğum elimi tutarak sıktı.

“Annemi kaybettim; Edward uzakta bir yerlerde. Sen zaten benim ailemsin. Bu sadece resmiyet kazanacak.”

Ve hepsi o nazik yeşil gözlerindeydi. Sıcaklık, kahkaha, rahatlık, güven... Evet... Thomas da benim ailemdi.

“Peki.” Nefes aldı. “Ne diyorsun? Benimle evlenmek ister misin?”

Dudaklarımda yavaşça bir gülümsemeye belirdi.

“Ah, lanet olsun... Sanırım.”

Thomas'ın gülümsemesi o kadar parlaktı ki gözlerini aydınlattı. Avcunu bana uzattı ve ben de ona bir beşlik çaktım.

Kesinlikle, "inekler."

Thomas tekrar öksürmeye başlayana kadar kendi halimize güldük. Makineli tüfek ateşi gibi art arda gelen bir dizi boğucu öksürük onu soluk soluğa bıraktı. Cebinden çıkardığı astım spreyinden iki nefes çekti.

Alnını kontrol ettim ama teni serin ve nemliydi, ateşi yoktu. "Doktora görünmen gerek. Bu öksürük korkunç."

"Doktora *gittim*" diye hırıldadı. "Bana verdiği hiçbir şey işe yaramadı. Kendimi berbat hissediyorum."

"Pekâlâ, tekrar git. Meclis'e söyleyeceğiz ama sen kendini daha iyi hissedene kadar kamuoyuna açıklama yapmayacağız."

Yedinci Bölüm

Lenora

Rüçük bir kızken, peri masallarını okumazdım. Hikâyeleri biliyordum, herkes biliyordu ama gerçek anlamda okumak... Onları asla bitiremezdim. Çok acımasızlardı, çok hüznüydüler; sonu ne kadar mutlu olursa olsun, erkek kahramanın ve kadın kahramanın ona ulaşmak için katlanmak zorunda kaldığı acıyı ortadan kaldırmazdı. Dengeyi sağlayamazdı.

Ben her zaman pratik bir insan, gerçekçi bir insan olmuştum; çocukken bile. Her şeyi olduğu gibi görürdüm, olmasını istediğim gibi değil. İşte bu yüzden bilmeliydim. Bunu görmeliydim; bunca zamandır gözümün önündeydi.

Ama görememiştim. En ufak bir fikrim bile yoktu ve bu da durumu çok daha kötüleştiriyordu.

Thomas iyileşmiyordu.

Ne bahçedeki konuşmamızın ertesi günü ne de ondan sonraki gün. Bir hafta içinde, meclis toplantılarına katılamayacak kadar hastalandı. İki hafta sonra, tedavi ve testler için hastaneye yatırıldı.

Ama ben pek endişelenmedim. Yakında tekrar iyileşeceğinden emin bir halde yoğun iş programıma devam ettim. İyiden de iyi olacaktı.

Çünkü o Thomas'tı.

Bu kadar basitti.

Bir ay sonra, düzgün bir şekilde dinlenmek için Anthorp Kalesi'ndeki evine döneceğini söylediğinde –çünkü onu hasta eden şey Parlamento'dan yayılan yaşlı adam havası olmalıydı– gülüp ona hak verdim. Bu hastalığı yenip en kısa zamanda geri döneceğine söz verdiğinde ona inandım.

Çünkü ben lanet olası bir aptaldım.

Aptallığım, Royal Hastings Hastanesi'nin başhekimisi, Thomas'ın test sonuçlarıyla ilgili bilgi vermek üzere ofisime gelene kadar devam etti. Burada tıbbi mahremiyet hakkı yoktu ve hükümdar olarak, hükümetimde görev yapan adamların sağlık durumlarını bilmek benim ayrıcalığımdı. Normalde bu bilgi özel sekreterime ya da bir personele iletilirdi, ama söz konusu olan Thomas'tı.

Böylece saygıdeğer Dr. Nevil yeni ve parlak masamın karşısına oturdu ve durumu açıkladı.

“Büyük hücreli nöroendokrin tümör. Akciğerlerinin her birinde bir kitle var. Ameliyat edilemez.”

Kafama hâlâ dank etmiyordu.

“Anlıyorum.” Ellerimi masanın üzerinde birleştirerek başımı salladım. “Peki tedavisi nedir?”

Aptal, aptal, aptal, kahrolası kız.

Dr. Nevil gözlerini benimkilere dikti.

“Tedavisi yok Majesteleri.”

“Ben... Anlamıyorum. Bir tedavi olmadan Dük nasıl iyileşecek?”

Doktorun yüzü sempatiyle bembeyaz oldu. Ve başka bir şeyle daha... Bana pek sık yöneltilmeyen bir duyguyla; ama ben onu hemen tanıdım.

Acıma.

Midem bulanmaya başladı ve sanırım oracıkta kusa-bilirdim. Çünkü sonunda, bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini anlıyordum.

“Anthorp Dükü’nün durumu ölümcül.”

Ölümcül.

Bu kelime kafatasımın içinde sekerek beynime bir şarapnel gibi saplandı.

“O daha yirmi yaşında. Yirmi yaşındaki unvanlı, üst sınıftan erkek çocuklarda ölümcül hastalıklar görülmez.”

Dr. Nevil’in sesi nazik ama kendinden emindi.

“Bazen görülür.”

Burnumdan yavaşça nefes alıp verdim. Bu bilgiyi düşünerek. Sindirmeye çalışarak... Bunu nasıl kontrol edeceğimi, düzelteceğimi, durumu kendi isteğime göre nasıl şekillendireceğimi planlayarak.

Çünkü artık Kraliçe bendim ve kraliçeler böyle yapardı.

“Dük’ün doktoru olarak görevden alınıyorsunuz. Onun bakımıyla ilgilenmesi için başka bir doktor atanacak. Gidebilirsiniz.”

Bu onu şoke etmişe benziyordu. “Nedenini sorabilir miyim?”

Ayağa kalktım. “Hiç kimse beyaz bayrak sallayarak savaşa girip kazanmayı beklemez Doktor. İyi günler.”

Ayağa kalkıp reverans yaptı ve odadan çıktı.

‘ Birikmiş bir enerji ve acele ile dolup taşarak parmaklarımı birbirine doladım ve masamın arkasında volta at-

maya başladım. Dahili telefondan Cora'yı çağırdım ve ses hâlâ havada yankılanırken odaya girdi.

“Evet, Kraliçe Lenora?”

“Uzmanlara, onkologlara, dünyanın en iyilerine ihtiyacım var. Bir liste yap. Bunu basından saklamalıyız ama hemen burada olmalarını istiyorum.”

“Peki efendim.” Yazmaya başladı.

“Programımı mümkün olduğunca boşalt, yaklaşan tüm randevuları iptal et ve bavullarımı hazırla. Tüm hükümet işlerini Anthorp Kalesi'nden yürüteceğim ve mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılmak istiyorum.”

Nedenini sormadı; sadece başını salladı. “Kalede ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?”

Pencereden dışarı baktım. Üzerimizde kül renginde bulutların toplandığı ve güneş ışığından eser bulunmayan bir kıyamet günü gökyüzü vardı.

“Ne kadar sürerse.”

O akşam geç saatlerde Anthorp Kalesi'ne vardığımda, Thomas'ı kütüphanede, açık mavi pijamaları ve siyah bornozu içinde, kendisine büyük gelen deri bir koltuğa oturmuş taş şömineye bakarken buldum. Kapı eşiğinden bana baktı, sonra gözleri alevlerin altın ışıltısına geri döndü.

“Dr. Nevil ile konuştun mu?”

“Konuştum.”

Başını sallayarak bir bardak kehribar rengi sıvıyı dudaklarına götürdü.

“Michael’a göz kulak olacağına söz ver. Bu onun için zor olacak.”

“Thomas...”

“Ve Tanrı aşkına, beni babamın yanına gömmeyin. Beni nereye gömeceğiniz umurumda değil, yeter ki orası olmasın.”

Paltom hâlâ üzerimdeyken ileri atıldım ve koltuğunun yanına diz çöktüm. Bunun uygunsuzluğunu –hiç kimsenin önünde diz çökmemem gerektiğini– düşünmedim. Çünkü o benim en tatlı, en sevgili, en gerçek arkadaşım-
dı, bu yüzden onun önünde diz çökecektim.

“Seni kurtaracağım.”

Bu bir söz değildi, içten bir yemindi. Yemin ediyordum çünkü buna inanıyordum.

Ateş, Thomas’ın gözlüğüne dans eden gölgeler düşürdü.

“Lenora...”

“Annemi kurtaramadım, babam için hiçbir şey yapamadım... Ama seni kurtarabilirim. Sahip olduğum her kaynağı kullanacağım. Ölmene izin vermeyeceğim Thomas.” Elini iki elimin arasına aldım. “Tüm varlığımla bununla savaşıacağım. Lütfen benimle birlikte savaş. Lütfen.”

Birkaç dakika boyunca bana baktı; şefkatini, ilgisini ve sevgisini hissedebiliyordum. Yumuşak, güvenli bir battaniye gibi etrafımı sarıyorlar, içimi ve dışımı ısıtıyorlardı. Sonra dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve odaya girdiğimden beri ilk kez, tanıdığım Thomas’a benzedi.

“Senin yanında haftanın her günü savaşırım. Ufak tefeksin ama cesursun. Ve yüzündeki o sinirli, kararlı ifade” beni işaret etti, “işte bu, kesinlikle dehşet verici.”

Gözlerim dolmasına rağmen usulca gülümsedim. Thomas'ın elinin arkasını öptüm ve o da avucunu yanağıma bastırdı.

Ve sonra o da yemin etti.

“Bunu halledeceğiz Lenora. Ve ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum.”

Bir süre için işler belirgin bir şekilde iyiye ya da kötüye gitmedi; sadece stabildi. Doktorlar Thomas'ı görmeye geldi ve randevular ayarlandı. Her sabah onunla birlikte kahvaltı yaptım, gücünü koruması ve yulaf lapasını yemesi için onu zorladım. Bazen bir ısırık daha alması için tatlı tatlı yalvardım ve bu işe yaramadığında, Winston onu tutarken lanet olası boğazından içeri sokacağımı söyledim.

Arkadaşlar bunun içindi.

Günlerin geri kalanı telefonlar, bilgilendirme toplantıları, raporlar, yasalar ve kaledeki toplantılarla geçiyordu çünkü hükümet işleri hiç kimse için durmazdı... Kraliçe için bile.

Bir öğleden sonra geç saatlerde, yaklaşan nişan duyurusu hakkında soru sorma küstahlığını gösteren Başbakan Bumblewood'la bir telefon görüşmesi yapıyordum. *Meraklı zihinler bilmek istiyor*, diye takıldı büyüleyici olduğuna inandığından emin olduğum bir ses tonuyla.

Adi pislik.

Telefonu kapatıp masadan kalktım ve gözlerimi ovuşturup boynumdaki düğümü çözmeye çalıştım. Merdiven-

lerden çıkarak Thomas'ın odasına gittim ve Michael'i oturma odasında yakaladım.

"O nasıl?" diye sordum.

"Uyuyor." Michael zoraki bir gülümsemeyle arkasındaki kapıyı araladı. Thomas, sayvanlı büyük karyolanın ortasında solgun ve hareketsiz bir şekilde sırtüstü yatıyordu. Burnundaki oksijen tüplerine rağmen nefes almakta zorlanıyordu ve yemek yemesi için gösterdiğim tüm çabalara rağmen kilo kaybetmişti; canlı yüzü artık bir deri bir kemikti, elmacık kemikleri aşırı belirgindi.

"Güzel. Dinlenmeye ihtiyacı var." Boğazımdaki düğümü yutkundum. "Sanırım biraz gezintiye çıkıp hava alacağım."

Michael nazikçe başını salladı. "Bu iyi bir fikir."

Binicilik kıyafetlerimi –siyah binici pantolonu, beyaz gömlek, siyah binici ceket ve yüksek deri çizmeler– giydikten sonra arka taraftan çıkıp ahırlara gittim. Hava so-luklarımı görebileceğim kadar soğuktu ve onu her içime çektiğimde ciğerlerim buz gibi bir canlılıkla genişliyordu.

Winston, her zamanki gibi, birkaç adım arkamdaydı.

"Yalnız binmek istiyorum" dedim ona.

Çatık kaşlarının altındaki kısık gözlerini kafamın arkasında hissedebiliyordum.

"Bu..."

Yolda durup arkamı döndüm.

"Çevre güvenli mi?"

"Elbette."

"O zaman bana bir şey olmaz. Arazi içinde kalacağım. Bu kadar endişelenme Winston, yoksa kırıksıklıkların çıkar ve yüzüne bakılamayacak kadar çirkinleşeceğin için seni işten kovmak zorunda kalırım."

Tam olarak gülümsemedi, ama çatık kaşları yumuşadı, sanki içten içe gülümsüyordu.

“Elimden geleni yapacağım Kraliçe Lenora. Görevim sizi memnun etmek.”

Ahırda seyis bana Hector adında devasa, koyu kahverengi bir at getirdi. Ondandır hemen hoşlandım. Ben eyerin üzerine atlarken, yakılması gereken çılgınca bir enerjiyle dans etti. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Kalenin ilerisindeki çimenlik alanda onu serbest bıraktım; o kaslı bacakların gidebildiği kadar sert ve hızlı bir şekilde ormana dörtmala koşmasına izin verdim. Yanaklarım ve burnumun ucu soğuktan uyuştı; çenemi göğsüme bastırıp hızın ve bulanıklığın tadını çıkardım. Okyanustaki dalga sesi rüzgârın ıslığına karışıyor ve uçuyormuşum gibi... İsteddiği her yere gidebilen bir kuşmuşum gibi hissetmemi sağlıyordu.

Görevlerin, programların ya da ölümcül hastalıkların olmadığı bir yere. Sadece yüzümde güneş ve saçlarımda rüzgâr vardı.

Bir saat ve kilometreler sonra, Hector sakinleşti. Başka bir açıklığa gelene kadar ağaçların arasında ilerlerken dalların altında başımı eğdim. Sonunda gökyüzüne baktığımda, bir fırtınanın yaklaştığını –güneşi çoktan yutmuş olan, büyük, kabarık, çivit rengi bulutlardan oluşan bir duvar– gördüm.

Öne eğilerek Hector’un kadife boynunu okşadım. “Ne diyorsun oğlum? Yağmur bizi yakalamadan önce bir tur daha atabilir miyiz sence?”

Dizginlerini çekiştirerek homurdandı.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Arka kısmını hafifçe dürttüm ve tekrar yola koyulduk. Hisleri daha iyi özümsemek için gözlerimi kapattım ve Hector'un dalgalanan gövdesini dizlerimle sıktım.

Sonra dizginleri bıraktım ve avuç içlerim yukarı bakacak şekilde kollarımı iki yana açtım. Rüzgârı yakalamaya çalışıyordum.

Bu şimdiye dek yaptığım en aptalca şeydi ama harika hissettiriyordu.

Özgürlük gibi...

Üç saniye kadar.

İşte o anda Hector keskin, öfkeli bir çığlık attı. Arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve ben dizginleri yakalayamadan, Alice'in dipsiz tavşan deliğinden aşağı düşmesi gibi havada uçuyordum. Ta ki kıcımın üzerine, soğuk ve sert toprağa düşene kadar.

"Ooof!"

Hector'un gümbürdeyen toynaklarının altımdaki zeminde yarattığı titreşim gitgide azalıyordu. Hain.

İlk başta hareket etmedim. Sırt üstü yatıp derin bir nefes aldım ve dört uzvumun da hâlâ yerinde olduğundan emin oldum. Sonra gözlerimi açtım ve kararan gökyüzüne baktım. Ta ki bir şey görüşümü engelleyene kadar.

Biri.

Bir adamdı... Tepemde durmuş bana bakıyordu.

Saçları dalgalı, sarı ve biraz fazla uzundu. Alnının üzerine düşerek ona pervasız ve asi bir görünüm veriyordu, tüm emirlere karşı gelerek yeryüzüne inmiş bir baş melek gibi.

Yavaşça doğrularak oturdum, başım biraz dönüyordu. Adam çantasını yere bıraktı ve yanıma çömelip beni inceledi. Gözleri alışılmadık bir yeşildi –zümrüdün çok koyu

bir tonuydu– ve bir günden daha fazla bir süredir tıraş olmadığı belli olan güçlü çenesi sert, altın rengi kirli sakalla kaplıydı. Buz gibi havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tüylerimi diken diken etti.

Konuştuğunda sesi derin ama kaba bir ipek gibi gibiydi.

“Yaralandın mı?”

Dünyanın en iyi beyinleri tarafından eğitilmiştim.

Akıcı bir şekilde yedi dil konuşuyordum.

Ve yine de verebildiğim tek cevap, “Ha?” oldu.

Harika.

Kaşları havaya kalktı ve dolgun dudakları sanki endişelenmesi mi, yoksa eğlenmesi mi gerektiğine karar veremiyormuş gibi yukarı kıvrıldı.

“Kafanı çarptın mı?”

Şimdi de beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşünüyordu, ne hoş.

“Ah... Hayır, hayır, sanırım iyiyim.”

Başını sallayarak ayağa kalktı, kolları kıvrılmış beyaz gömleği ve rahat pantolonunun içinde uzun boylu, iri ve kaslıydı. Elini uzattı ve tuttuğumda, eli benimkini tamamen yuttu. Ama ayağa kalktığımda bileğimde sıcak bir acı hissettim.

“Ah!”

Ağırlığımı diğer ayağıma vererek zıpladım ve adam beni büyük bir kayanın üzerine oturttu. İzin istemeden, bir eliyle dizimin arkasını kavradı ve diğer eliyle çizme mi yavaşça çıkardı. Sonra ayak bileğimi ellerinin arasına alarak başparmağıyla birkaç yere bastırdı, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

“Parmaklarını oynatabiliyor musun genç kız?”

Genç kız mı? Küstahlık edip etmediğini anlamak için yüzüne baktım, ama o sadece bir cevap bekleyerek bana bakıyordu. Çünkü benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç. Ona göre ben sadece ormanda kaybolmuş bir bektim, tıpkı sonunu hiç getiremediğim o masallardaki gibi.

Daha önce kim olduğumu bilmeyen biriyle hiç tanışmamıştım; ne kadar tuhaftı.

Ayak parmaklarımı oynattığımda irkildim.

“Kırılmamış ama iyi burkmuşsun.” Etrafa baktı, sonra o delici yeşil gözlerini tekrar bana çevirdi. “Görünüşe göre seni ben taşıyacağım.”

Yüzü kızaran biri değildim. Ya da kıkırdayan. Ben heyecanlanmazdım.

Herkesi ben heyecanlandırırdım.

Yine de o etkileyici kollarıyla beni taşıyacağı düşüncesi içimin bir hoş olmasına ve yanaklarımın yanıyormuş gibi kızarmasına neden oldu.

“Buna gerek yok.” Nefes nefeseydim, çünkü yeterince hava alamıyor gibiydim. “Ben burada beklerim, sen de yardım çağırıp beni almalarını söyleyebilirsin.”

Tam o sırada tepemizde bir gök gürültüsü yankılandı; yeri sarsan ve gökyüzü parçalanıyormuş gibi ses çıkaran türden bir gök gürültüsü.

Teşekkürler Tanrım. Çok teşekkürler.

“Hayır, bu fırtına çok kötü olacak. Seni burada yalnız bırakmayacağım.”

“Çok naziksin, ama ben tamamen...”

Dinlenilmemek çok garip bir şeydi. Reddedilmek. Diğer herkes için günlük hayat böyle miydi?

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Beni zahmetsizce kucagına alıp göğsüne yasladı. Gömleği temiz ve yumuşaktı, toprak ve taze çimen gibi kokuyordu. Ellerimle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden o bizi ormana doğru götürürken kucagında katlanmış halde durdular.

“Bindiğin at çok iyiydi.” Hoş sesinde biraz alaycılık vardı. “Bu işte daha iyi olana kadar daha küçük bir şeye binmek isteyebilirsin.”

“Ben mükemmel bir biniciyim.”

Aksini düşünmesi beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etmişti.

“Mükemmel biniciler genellikle ellerini dizginlerden ayırmamaları gerektiğini bilirler.” Göz kırptı.

“Bunu hatırlamaya çalışacağım” dedim kuru bir sesle.

Bir gök gürültüsü daha yankılandı ve gökyüzünde şimşekler çaktı. Adam başını eğerek biraz daha yaklaştı.

“Anthorp Kalesi’nde mi kalıyorsun?”

“Evet. Dük ve ben iyi arkadaşız.”

Eğlenceli bir şey söylemişim gibi, başını sallarken gözlerinde bir parıltı belirdi.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Araziyi iyi biliyor gibisin.”

“Evet. Dönmeyeli uzun zaman oldu ama ben burada büyüdüm.”

“Öyle mi?” Kıyafetlerine, saçlarına, huysuz tavırlarına baktım. “Sen... Bahçıvanın çocuklarından biri miydin?”

Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi ve şu anda kesinlikle bana gülüyordu.

“Hayır.”

Ayrıntıya girme ya da ona kabalık ettiğini söyleme şansım olmadı. Çünkü gökyüzü yarıldı ve şiddetli bir yağmur ikimizi de ıslatmaya başladı.

Sevizinci Bölüm

Edward

Yıllarca yaptığım araştırmalardan sonra, hiçbir iyi haberin telgrafla gelmediğine dair tartışılmaz bir sonuca varmıştım. Onlar kötülüğün, kasvetin habercisiydi. Sabahın ikisinde gelen bir telefona eşdeğerdiler; arayan her kimse, söyleyecek iyi bir şeyleri olmayacağına bahse girebilirdiniz.

Annem öldüğünde, Thomas ve ben haberi bir telgrafla almıştık. Katılmak üzere hazırlandığım bir nehir keşif gezisinin altı kişilik ekibi beklenmedik bir şekilde toprak kayması yüzünden yok olduğunda, yine telgraf gelmişti. Babam öldüğünde, bir telgraf beni bilgilendirmişti; gerçi bu tam olarak *kötü* bir haber değildi, ama... Bu başka bir günün hikâyesiydi.

Bugünün hikâyesi, eve geri dönmüş olmamdı.

Ve Tanrım, hiç değişmemişti.

Her ağaç, her taş tıpkı hatırladığım gibiydi. Çalkantılı okyanus mavi-yeşilin aynı tonundaydı ve kayalara çarpan dalgalar aynı ritimde vuruyordu.

Bunca zamandır dönmemi bekliyormuş gibiydi.

Daha gençken, bu beni rahatsız ederdi. Tekdüzelik. Monotonluk. Çok anlamsız geliyordu. Eski bir dukalığın

varisi olmanın getirdiği katı beklentiler ve gelenekler etrafımı demir bir zincir gibi sarmıştı; beni aşağı çekiyor, nefes almamı imkânsız hale getiriyordu.

Ama bu o zamandı.

Bugün, Wessco'nun kıyılarına geri döndüğümde, artık öyle hissetmiyordum. Eve dönmüş gibi hissediyordum. Arazi değişmemiş olabilirdi ama ben değişmiştim. On yıl uzak kalmak insana bunu yapardı. Artık bu değişmez manzarada –avcumun içi gibi bildiğim bu yollarda ve patikalarda– bir rahatlık vardı. Havada, vahşi, genç ve pervasızlığa açken takdir edemediğim hüzünlü bir nostalji vardı.

Pervasızlıktan bahsetmişken...

Efendisinin emrini bekleyen itaatkâr bir melek gibi kollarını iki yana açarak başını gökyüzüne kaldırmış bir halde özgürce at süren güzel bir kızı ormanda her gün bulamazdınız.

Tabii çıplak olsaydı çok daha iyi olurdu.

Bence bu iyi bir alametti, Tanrı'dan gelen, bir eve hoş geldin hediyesiydi.

Sağanak yağmur başlamadan önce adını öğrenememiş-tim... Ama öğrenmeyi planlıyordum. Davranışlarından onun bir hanımefendi olduğunu söyleyebilirdim; belki de bir Parlamento üyesinin kızıydı ya da Thomas'ın arkadaşı Michael Fitzgibbons'ın kuzeniydi.

Yüzünden aşağı dökülen sulara ve boğulmuş bir fare gibi kafasına yapışmış saçlarına rağmen çok güzeldi. Her türlü kirli düşünceye ilham veren dolgun, taç yaprağı pembesi dudakları ve leylak ve yağmur suyu gibi kokan bir teni vardı. Kollarımın arasında çok hafifti, ama be-

nimkine bastırın vücudu tüm doğru yerlerde yumuşak ve dolgundu.

Yağmurun arasından kale görüldü. Kız soğuktan biraz titriyordu; onu daha sıkı tutup adımlarımı hızlandırdım. Birkaç dakika sonra, ıslak adımlarım taş zeminde yankılandı ve güzel bohçamı yavaşça fuayedeki koltuğa bıraktım. Yüz yıldır duvarda çirkin bir şekilde asılı duran iğrenç duvar halısını çekip alarak omuzlarına sardım ve kollarını ovuşturarak ısıttım. Sonra ayağa kalktım ve sırlıklam olmuş saçlarımı yüzümden geriye çektim.

Ve sonra gerçek eğlence başladı.

Tanımadığım bir hizmetçi büyük salondan içeri girip koltuktaki kadına baktı ve “Majesteleri, iyi misiniz?” diye sordu.

Aynı anda uşak Horatio da diğer taraftan içeri girip, “Evinize hoş geldiniz Efendi Edward” dedi.

Ben ona baktım, o da bana.

“Edward mı?”

“Majesteleri mi?”

“*Sen* Thomas’ın abisi misin?”

“*Sen* Kraliçe misin?”

Thomas bana küçük arkadaşı Prenses Lenora –ya da benim hitap ettiğim şekliyle Lenny, çünkü Lenora yaşlı bir kadın ismiydi– hakkında ilk yazdığında, onun talihsiz maceralarına eşlik etmeye hazır, güler yüzlü, hayat dolu bir kızın hikâyesini anlatmıştı. Zihnimde donup kalan görüntü de buydu; vahşi doğayı seven genç bir kız.

Ama bu yaratık –baştan çıkarıcı gri gözleri, kalkık burnu, dolgun dudakları, her muhteşem kıvrımını ikinci bir deri gibi saran binici kıyafetleri ile– küçük bir kız değildi.

“Neden bana kim olduğunu söylemedin?” diye sordu, gözleri iki keskin bıçak gibi parlıyordu.

“Sen neden bana *kim* olduğunu söylemedin?” diye karşılık verdim hemen.

Bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi güldü.

“Kraliçe insanlara Kraliçe olduğunu *söylemez*.”

“Neden?”

“Çünkü bunu bilmeleri gerekir.”

“Nasıl?”

Kollarını havaya savurdu. “Bilirler işte!”

Kahretsin, ama o eğlenceli küçük bir şeydi. Bu kadar sıkı, düzgün bir pakette fazlasıyla öfke ve ateş vardı. Bu bende sırtıma isteği uyandırdı; onu daha da çileden çıkarmak için olsa bile.

“Bu çok saçma.”

“*Sensin* saçma.” Kendini koltuktan iterek ayağa kalktı... “Ve kabaşın.”

“Kaba olan *ben* miyim?” Başparmağımla arkamı işaret ettim. “Senin için çantamı lanet olası ormanda bıraktım. Sağanak yağmur altında seni beş mil kucağımda taşıdım. Kraliçe bir erkek ona yardım ettiğinde ‘teşekkür ederim’ de mi demez?”

Kollarını kavuşturup burnunu havaya kaldırdı ve ondan bir karış daha uzun olmama rağmen bir şekilde bana tepeden bakıyormuş gibi hissettirdi.

“Hayır, demez. Bana hizmet etmek bir onurdur, bu yüzden... Rica ederim.”

Şuna bakar mısınız, Kraliçe’nin taşakları vardı. Aferin ona. Bu, tanıdığım çoğu aristokrat için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Harika, şimdiden çok iyi geçinmeye başladınız."

Ses –kendi sesim kadar iyi tanıdığım bir ses– arkamdan geldi. Arkamı döndüm... Ve kibirli Kraliçe ile atışmaya dair tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Çünkü Thomas'ın telgrafı bana ilk ulaştığında, kendime bunun bir şaka olduğunu söylemişim. Küçük bir eğlence. Bu tam da onun yapacağı türden bir şeydi. Beni eve çekmek için kara mizah kullanıyordu. Ama şimdi, ona baktığımda, her kelimesinin doğru olduğunu biliyordum.

Sanki yer ayaklarımın altından kayıp gidiyordu.

Çünkü küçük kardeşim buradaydı, tam karşımdaydı ama aynı zamanda... Karşımdaki o değildi. Hatırladığım kişi değildi, olması gereken kişi değildi. Michael'ın ittiği tekerlekli sandalyede, kucağında bir battaniyeyle oturan yaşlı bir adama –solgun, genç bir yaşlı adama– benziyordu.

Altı yaşından beri taktığı koyu renkli kalın çerçevenin ardındaki gözleri aynıydı sadece. Yeşil bir yaramazlıkla dans ediyorlardı. Canlılıkla.

"Merhaba Edward."

Onu en son üç yıl önce, Michael'la birlikte Jamaika yakınlarında yelkenli tatilinde bana katıldıklarında görmüştüm. Üç yıl çok uzun bir zamandı. Çok geç kalmıştım.

"Thomas." Dizlerimin üzerine çöküp ona sarıldım; ona gücümü, sağlığımı vermek isteyerek –artık burada, evde olduğuma göre durumu daha iyi hale getirmek için– onu sımsıkı kucakladım.

Sırtımı sıvazladı ve ben tekrar doğrulurken gözlerimin içine baktı. Sonra dikkatini arkama çevirdi.

"Ne oldu Lenora?"

Merdivenlerden yukarı yumuşak adımlarla çıkarken her iki koluna da biri girmişti.

“Atla ilgili küçük bir aksilik yaşadım sadece. İyi olacağım” dedi tüm asaleti ve kontrollü soğukkanlılığıyla. “Siz ikiniz hasret giderin. Akşam yemeği için beni bekleme-
yin, bu akşam odamda yiyeceğim.”

“Ayağının üzerine basma” dedim, kelimeler doğal olarak bir emir gibi çıkıyordu. “Ve bileğine biraz buz koy.”

Sertçe başını salladı. Gözleri hızla bana döndü, sonra tekrar uzaklaştı; sanki bakmamaya çalışıyor ama kendini tutamıyordu.

Merdivenlerin tepesindeki köşeyi dönene ve Thomas koluma dokunana kadar gidişini izledim. “Lenora kütüphaneye el koydu, o yüzden çalışma odasına gidelim. Konuşacak çok şeyimiz var.”

Horatio bana havlu ve kıyafet getirdi. Çalışma odasında Michael bize üç kadeh brendi doldurdu, sonra da kardeşimin tekerlekli sandalyesinin yanında, ateşe yakın bir yere oturdu.

Thomas kadehini kaldırdı. “Eve dönmene sevindim Edward.”

“Evde olmak güzel küçük kardeşim.”

“Yalancı. Binlerce güneşin hararetiyle buradan nefret ediyorsun.”

Omuz silktim. “Belki şimdi sadece birkaç güneştir. Yaşlandıkça olgunlaştım.”

Kardeşim içkisinden bir yudum aldı. “Aradığın şeyi buldun mu? Amacını?”

Michael’la ziyarete geldiklerinde yaptığımız bir konuşmadan bahsediyordu.

Macera ve heyecan arayışıyla –yaşlı babama gününü göstermek için– Wessco'dan ayrılmıştım. Ama uzak kalmamın nedeni bu değildi. Uzak kalmıştım, çünkü hayat-tan bir unvan ve kendi kazanmadığım kaskalar dolusu pa-radan daha fazlasını istiyordum. Bir amaç istiyordum. Var olmak için bir nedenim olsun istiyordum. Bunu arıyordum.

Hâlâ da arıyordum.

“Hayır” dedim ona.

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedi kardeşim. Sonra Michael’a baktı ve aralarında gizli bir iletişim geçti.

Ona tekrar baktım; çelimsiz bedenine ve çökmüş ya-naklarına. Ve sesim de hissettiğim kadar boğuk çıktı.

“Neden bana daha önce yazmadın?”

Brendiden büyük bir yudum alarak omuz silkti.

“Telgrafa yazılacak bir şey değil bu. ‘Ben ölüyorum. Nokta. Eve gel. Nokta. Umarım zamanında yetişirsin. Şe-refe.’”

Katlanmış telgrafi arka cebimden çıkardım.

“Ama aynen böyle yazmıştın. Kelimenin tam anlamıyla.”

Thomas güldü. “Eh... Sanırım cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Bunu kabullenmem.”

“Kabullenmeni istemiyorum” diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Onun yaşamasını istiyordum. Ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapmaya hazırdım.

“Ben...”

Düşüncelerimi ya da yüz ifademi okudu. Ya da her iki-sini de.

“Başlama. Bu akciğer kanseri Edward. Agresif. Dok-torlarla, uzmanlarla konuştum. Yapılacak bir şey yok.”

“Doktorlar her şeyi bilmez. Alternatif tedaviler var. Ben Hindistan'dayken...”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Son günlerimi senin peşinde sürüklenerek geçirmeyeceğim.” Sesi kasvetliydi. Kararlıydı. “Hâlâ kendi halimdeyken, hâlâ söz hakkım varken, kendi şartlarımla gitmek istiyorum. Bu benim için önemli.”

“Tanrı aşkına Thomas. Yapabileceğim bir şeyler olmalı.” Gözlerindeki o muzip pırıltıyla bana baktı.

“Eh, hazır lafını açmışken. Aslında bir şey var...”

Ertesi sabah duş alıp tıraş olduktan sonra, Thomas'la onun odasında oturdum. Giyinmişti ama hâlâ yataktaydı. Dün gece saatlerce konuşmuştuk; birçok şey hakkında, ama özellikle bir şey hakkında.

Lenora –Kraliçe– odaya girdi; yüzü ifadesiz ve sakin-di, gri bir pantolonla kırmızı bir kazak giymişti ve boynuna şifon bir eşarp bağlamıştı.

“Günaydın.” Onu dikkatle izleyerek ayağa kalktım ve reverans yaptım.

Dünyayı dolaştığınızda ve kendi kültürünüzden farklı kültürler arasında yaşadığınızda, iyi bir gözlemci oluyordunuz. Beden diline ve yüz ifadelerine dikkat ediyordunuz; insanları nasıl okuyacağınızı öğreniyordunuz.

“Bileğin nasıl?”

Omuz silkti. “İyi.”

Dün bileğini görmüştüm, iyi falan değildi. Ormanda şişmeye başlamıştı bile. Canını yakıyor olmalıydı ama to-

puklu ayakkabısıyla yürürken ne topallıyor ne de yüzünü buruşturuyordu.

Küçük Lenny'nin ya acı eşiği çok yüksekti ya da demirden yapılmış bir iradesi vardı.

Thomas'ın yatağının yanına bir sandalye çekti ve tepsideki yulaf lapasına uzandı. "Kahvaltı etmelisin."

"Konuşmamız gereken şeyler var Lenora."

"Thomas..."

"Konuştuktan sonra bütün kâseyi yiyeceğim" diye yemin ederek elini kaldırdı.

Lenora iç çekti. "Pekâlâ. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Ve kardeşim, her zamanki diplomatik tavrıyla her şeyi ortaya döktü.

"Bence Edward'la evlenmelisin."

Lenora duraksadı ama yüz ifadesi değişmedi. Gülmüyor, nefes almıyor ya da kaşlarını çatmıyordu. Ses tonu soğuk ve vakurdu.

"Abinle mi? Ne kadar da kutsal bir istek."

Gri gözleri bana kaydı. "Sen de bunu kabul mu ettin?"

"Evet."

"Neden?"

"O benim kardeşim. Benden bunu istedi. Onu reddetmeyeceğim, asla."

Ve gerçek buydu. Ama tek gerçek bu değildi. Onunla -kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda ormanda çılgınca at süren bu güzel, ihtiyatlı kadınla- ilgili bir şey ilgimi çekiyordu.

Thomas'a geri döndü.

"Bunu konuşmuştuk. Anlaşmıştık. *Seninle* evleniyorum."

“Bu ay bitmeden beni toprağa gömeceksin.”

Bu, Lenora'nın irkilmesine neden oldu.

“Böyle konuşma.”

“Neden? Bu doğru.”

“Kes şunu.” Lenora ayağa kalktı. “Dinlemeyeceğim.”

Thomas pes ederek ağzını kapattı. Ama sadece bir anlığına.

“Hayır, ne var biliyor musun?” Thomas çay fincanını elinin tersiyle itti ve fincan duvara çarparak parçalandı. “Canı cehenneme. Eğer ben ölüyorsam, sen de bu konuda konuşmamı dinleyebilirsin.”

“Thomas...”

“Yüzleşmemiz gereken nahoş gerçekler var. *Senin* de yüzleşmek zorunda olduğun; onları geçiştiremezsin Lenora.” Çenesini sıkıyordu ve onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. “Evlenmek zorundasın, bu bir gerçek. Kız kardeşin hamile kalmadan önce evlenmek zorundasın, bu da başka bir gerçek. Ben gittiğimde, iki ay önce içinde bulunduğun aynı tehlikeli duruma geri döneceksin. Peki kim olacak, hımm? Seçecek başka kim kaldı? Seni becermeden önce şaplak atmak isteyecek olan sadist mi?”

“Kes şunu...”

“Ya da bacaklarının arasına girmeden önce aletini kaldırmak için ne yapmak zorunda kalacağını bilmek bile istemediğim yaşlı adam mı?”

Lenora geri adım atmadı; bir santim bile geri çekilmedi.

“Edepsizlik etme.”

Kardeşimin sözleri sert ve öfkeliydi. “Yeryüzünde edepsizlik gerektiren bir durum varsa, o da budur.”

Öksürmeye başladığında cümlesini ancak tamamlayabilmişti. Öksürükleri o kadar şiddetliydi ki vücudunu sarsıyor ve sırtını kamburlaştırarak öne iki büküm olmasına neden oluyordu. Ona bir bardak su doldurdum ve cebimden çıkardığım bir mendil uzattım. Thomas mendilli dudaklarına bastırdı ve mendil kan içinde kaldı. Birkaç dakika sonra sakinleşti.

“Bu fikrin hoşuna gideceğini düşünmüştüm” diye homurdandı. “Edward’ın mektuplarını okuduğumuz zaman sen...”

“Yapma.” Lenora’nın yanakları pembeleşti. Utançtan mı, yoksa öfkeden mi olduğunu bilemedim. “O kız gitti.”

O kızı düşündüm; nereye kaçtığını, gitmesine neyin neden olduğunu merak ettim. Onunla tanışmak isterdim; sanırım iyi anlaşabilirdik.

Thomas’ın yüzü hüzünlü bir hal aldı. Başını iki yana salladı.

“Sen bunu benim için yapmaz mıydın?”

“Ne?”

“Sonsuza dek gidiyor olsaydın ve bu durumu benim için kolaylaştıracak bir şey yapabileceğini bilseydin, bunu yapmaz mıydın?”

“Elbette” diye yemin etti Lenora ve samimiyeti sesinden açıkça belliydi.

“Öyleyse Tanrı aşkına, bunu bir düşün. Kendin için değilse bile benim için. Böylece seni tamamen terk etmediğimi bilmenin huzurunu yaşayabilirim.”

Bir öksürük krizi daha başladı, bu seferki öncekinden daha kötüydü. Ve onun çırpınışını izlemek çok zordu. Lenora’nın her şeyi kabul etmesini istedim, yeter ki kardeşim rahat etsindi.

Lenora sanki aklımı okumuştı.

“Pekâlâ. Pekâlâ.” Yüzünü buruşturarak başını salladı.
“Bunu düşüneceğim.”

Thomas yastıklara yaslandı, nefesi kesilmişti ve zar zor nefes alıyordu

“Teşekkür ederim.”

Lenora başını sallayarak bana şöyle bir baktı, sonra tekrar kardeşime döndü. “Bugünlük... Gitmek zorundayım. Daha sonra geri döneceğim.”

Sonra gitti ve ardından kapı sesi yankılandı.

Kaşlarım havaya kalktı. “Çok iyi gitti.”

“Aklı başına gelecektir. İnatçıdır ama mantıklıdır; anlayacaktır. Her zaman anlar.”

Kardeşimi izleyerek cevabı yüzünde görmeye çalıştım.

“Onu seviyor musun Thomas?”

Tereddüt bile etmedi. “Evet ama düşündüğün şekilde değil. Onu ilk gördüğümde beni anlayacağını biliyordum. Tıpkı benim gibi olduğunu.”

“Tıpkı senin gibi mi, nasıl?”

“Yalnız.”

Ve kendimden mümkün olduğunu bile bilmediğimden çok daha fazla nefret ettim. Suçluluk duygusu boğucuydu, kalıcıydı ve hak edilmişti.

“Ama onun için daha kötü Edward. O tüm dünyadaki en yalnız insan.”

“O lanet olası Kraliçe! Her günün her ânı etrafı insanlarla çevrili.”

“Ama yine de kimsesi yok. Onu önemseyen hiç kimse yok. Gerçekten önemseyen kimse yok. Benden başka... Ve umuyorum ki çok yakında... Senden başka.”

Lenora

Alfie'nin Averdeen'deki malikânesine gittim. Evin arka tarafına, o eski canavar ağaca ve kırık dökük salıncağa. Sonunda Alfie dışarı çıktığında, beni orada, alnımı ipe dayamış halde buldu. Ve kelimeler sessiz ve korkunç bir şekilde hızla döküldü.

“Thomas ölüyor Alfie.”

“Biliyorum Cıvcıv. Çok üzgünüm.”

“Edward’la evlenmemi istiyor.”

“Hangi Edward?”

“Edward Rourke.”

“Edward Rourke’u yıllardır kimse görmedi. O bugünlerde tam anlamıyla bir efsane, tıpkı maceracı William Wallace gibi.”

“Şu anda Anthorp Kalesi’nde. Thomas ona bir telgraf gönderdi ve –puf– bir anda eve döndü.”

Alfie bulutlu gökyüzüne baktı. “Thomas her zaman zeki biriydi. Edward doğru isme sahip ve kardeşi öldüğünde bir kez daha unvana sahip olacak. Senin için uygun bir eş olacak.”

“Onu tanımıyorum” diye çıkıştım sertçe.

“Hiçbirini tanımıyorsun.”

Başımı hızla kaldırdım. “Ama onları *tanıyabilirim*. Motivasyonlarını, hedeflerini... Bilgi sahibi olurdum. Edward benim için boş bir sayfa gibi. Onunla ilgili herhangi bir fikrim olmayacak.”

“Yani onu kontrol edemeyeceksin.”

“O da var.” Başımı salladım.

Bunun üzerine Alfie başını iki yana sallayarak kıkırdadı ve sesini yumuşattı.

“Sen babanın kızıydın.”

Ve aniden çok yoruludum. Tüm bunların ağırlığından, seçimlerden ve değişimlerden. Hepsi çok yorucuydu.

“Ne yapmalıyım Alfie? Babam bana ne yapmamı söylediler?”

Çenesini ovuşturarak soruyu düşündü. “Sana bir karar vermeni, oyalanmamanı söylediler. Oyalananlara asla tahammül edemezdi. Baban seçeneklerine bakmanı ve en iyi seçimi yapmanı isterdi.”

“Ya en iyi seçenek yoksa?”

“O zaman en az kötü olanı seç.” Bana şefkatle baktı. Babacan bir bakıştı. “Benim fikrimi soracak olursan, tanıdığım kadarıyla Edward’dan daha iyisini bulamazsın. Bir kadının, bir kraliçenin kendini bağlamayı seçtiği adam onun hakkında çok şey söyler.”

Yere baktım ve dilimde kelimelerimi tatlandıran bir acılık vardı.

“Peki, Edward Rourke benim hakkımda ne düşünürdü?”

“Korkusuz, cesur, ne yapacağı kestirilemeyen... Belki biraz da şeytani biri olduğunu. Senin konumunda bunlar kötü şeyler değil Lenora.”

“Evet...”

Buna karşı çıkamazdım.

“Hiç de kötü değil.”

Anthorp Kalesi'ne döndüğümde hava kararmıştı. Thomas'ın loş odasına yumuşak adımlarla girdim ve yastıklara yaslanmış bir halde uyuduğu yatağa yaklaştım. Yatağın yanında oturan Edward her hareketimi takip ediyordu. Ona bakmıyordum ama bakışlarının, kafasındaki soruların yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Elimi Thomas'ın elinin üzerine koydum ve yavaşça gözlerini açtı.

“Kabul ediyorum” dedim ona.

Ve bu bir başarısızlık gibi geldi. Yenilgiyi kabullenmek gibi. Çünkü onun hayatı için verdiğimiz bu savaş, kazanamayacağımız bir savaştı.

Thomas'ın sesi ancak bir fısıltı kadardı. “Akıllı kız. Teşekkür ederim.”

Ancak o zaman Edward'a döndüm ve bakışlarına karşılık verdim.

“Kabul ediyorum” dedim ona da ama bu çok daha farklı hissettirdi.

Bir meydan okumayı kabul etmek gibi.

Bir an için, cevabını beklerken yoğun yeşil gözleri beni sahiplenircesine ele geçirdi.

Ve cevabı keskin, kasıtlı bir baş sallama şeklinde geldi.

Ve işte bu kadar hızlı bir şekilde hayatımın akışı belirlendi.

Dokuzuncu Bölüm

Lenora

Thomas sadece işleri yoluna koymak için dayanı-yormuş gibi, bundan sonra her şey hız kazandı. Bir doktor gelip kaleye yerleşti, onun durumunu izliyor ve ağrı tedavisi için damardan serum takıyordu. En acil ve kaçınılmaz işler dışında her şeyi bir kenara bırakarak olabildiğince yanında kalıyordum. Michael da oradaydı, onun için elinden geleni yapıyor, ona fısıldıyor, elini tutu-yordu. Thomas çoğu zaman uyuyordu. Arada sırada göz-lerini açıyor ve başarabildiğinde bana gülümsüyordu.

Bize gülümsüyordu.

Edward da her zaman oradaydı, her zaman odadaydı. Yemeklerini orada yiyordu; yatağın yanındaki koltukta dinleniyordu, tabii buna dinlenmek denirse. Duş alıyor ve temiz kıyafetler giyiyordu, ama bunun dışında Thomas'ın yanından ayrılmıyordu.

Bir akşam, Thomas gözlerini açıp abisine döndü. Ve kısık bir sesle ona şöyle dedi. "Üzülme Edward. Bu sefer seyahat eden ben olacağım. Sana yazmaya ve her şeyi an-latmaya çalışacağım."

Edward ona gülümsedi ve bu çok güzel bir gülümse-meydi. Sonra elini Thomas'ın yanağına bastırdı kardeş-i-nin yanağını nazikçe okşadı.

Ülkeyi, Danışma Meclisi'ni ya da Parlamento'yu düşünmüyordum. "Sonrasını" ya da verdiğim sözleri düşünmüyordum. Edward da aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Çünkü birbirimizle sadece Thomas hakkında konuşuyorduk.

Gerisi başka bir zamana, başka bir hayata... Başka bir bize aitti.

Cumartesi sabahı erken saatlerde, kalın perdeler kapalıydı; Michael sonunda yorgunluğuna yenik düşmüştü ve oturma odasındaki kanepede uyukluyordu. Thomas'ın gözleri kapalıydı, dudakları sessizce hareket ediyordu ve yüzünde duran oksijen maskesine rağmen teni mavimsi bir renk almıştı.

Hizmetçi ışığı kapatmak için hamle yaptı. Ve Edward neredeyse onun başını koparacaktı.

"Dokunma!"

Hizmetçi irkildi, ama sonra toparlandı ve sessizce odadan çıkmadan önce komodinin üzerindeki tepsiyi aldı. Biz de beklemeye, Thomas'ın göğsünün yavaşça inip kalkmasını izlemeye geri döndük.

"Karanlığı sevmezdi" dedi Edward sessizce. "Küçükken, ben gitmeden önce, korktuğu için geceleri odama gelirdi. Benden her zaman ışıkları açık bırakmamı isterdi. Ben de açık bırakırdım."

"Artık karanlıktan korkmuyor" dedim ona, aynı sessizlikle.

Edward gözlerini bana çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Wessco Sarayı'nın altında yeraltı mezarları var. Hayatım boyunca orada yaşadım ama oraya hiç adımımı atmadım. Ta ki geçen yıl beni keşfe çıkmaya ikna edene kadar.

El feneri vardı ama onun dışında her yer zifiri karanlıktı. Ve tüm o süre boyunca bana altın kulumu isteyen bir adam hakkında bir hayalet hikâyemi anlattı. Thomas bunun çok komik olduğunu düşündü. Bir hafta boyunca uyumadım."

Edward'ın boğazından boğuk bir kıkırdama sesi yükseldi. Ve bu anı ağlamak istememe nedeni olmasına rağmen ben de neredeyse onunla gülecektim.

"İyi" diye fısıldadı.

Ve nöbetimize devam ettik.

Edward

Kafamdan hesapladım... Çoğunlukla aklımı kaybetmemek için. On yıldır burada yoktum, savaşı da sayarsak on bir yıl. Thomas'a haftada yaklaşık bir mektup yazdım, bazen daha fazla, bazen daha az; ayda ortalama dört mektup. Dört, çarpı yılda on iki ay, çarpı on bir.

Beş yüz yirmi sekiz mektup, on binlerce kelime, küçük kardeşimle aramızda geçen sayısız an.

Mektuplarının hiçbirisi bende değildi; dünyanın dört bir yanındaki kamp ateşlerinde yakılmışlardı. Hareket halinde yaşıyorsanız, hafif seyahat etmek zorundaydınız ve duygusallık taşınamayacak kadar ağırdı. Ama onlara ihtiyacım yoktu; yazdığı her mektubun her kelimesini ve her kıvrımını ezbere biliyordum.

Sadece aynı yerde yaşamadığımız için yakın olmadığımızı düşünmek hata olurdu. Aynı yatağı paylaşan ve birbirlerini görmeye dayanamayan kardeşler tanıyordum.

Ama Thomas her zaman benimleydi. Her yeni yerde, yeni deneyimde, yeni anıda... Hep yanımdaydı, düşüncelerimdeydi ve bunları onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Thomas o mektuplarda bana en derin sırlarını itiraf etmişti, benim için önemli olduğunu düşünüyormuş gibi. Dünyada kendisi hakkında yazabileceği ve benim onun hakkında daha kötü düşünmeme neden olacak bir şey varmış gibi. Onu tamamen sevmeme engel olacak bir şey varmış gibi; tıpkı onun da beni sevdiği gibi.

Öyle bir şey yoktu ve bunu ona söylemiştim.

Kardeşimin olmadığı bir yerde nasıl yaşayacağımı biliyordum. Ama onun olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Burada, yatağının kenarında oturup onun hayatının yavaşça kayıp gitmesini izlerken, sanki ruhumun bir parçası da onunla birlikte kayıp gidiyordu. Onu sert ve çorak bırakıyordu. Sudan yoksun, kavrulmuş, çatlamış toprak gibi. Güneşsiz kutup gibi.

Onu izledim ve küçük bir delikanlı olduğu zamanları—büyük bir kafa ve gözlükten, kısa ve cılız uzuvlardan ibaret olduğu zamanları—düşündüm.

“Göster bana Edward! Topa senin gibi nasıl vuracağını göster.”

“Burada seninle uyuyabilir miyim? Gölgeleleri uzak tutarsın.”

“Edward, okula gittiğinde beni de yanında götürebilir misin?”

Nefes alıp vermesi gittikçe yavaşladı ve Lenora ile Michael’ın da bunu gördüğünü biliyordum.

Kardeşimin yüzüne baktım, gözlüğünü takmıyordu. Yatağın başucundaki masanın üzerinde katlanmış halde duruyordu, çünkü ona ihtiyacı yoktu. Çünkü ona bir daha asla ihtiyacı olmayacaktı.

Ve bu hiç adil değildi.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Oturup gidişini izlemek ve tüm bunların adaletsizliği karşısında öfke duymak dışında.

Thomas derin, yavaş bir nefes verdi; öncekilerden çok daha uzun, huzurlu bir nefes. Öne doğru eğilip bekledim ve bir kez daha nefes alması için dua ettim. Biraz daha kalması için.

Ama o nefes gelmedi.

Odadaki tek ses köşedeki saatin tıkırtısıydı; durgun, mükemmel sessizliğin içinde sağır ediciydi. Doktor öne çıktı ve stetoskopuyla bir nabız, kalp atışı olup olmadığını kontrol etti. Thomas'ın gözkapaklarının her birini nazikçe kaldırdı ve o daha kelimeleri söylemeden, Michael yüzünü ellerine gömdü ve odadaki sessizlik onun hıçkırıklarıyla bozuldu.

“Kaybettik” dedi doktor bize.

Ve her şey bitti, bir anda. Ama kendimi boş ya da tükenmiş hissetmiyordum. Kaslarım hiç bilmediğim bir öfkeyle geriliyordu. Bir şeyleri yok etmek istiyordum. Bu lanet olası kaleyi yıkmak istiyordum, çünkü o hâlâ buradaydı ama kardeşim artık yoktu.

İçimde köpüren enerjiyi teselliye yönlendirmeye çalışarak Michael'ın sırtını sıvazladım, çünkü Thomas'ın da bunu isteyeceğini biliyordum.

Doktor çarşafı kaldırıp kardeşimin üzerini örttü. Ve hâlâ –aptalca– nefesiyle dalgalanmasını bekledim. Bu ol-

madığında, beyaz kumaş yüzünün üzerinde kırırdamadan durduğunda, içimi ezici bir hayal kırıklığı kapladı. Yavaşça ayağa kalktım ve yatağın yanındaki masaya doğru ilerledim. Saygıyla, kalın çerçeveli gözlüğü elime aldım; onu avuçlarımın içinde tutarken görüşüm bulanıklaştı. Boğazımı düğümleyen ıslaklığın yakıcı acısını bastırdım ve gözlüğü gömleğimin cebine –hayatımın geri kalanı boyunca her gün orada kalacağına yemin ettiğim yere– kalbimin üzerine koydum.

“Metin ol canım...” dendiğini duydum arkamdan hoş ve kadınsı bir sesle. Böyle korkunç bir günde hiçbir şey bu kadar güzel olmamalıydı.

“Böylesi daha iyi” dedi Lenora, Michael’a.

Saldırmaya hazır bir halde arkamı döndüm.

“Kimin için daha iyi?”

Lenora, irileşmiş kuru gözlerle ve son derece sakın bir yüzle bana baktı.

“Onun acı çekmemesi daha iyi” dedi.

Ve bu mantıklı gerekçe bile beni çileden çıkardı.

Lenora ayağa kalktı. “Şapele gidip onun ebedi ruhu için dua edeceğim.” Hizmetçiye baktı. “Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Hizmetçi başını salladı.

Bense tamamen farklı bir tepki verdim.

“Dua mı? Elindeki tek şey bu mu? Kardeşimin bu dünyadaki son günleri senin için endişelenmekle geçti. Senin refahın ve senin geleceğin için... Sense onun için sadece dua mı edeceksin? Tek bir damla gözyaşı bile dökmeyecek misin? Yoksa Kraliçe yas da mı tutmaz? Kendisi dışında *biri için bir şey* hissetmez mi?”

Bana duygusuzca baktı.

“Sana kendimi açıklamak zorunda değilim.”

“Bence kardeşimle ilişkiniz tek taraflıydı. Bence o sana, senin ona verdiğinden çok daha fazla değer veriyordu.”

Bakışları sinir bozacak kadar sabit kaldı. Hareketsiz gri bir gölün yüzeyi kadar sakin ve düzdü.

“Ne düşündüğün umurumda değil.”

Arkasını dönüp beni görmezden geldi.

“Winston?”

Gözlerini ondan ayırmayan koyu saçlı muhafız bir adım öne çıktı.

“Buradayım Majesteleri.”

“Dük ile kal” dedi. “O... Yalnız bırakılmasını istemiyorum.”

Muhafız başını eğdi. “Onun yanından ayrılmayacağım.”

Kraliçe, görünmez bir taç takıyormuş gibi, omuzlarını dikleştirip başını havaya kaldırarak odadan çıktı.

Daha sonra, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, Michael ve ben büyük salonda birlikte oturduk. Viski içiyorduk. Hem de çok. Ve üzerinde çirkin görünümlü eski silahların asılı durduğu devasa duvara bakıyorduk. Ölüm duvarı.

Henüz konuşmamıştık. Bu daha sonra olacaktı, gerçekten kelimeler oluşturacak kadar güçlü ya da sarhoş olduğumuzda. Ama kapının açıldığını duyduğumda ve adamların fuayeden geçip bir sedyeyi taşıyarak merdivenlerden çıktığını gördüğümde ayağa kalktım.

“Bunlar da kim?”

“Saraydan geliyorlar” diye açıkladı Michael. “Thomas oraya gömülecek.”

“Ne? Neden? Bu senin için bir sorun değil mi?”

Michael burnunu elinin tersiyle sildi. “Kraliçe istediğim zaman sarayı ziyaret edebileceğimi söyledi.”

Sonra omuz silkti ve kendine bir kadeh daha doldurdu.

“Hayır, hayır, hemen defolup gidebilirler. Rourkelar’ın nesillerdir gömülü olduğu bir aile mezarlığımız var. Thomas buraya ait.”

Neden umursadığımı bilmiyordum, bu aptalcaydı; Thomas’ın umurunda bile olmazdı. Belki de ona karşı sahiplenici ve korumacı hissettiğim içindi. Ya da belki sadece kavga etmek için can atıyordum.

Fuayeden geçip kapıya doğru hızla ilerledim. Üst kat-taki hizmetçi –sanırım Lenora ile saraydan gelmişti– aklımı okumuş gibi önümü kesti.

“Kraliçe rahatsız edilmek istemiyor efendim.”

“Hayatta her zaman her istediğimizi elde edemeyiz. Kraliçe bunu şimdiye kadar öğrenmediyse, ona öğretmekten mutluluk duyarım.”

Hizmetçinin etrafından dolanarak kapıdan çıktım ve avluyu geçerek malikânenin en kuzeyinde, uçurumun yakınında bulunan aile şapeline gittim. Kapıyı koruyan bir muhafız yoktu, bu yüzden kapıyı yerinden sökercesine açıp arkamdan kapanmasına izin vermeden önce duraklamadım. Arka taraftaki küçük giriş, vitraylı yüksek pencerelerden giren öğle sonrası güneşinin parıltısının yaydığı loş, kırmızı ışık dışında karanlıktı.

İbadethanelerin her birinin, inanca ve ülkeye göre değişiklik gösteren farklı bir kokusu vardı. Bazen baharat

ya da tütüsü, bazen kil ya da toprak kokarlardı. Burada, çocukluğumun kokusuyla –yanan mumların parfümü ve vadi zambaklarının ağır bitki örtüsüyle– sarmalanmış-tım. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim; kokuyla birlikte gelen anılar pek de tatsız değildi.

Boğuk bir ses duyduğumda gözlerim hızla açıldı. Şapele açılan çift kapıya doğru ilerledim ve kapılardan birini hafifçe araladım. Ve ses biraz daha yükseldi. Netleşti.

Acı. Kalp kırıklığı. Yıkım. Ham ve teselli edilemez...

Lenora mihrabın önünde diz çökmüştü, yüzünü ellerinin arasına almış bir halde öyle şiddetli ağlıyordu ki titriyordu. Ve ondan çıkan sesler; bıçak gibi keskin, yürek burkan hıçkırıklar... Odanın öbür ucundan bile ıstırabını hissedebiliyordum; üzüntüsünü, kederini ve korkunç kaybını.

Benim için de aynıydı. Aynı duygular göğsümü delip geçiyor ve kalbimde yankılanıyordu.

Duymaması için kapıyı yavaşça kapattım. Sırtımı kapıya yasladım ve yere çöktüm. Asla bilmeyecek olmasına rağmen orada onunla kaldım. Ve Kraliçe ikimiz için de hüngür hüngür ağladı.

Onuncu Bölüm

Edward

Bir ay sonra
Wessco Sarayı

“Pöylesenize Majesteleri, siz ve Dük boş zamanlarınızda neler yaparsınız?”

Bu kısmı unutmuştum. Sahtekârlığı ve yalakalığı, görgü kurallarını ve protokolü. Ne kadar sıkıcı olduğunu unutmuştum. Saatlerce süren sıradan gösterileri ve gereksiz gelenekleri.

“Edebiyat, sanat ve politika hakkında tartışıyoruz” dedi Kraliçe hoş bir şekilde. “Müzeye gidiyoruz ve arazide atla gezinti yapıyoruz.”

Cehennemi tam olarak böyle hayal ediyordum. Sıcak yapay ışıklar, göz kamaştırıcı kameralar ve aptalca sorular soran, kendilerine gazeteci diyen sümüklü budalalar.

“Peki, ya piknikler?”

“Elbette. Pikniğe bayılırım.”

Cehennem, kalın, kaşındıran bir takım elbise ve beni boğabilecek kadar sıkı bir kravattı.

“Şimdi, izleyicilerin gerçekten bilmek istediği konuya gelelim: Gelinlik.”

Ve bu noktada, umarım beni boğardı.

"Korkarım bu çok gizli." Lenora profesyonel bir akta gibi gülümsedi.

Bir düzine farklı gülümsemesi vardı: gergin ve sinirli gülümsemesi, bence-sen-lanet-olası-bir-aptalsın diyen alaycı gülümsemesi, sabırlı ve ikna edici gülümsemesi. Hepsî güzeldi, ama hiçbirî gerçek değildi.

Hicbiri gözlerini aydınlatmıyordu.

Ehh... Belki de bir kedinin fareyi yuttuktan sonra takındığı tirden güzel, hırçın, muzafler gülümsemesi hariç. O benim favorilerimden biriydi. O gülümseme dudaklarına yerleştiğinde, o gül goncası ağzının, soluk soluğa kaldığında ne kadar güzel görüneceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ya da acımı inlediğinde.

"Balayına çıkacak mısınız?" diye sordu muhabir. "Yer konusunda bize verebileceğiniz bir ipucu var mı?"

"Uzun süre ayrılamayacağımız kadar çok iş var ama düşündükten sonra kısa bir balayına çıkacağız" diye yanıtladı Kraliçe. "Tropikal bir yerde."

"Ah, bir ada tatılı" diye mırıldandı aptal. "Ne kadar romantik."

Uzanıp Lenora'nın elini tuttum ve onu kızdıracağını bile bile parmaklarımın birbirine kenetledim. Ne de olsa üzerime düşeni yapmalıydım.

"Romantik bizim göbek adlarımızdan biridir."

Tırnaklarını kameranın göremeyeceği şekilde elime geçirdi ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Çünkü içine düştüğümüz dans buydu, birbirinin etrafında dönen iki eskrimci gibiydik: *hamle yap, savun*, *hamle yap, savun*. Birbirimizi dürtüp yıklıyorduk.

“Saray hayatını nasıl buluyorsunuz Eksamaları?” diye sordu muhabir. “Siyaset, tanıdığınız dağ tırmanışları ve deniz dalışlarından çok farklı olmalı.”

“O kadar da farklı değil. Her iki durumda da adımlarınıza dikkat etmeniz ve saldırmak için bekleyen köpekbalıklarına karşı tetikte olmanız önemli.”

Adam başını salladı. “Sevgili dostunuz ve küçük kardeşiniz Lord Thomas’ın zamansız hastalığının sizi bir araya getirmesi neredeyse kader gibi görünüyor.”

Lenora’nın tırnaklarının ısırtığı hemen kayboldu. Ürkek bir atı sakinleştirir gibi başparmağıyla elinin üstünü yavaşça okşadım.

“Birbirimize âşık olmamız, o öldükten sonra da birbirimize sahip olacağımızı bilmek Thomas için bir teselli oldu” dedi. “Böylesine trajik bir olaydan bu kadar harika bir şey çıkabildiği için minnettarız.”

Bununla birlikte röportaj sona erdi. Gazeteci bize veda etti ve yeni bir tanesi oturup her şey yeniden başlamadan önce ancak bir yudum su içebildik.

Aynı şeyi defalarca tekrarlayıp farklı bir sonuç ummak delilik değildi. Bu da cehennemdi.

“Bu konuda çok iyisin.”

Kraliyet nişanı turunun sonuncu ve seksen yedinci röportajı sona ermişti ve artık sadece ikimiz kalmıştık, balkondan aşağıdaki kalabalığa salak mankenler gibi el sallıyor ve gülümsüyorduk.

“Hangi konuda?” diye sordu Lenora.

“Yalan söylemekte.”

El sallama ritmini bozmayacak şekilde hafifçe omuz silkti.

“Ben bunu daha çok... Bir performans olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Ve hepsi yalan değildi. Piknik yapmayı severim.”

Kalabalığa –yanımdaki kadın için tezahürat yapan mutlu yüzlere– baktım.

“Sana bayılıyorlar.”

Yeni doğmuş bebeğine bakan bir anne gibi yüzü yumuşadı.

“Evet. Ben de onlara fazlasıyla düşkünüm.”

Sonra Lenora salladığım elime baktı, çünkü artık bunu yapıyordum.

“O görüşme sırasında elimi tutmamalıydın. Saray, Kraliyet Ailesi üyeleri arasında fiziksel temastan hoşlanmaz. Bunu sana söylemiştim.”

“Bana bir şeyler dikte edilmesine izin vermeyeceğim. Nişanlımın elini tutmak istersem tutarım.”

Nişanlım. Buna hâlâ alışamamıştım.

Hayatın bir anda nasıl değişebileceğini ilk elden görmüştüm, ama bu hepsinden daha lanet bir değişimdi.

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordum. “Saray hoşlanmaz da ne demek? Saray kim ve yaptıklarımızdan hoşlanmamaları neden umurumuzda olsun ki?”

Lenora’nın nazik kaşları çatıldı, bunu daha önce hiç düşünmemiş gibiydi. “Saray, danışmanlar, bakanlar ve sekreterler, bazen de Parlamento ve Başbakandır.” Başını iki yana sallayarak bu düşünceden kurtuldu. “Her halükârda küfretmeyi de bırakmalısın. Fotoğrafımız çekiliyor, filme alınıyoruz ve dudak okuyucular var.”

“Çok fazla kural var. Tüm hayatın, yapılması ve yapılmaması gerekenler listesinden ibaret.” Kolumu indirip ona yaklaştım, saçlarındaki leylak kokusunu alabilecek kadar yakındık. “Hepsini pencereden dışarı atıp sadece istediğini yapma dürtüsü hissetmiyor musun hiç Lenny?”

“Hayır, hissetmiyorum.” Dudakları aralandı ve biraz heyecanlanmış göründü. Nefes nefese. “Ve sana söyledim, bana Kraliçe Lenora ya da Majesteleri diye hitap etmelisin.”

Başka bir *kural* daha.

Ona tepeden baktım.

“Ama değilsin, değil mi?”

Bana bakmak için çenesini havaya kaldırdı.

“Ne değilim?”

“Benim Majestelerim” dedim usulca. Gözlerimi aşağı kaydırarak onun her santiminde, tüm nefis kabarıklıkları ve vadileri üzerinde gezdirdim. Ve ona bakmak muhteşemdi.

“En azından... Henüz.”

Balkondan sonra, Saray’ın basın sözcüsüyle arka terasta çay içiyorduk. Süt beyaz tenli, kızıl saçlı, genizden gelen bir sesi ve konuştuğu her cümleden sonra burnunu çekme alışkanlığı olan orta yaşlı bir adamdı.

Çayımı bir yudum viskiyle içiyordum.

“Şimdi, dediğim gibi, sizin için bir fotoğraf çekimi planlamak istiyorum Majesteleri.” *Hımfhımf.* “Aile malikânenizde.” *Hımf.*

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Tam bir göt gibi ufka bakarken bir fotoğrafımın daha çekilmesine izin vermeyeceğim.”

Basın sözcüsü notlarına göz attı. “Ama magazin gazetelerinde dolaşan hikâyelere karşı yerel basına bir şeyler vermemiz gerekiyor.” Hımf.

“Hangi hikâyeler?”

Bana bir dosya uzattı. “Bazıları Rourke servetinin çarçur edildiğini ve Kraliçe’yle sadece para ve unvan için evlendiğinizi yazıyor.” *Hımf hımf hımf.*

“Bu çok saçma. Yalancı piçler.”

“Bunun seni rahatsız etmesine izin veremezsin Edward” dedi Lenora.

“Beni rahatsız etmiyor; beni kızdırıyor. Arada bir fark var.”

Uşak Jonathan, basın sözcüsüne bir telefon olduğunu haber verdi ve adam rahatsız edildikleri için özür dileyerek içeri girdi.

Sadece ikimiz kaldığımızda, Lenny parmağını düşünceli bir şekilde çay fincanının sapında gezdirdi. “İlk manşet haberim adet görmeye başladığımın duyurulmasıydı.”

Donup kaldım ve gözlerim onunkilere kaydı.

“Şaka yapıyorsun.”

Lenora ellerini bir pankart gibi havaya kaldırdı. “Saray personeli doğruladı: Veliaht Prenses Artık Doğur-
gan.”

“Tanrım, şaka yapmıyorsun.”

Ve çok öfkelen dim. Onun için. Bir zamanlar olması gereken o masum, güven dolu kız için.

“Baban gazete ofisini yakıp kül etmeliydi.”

Cevabıma şaşırmış bir şekilde başını kaldırıp baktı. Ama bir süre sonra omuz silkti. “Hangi başlıklara dikkat etmen gerektiğini, hangilerinin sana zarar verebileceğini ve hangileri yokmuş gibi davranman gerektiğini öğrenmek zorundasın. Eğer hepsini ciddiye alırsan delirirsin. İnan bana, biliyorum, bu şekilde ölen bir amcam vardı. Annemin abisi, tam bir kaçık.”

Güldüm çünkü Lenny çok komik olabiliyordu... Sıkıcı biri gibi davranmaya çalışmadığı zamanlarda.

“Ne zamandır sormak istiyordum, bunu nereden buldun?” Lenora’nın sağ yüzük parmağında parıldayan bir düzine kan kırmızısı yakutla çevrili yumurta büyüklüğündeki elması işaret ettim.

“Saray bunu Rourke ailesinin mücevherlerinin muhafızından istedi. Annene aitti.”

“Farkındayım. Onu nehre atmalı ya da kutsal bir yere gömmelisin. Annemle babam birbirlerine katlanamazlardı.”

Özellikle de babam annemi şoförle basıp kapı dışarı ettikten sonra. Hiçbir zaman hoş bir adam değildi, ama ondan sonra etrafındaki herkesi en az kendisi kadar mutsuz etmek için çabalamıştı.

Lenora elini uzattı ve başını eğerek mücevheri inceledi.

“Gelinin, damadın annesinin takılarını takması bir gelenektir.”

“Bu kötü şans getirir. Sana yeni bir yüzük alacağım.”

Benimle tartışacak mıydı, yoksa aynı fikirde mi olacaktı bilmiyordum; çünkü teras kapıları bir kasırga gibi açıldı.

Prenses Miriam adında bir kasırga.

"Hovarda Prenses geri döndü!" diye anons etti. Sonra da kendini Kraliçe'nin merhametine bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse Lenora'nın kucığına tırmanarak ablasına sarıldı. "Benden nefret etme!"

Lenora'nın yüzünü izledim. Bir süre kız kardeşinin kendisine yaklaşmasına izin verdi, sonra iç çekti ve sonunda gözlerini devirerek ona sarıldı.

"Ah, kalk üzerimden. Senden nefret etmiyorum. Dramatikleşmeyi bırak."

Miriam'ın başka bir şey olmayı bildiğini sanmıyordum.

Ayağa kalktılar. Lenora, Miriam'ın ellerini iki yana açtı ve küçük kız kardeşinin vahşi, kıvrırcık, açık kahverengi saçlarını, parlak boncuklu pembe elbisesini, mücevherlerle dolu ışıltılı bileklerini, kulaklarını, boynunu ve umut dolu, Robin yumurtası mavisi gözlerini inceledi.

"Nerelerdeydin Miri?"

Genç Prenses omuz silkti ve tabaktan bir tart alıp ağzına atarak etrafına baktı.

"Roma'da, Venedik'te, bilirsin... Etrafta."

"Peki, ya kocan?" dedi Lenora ölümcül bir gülümsemeyle. "Uşak. O da seninle mi? Onunla tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Bu tanışma Miriam'ın kocası için iyi geçmeyecekti.

"Dmitri mi? Ah, onu bıraktım."

Lenny'nin kafası karışmıştı.

"Nerede bıraktın?"

Miriam bir tart daha aldı. "Dmitri'nin aradığım kişi olduğundan, onu sonsuza dek seveceğimden emindim. Başlarda çok eğlenceliydi. Ama İtalya'ya gittiğimizde çok

sıkıcı olmaya başladı! Tek konuşmak istediği şey 'geleneğimiz' ve 'çocuklar' idi. Onunla evlenirken ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama şimdi her şey yolunda. Her şeyi feshettirdim. Eh... Neredeyse. İşleri biraz hızlandırıp Papa'ya iyi bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum." Miriam parmağını salladı. "Seni hep sevmiştir."

Lenora arkasına yaslandı. "Fesih mi edildi? Öylece? Senin için gerçekten bu kadar kolay mı?"

Bir hizmetçi, Miriam'a bir kadeh şampanya uzattı ve Miriam başını sallayarak içkisini yudumladı.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, Miriam? Yattığın kaosun?"

Kız kardeşi özür dileyen bir şempanze gibi ona tekrar sarıldı.

"Bunun için üzgünüm." Doğruldu ve elindeki kadehle önce bana sonra da kız kardeşine işaret etti. "Ama bak neler oldu! Sen muhteşem prensini buldun... Ve sen de kupa kraliçeni buldun; tıpkı bir peri masalı sonu gibi!"

Sonra bana elini uzattı. "Bu arada seninle tanışmak bir zevk Edward. Lenora ve ben küçük bir kızken senin hakkında hikâyeler duyduk. Senin rüya gibi olduğunu düşünürdük!"

Bu prensesi sevmiştim.

"Rüya mı?" Nişanlıma kendinden memnun bir şekilde sııttım. "Gerçekten mi Lenny?"

Lenora kaşlarını çattı. "Hayır. Abartıyor. Bunu hep yapar. Ve bana öyle hitap etme."

"Lenny!" Miriam başını geriye atarak kıkırdadı. "Ah, bu harika!"

Lenora hançer gibi delici, ölümcül gözlerle bana baktı. Ben de küstahça sııttım.

Miriam yüz ifadelerimizi fark edince kendine geldi.
“Hımm... Evet, görüyorum ki henüz tam olarak o noktada değiliz. Ama endişelenmeyin. İkinize de güveniyorum; sonsuza dek mutlu olacağınızı biliyorum.”

Lenora utançla başını salladı.

“Çok fazla peri masalı okumuşsun Miriam.”

Miriam onun başının tepesine bir öpücük kondurdu.

“Ve sen, sevgili kardeşim, yeterince okumamışsın.”

On Birinci Bölüm

Lenora

Rourke ailesinde kural çiğneme eğilimi vardı; bunu zaten bilmiyor olsaydım, ertesi gün Edward'ın Meclis Odası'nın kapısını çalmadan içeri girmesiyle daha da net anlardım.

Sanki mekânın sahibiymiş gibi.

“Böldüğüm için üzgünüm.” Omzuna asılı bir çantayla sandalyemin yanında durdu; uzun boylu, geniş omuzlu ve kibirliydi ve hiç de üzgün görünmüyordu. “Kraliçe’yi bugünlük kaçıracam.”

Bu yeniydi. Daha önce hiç kaçırlmamıştım. Direnip işe dönmemize izin vermesi için ısrar mı etsem, yoksa elini tutup kapıdan dışarı mı koşsam bilemiyordum. Edward'ın etrafındayken bu çok oluyordu. Çok kafa karıştırıcı bir adamdı.

“Ama...” diye başladı Sheffield.

Edward onun sözünü kesti.

“Yarın.”

Norfolk da denedi. “Dük Anthorp, Kraliçeye ihtiyacımız var...”

“Yarın” diye cevapladı Edward, karşı çıkmaları için meydan okurcasına.

Ya da daha doğrusu, *benim* kafamı karıştırıyordu. Hayal kırıklığı ve hayranlık karışımı bir şey hissettim, çünkü yapması gerekeni neredeyse hiç yapmıyordu. Thomas gibi arkadaşım değildi... Ama bazen olabilirmiş, olmak istiyormuş gibi geliyordu.

Çok daha fazlası olmak istiyormuş gibiydi. Ve hiç kimseye göstermediğim, en gizli yerlerimde... Ben de bunu istiyordum.

Bir sürü düşünce, bir sürü yeni ve altüst olmuş duygu vardı.

Bir de Kraliçe olmanın zor olduğunu sanıyordum.

Edward kararı benim ellerimden aldı, bunu da çok sık yapıyordu. Elim tuttu ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapıdan çıkmıştık. Çıkarken, Tweedle kardeşlerin iki işgüzar teyze gibi konuştuklarını duydum.

“Harika bir çift oldular Bertram.”

“Kesinlikle Bartholomew. Çay peçeteleri çok güzel olacak.”

Tanrı aşkına.

Edward ve ben, Miriam'ın küçükken dadısı dikkat etmediği zamanlarda ölümü göze alarak kaydığı büyük, kıvrımlı merdivenlerden indik. Ve her adımda sanki o devasa bulutlardan birinin üzerinde yürüyormuşum, ayaklarım yere değmiyormuş gibi hissediyordum.

Demek “okulu asmak” böyle hissettiriyordu. Thomas okuldayken bunu sık sık yaptığını söylemişti ve haklıydı.

Harika bir şeydi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Edward’a.

Çantayı açıp içindekileri gösterdi; battaniye, yiyecek ve bir şişe şarap vardı. “At binmeye ve sonra da pikniğe gidiyoruz.” Edward göz kırptı. “Pikniğe bayılırsın.”

Röportaj sırasında sorulan birçok sorudan birine verdiğim cevabı hatırlayınca güldüm.

“Ah, ama bu çok hoş” dedi Edward.

“Hoş olan nedir?” Neden bahsettiğini anlamak için etrafıma baktım. Gözlerinin kararmasına ve sesinin boğuklaşmasına neden olan şeyi görmek için.

Ama o sadece bana bakıyordu.

Başparmağıyla yanağımı okşadı.

“O gülümseme. Ben ona... Baş döndürücü, kadınsı gülümsemen diyeceğim. Çok, çok güzel.”

Ve öylece dizlerimin bağı çözüldü, midem kasıldı ve bayılacakmışım gibi hissettim. Bayılmak gerçektir... Ve epey zekiceydi.

Doğu Leopold'daki kraliyet malikânesine vardığımızda öğlen oluyordu. Meşe ağaçlarına, elma bahçelerine ve dönümlerce ormanlık alana sahip büyüleyici arazileri olan büyük bir tuğla malikâneydi. Binici kıyafetlerimi giydikten sonra ahırlara gittik. Edward devasa siyah bir aygır seçerken, ben de hız tutkunu gibi görünen deve rengi bir kısırağı tercih ettim.

Güvenlik, önümüzde ve arkamızda, bize mahremiyet sağlayacak kadar uzakta ilerliyordu.

Atlarımıza bindiğimizde birbirleri etrafında dans ettiler. Güneş ışığı Edward'ın saçlarında parlayarak ona altın rengi bir ışıltı veriyordu.

Çantayı açıp içindekileri gösterdi; battaniye, yiyecek ve bir şişe şarap vardı. "At binmeye ve sonra da pikniğe gidiyoruz." Edward göz kırptı. "Pikniğe bayılırsın."

Röportaj sırasında sorulan birçok sorudan birine verdiğim cevabı hatırlayınca güldüm.

"Ah, ama bu çok hoş" dedi Edward.

"Hoş olan nedir?" Neden bahsettiğini anlamak için etrafıma baktım. Gözlerinin kararmasına ve sesinin boğuklaşmasına neden olan şeyi görmek için.

Ama o sadece bana bakıyordu.

Başparmağıyla yanağımı okşadı.

"O gülümseme. Ben ona... Baş döndürücü, kadınsı gülümsemen diyeceğim. Çok, çok güzel."

Ve öylece dizlerimin bağı çözüldü, midem kasıldı ve bayılacakmışım gibi hissettim. Bayılmak gerçektir... Ve epey zekiceydi.

Doğu Leopold'daki kraliyet malikânesine vardığımızda öğlen oluyordu. Meşe ağaçlarına, elma bahçelerine ve dönümlerce ormanlık alana sahip büyüleyici arazileri olan büyük bir tuğla malikâneydi. Binici kıyafetlerimi giydikten sonra ahırlara gittik. Edward devasa siyah bir aygır seçerken, ben de hız tutkunu gibi görünen deve rengi bir kısırağı tercih ettim.

Güvenlik, önümüzde ve arkamızda, bize mahremiyet sağlayacak kadar uzakta ilerliyordu.

Atlarımıza bindiğimizde birbirleri etrafında dans ettiler. Güneş ışığı Edward'ın saçlarında parlayarak ona altın rengi bir ışıltı veriyordu.

"Yarışmak ister misin?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Pekâlâ. Ağaç sınırına kadar mı?"

Edward başını salladı. "Ama önden uyarayım Lenny. Kazanmana izin vermeyeceğim."

Başımı iki yana salladım.

"Uyarıymış, aptal adam..." Dizginleri kavradım ve ayaklarımı üzengiye geçirdim. "Buna gerek kalmayacak."

Topuklarımla atımın yanlarına vurdum ve yola koyuldum. Hızla. Yüzümde güneş ve saçlarımda rüzgârla.

Yaklaşan gök gürültüsünü andıran dörtlü toynak sesleri arasında, Edward ilerleme kaydederek yanıma yanaştı. Çok iyiydi. Ona bakmak, o iri ellerin dizginleri nasıl kavradığını ve rüzgârın saçlarını nasıl karıştırdığını izlemek istedim ama gözlerimi tam önümde olan şeyden ayıramıyordum.

Ağaç sınırına hızla yaklaştık, atlarımız birkaç adım boyunca burun buruna ilerledi. Arkamızdan toprak parçaları fırlıyordu ve sonra neredeyse aynı anda ağaçların yanından gümbürtüyle geçtik.

Ama... Önce ben geçtim.

Atımı yavaşlattım ve yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümsemeyle Edward'a döndüm. Atımı okşadım ve onun için övgüler fısıldadım.

Edward çenesini eğerek bana bakarken bakışları parlıyordu. "Aferin kızım."

Burnumu havaya dikerek omuz silktim. "Sana mükemmel bir binici olduğumu söylemiştim."

Gürültülü bir dereye giden kayalık bir patikada yarı yarıya yavaşça ilerledik. Parlak güneş, ağaçların dalları arasından bir görünüp bir kayboluyor ve orman zemininde tuhaf gölgeler oluşturunuyordu.

“Kraliçe’nin Eşi tam olarak ne yapar?” diye sordu Edward. “Ben sadece krallığın damızlığı mıyım? Kraliçe’nin kullanacağı bir alet miyim?”

Yüzü kızaran biri olmadığımı sanıyordum, ama Edward beni öyle birine dönüştürüyor olabilirdi. Yanaklarım, derimin altında bir ateş varmış gibi alev alev yanıyordu. Ona baktığımda, piç kurusu sırtıyordu.

Kendimi ve kızarıklığımı savundum.

“Mektuplarında bu kadar kaba konuştuğunu hatırlamıyorum.”

“Belki Thomas birkaçını senden saklamıştır.”

“Her neyse.” Sırtımı dikleştirerek omuz silktim. “Tarihsel açıdan, kralın karısı zamanını hayır işlerine harcar. Krallığın ihtiyacı olan ve kendi kalbine yakın olan şeylerle uğraşır. Sosyal etkinlikler, hayır kurumları, bu tür şeyler.”

Tepkisini ölçtüm, çünkü Edward Rourke tam bir erkekti; kuvvetli ve yetenekli. “Bunun sana yakışmayacağını mı düşünüyorsun?”

Edward alayla güldü. “Yalnızca gerçek bir ahmak yarıdımseverliği kendine yakıştırmaz. Seyahat ettiğim yerlerin çoğu, hayır kurumları olmasaydı yeryüzünden silinirdi. Dünyanın dönmesini sağlayan hayırseverliktir.”

Bir tepenin üzerindeki ormanın gölgesinden çıktık. Konuşmadan, aynı anda durup doğanın güzelliğine—rüzgârda savrulan uzun çimlerin uçsuz bucaksız yeşil denizde dalgalar oluşturmalarına—baktık.

“Thomas yalnızdı” dedi Edward sessizce. “Seninle tanışmadan önce.”

“Evet, sanırım öyleydi. Sanırım onun bu parçası benim o parçamda kendine benzer bir ruh buldu... Ve sonra ikimiz de artık yalnız değildik.”

Edward güneş ışığına karşı gözlerini kısarak başını hafifçe salladı. “Bilmiyordum. Bunu bilmemekten nefret ediyorum.” Boğazını kabaca temizledi. “Düşünüyordum da, onun onuruna bir şey yapmak istiyorum. Kalıcı bir şey yaratmak. Bir erkekler kulübü. Kimsesi olmayan gençleri bir araya getirecek bir organizasyon. Böylece hiçbiri yalnız kalmayacak. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Gülümserken bile gözlerim doldu.

“Bence bu çok güzel olur. Thomas çok mutlu olurdu.”

Daha sonra, bir ağacın altında battaniyenin üzerinde yan yana oturmuş üzüm ve peynir yiyor, böğürtlen şarabı içiyorduk. Edward beni yemek yerken izlemekten garip bir zevk alıyormuş gibi görünüyordu, bakışlarını sürekli üzerimde hissediyordum.

“Röportaj sırasında elini tutmam seni rahatsız etti mi?” diye sordu Edward. “Saray’ın hoşlanmamasından ya da yapılması ve yapılmaması gerekenlerden bahsetmiyorum... Sana soruyorum. Hoşuna gitmedi mi?”

Bir an düşündüm ve ona gerçeği söyledim.

“Hoşuma gitmedi diyemem, hayır. Ama... Ben sevgisini gösteren bir insan değilim. Böyle yetiştirilmedim. Nasıl yapıldığını bilmiyorum.”

“Şimdi elini tutabilir miyim?”

Gözlerim ona kaydı. “Elimi mi tutmak istiyormsun?”

“İstemeseydim sormazdım Lenora.”

Baştan çıkarıcı ve gizemli bir sırtışı vardı, sanki kafasının içinde sürekli edepsiz düşünceler dolaşıyordu.

Ya da belki de ben kendi düşüncelerimi yansıtıyordum, çünkü o şimdiye dek gördüğüm en çekici adamdı.

Elimi uzattım ve o da sanki değerli –kırılgan– bir şeymiş gibi elimi saygıyla iki elinin arasına aldı. Sonra parmağının ucuyla elimin arkasında uzanan narin kemiklerin izini sürdü ve her bir parmağı okşadı. Elim ters çevirdi ve avucumun her bir çizgisini ezberliyormuş gibi yavaş ve kasıtlı bir şekilde takip etti.

Sıvı bir sıcaklık bacaklarıma yayılarak midemi doldurdu ve omurgamdan yukarı tırmandı, ta ki uzuvlarım uyuşana ve göğüslerim ağırlaşıp karıncalanana kadar.

“Çok güzel ellerin var.” Sesi derin ve melodikti. “Emim her yerin güzeldir.”

Edward, dua eden iki el gibi avuçlarımızı hizaladı ve sonra onları birleştirip bacağına üstüne koydu. Bir süre yan yana, el ele oturup sakinliğin ve arkadaşlığın tadını çıkardık.

“Bana bir şey anlatır mısın?” diye sordum.

“Nasıl bir şey anlatmamı istersin?”

“Oradaki hayatınla ilgili bir şey. Buradan ayrıldığında ilk gittiğin yer neresiydi?”

Hatırladıkça başını salladı.

“Filipinler. Orada bir balıkçı köyü var –Bajau– çocukları yürümeyi öğrenmeden önce yüzmeyi ve dalmayı öğreniyorlar. Dünyanın en iyi dalgıçları onlardır, nefesle-

rini herkesten daha uzun süre tutabilirler; kendi kendilerine öğrenmişler, vücutlarını yıllar boyunca eğitmişler. Ailelerinin ve köylerinin geçimi buna bağlı.”

Onu izliyor, en iyi masal anlatıcılarınıninkine benzeyen sesinin sabit çekiciliğini dinliyordum.

“Onlarla... Beş ay kaldım.”

“Bu senin herhangi bir yerde kaldığından daha uzun bir süre.”

“Doğru, öyleydi. Bana nasıl dalnacağını öğrettiler. Görünüşe göre... Bu konuda yetenekliydim. Ve yaşadığım o günleri bana hatırlatan bir şeye sahibim.”

Edward gömleğinin ön cebine uzanıp bir şey çıkardı. Sonra elimi ters çevirdi ve avucuma bir inci bıraktı. Mükemmel, güzel, yarısaydam, küçük bir inci.

“Çok güzel.” Hayranlıkla güneş ışığına doğru kaldırdım. “Bunu her zaman yanında mı taşıyorsun? Kaybetmekten korkmuyor musun?”

“Benim için önemli olan çok fazla eşyam yok, bu da onlardan biri. Benim için değerli olan şeyleri kaybetmem” dedi anlamlı bir şekilde.

Ve hafifçe ürperdim, çünkü Edward için değerli olmak harika hissettirirdi.

Edward

Yemekler bittikten ve şarap şişesi boşaldıktan sonra ayağa kalktım ve pantolonumdaki otları silkeleyerek Lenora'ya elimi uzattım.

“Gel hadi. Gidelim.”

Bugün onu, kardeşimin bana hakkında yazdığı kızı. bir an için görmüştüm. Yarışımız sırasında Lenora’nın gözleri kayan iki yıldız gibi parlamıştı, yanakları kızarmıştı ve kahkahaları havada çınlamıştı; o kadar vahşi, özgür ve güzeldi ki göğsümü sızlatmıştı.

Ve o kızı tekrar görmeye kararlıydım.

Lenora ayağa kalkıp atına bindi ve ben de battaniyeyi çantaya geri koyduktan sonra yanına gidip arkasına geçtim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Uzanıp dizginleri elinden aldım ve atı döndürdüm.

“Tekrar yapmanı istiyorum” dedim kulağına yaklaşıp.

“Neyi?”

“Gözlerini kapat, kollarını iki yana aç ve rüzgârı yakalamaya çalış. Ormandaki o gün gibi. Tekrar o kız ol.”

Gözleri bir an için savunmasızlaştı. Masum ve istekli. Birine güvenmeye can atıyordu... Bana güvenmeye.

“Sanırım geçen sefer dersimi aldım” dedi.

İçimde şiddetli, vahşi bir korumacılık yükseldi.

“Ama artık ben varım.” Kolumu beline doladım, hissedebileceği kadar sıkıydı. “Düşmene izin vermeyeceğim.”

On İkinci Bölüm

Lenora

“Ben gidiyorum” dedi.

Masamın önünde güzel ve dimdik duran Edward’a baktım, yüzü ciddi ve kasvetliydi. Kalbim küt küt attı. Çünkü Edward’ın yüzü neredeyse hiç ciddi ya da kasvetli olmazdı.

“Pardon?”

Bir elini gür saçlarının arasından geçirerek hafifçe çekti.

“Önceden verilmiş bir sözüm var. Çok daha önceden.”

Eve gelmeden önce. Thomas ölmeden önce... Benden önce. İsteddiği yere gidebildiği, istediği her şeyi yapabildiği, kameraların, röportajların, halkın ya da basının olmadığı o sevdiği hayatta.

“Birlikte çalıştığım bir adam –Ian Kincaid– çok iyi bir adam. Benim yerime geçebileceğini düşünmüştüm ama geçemez. Bensiz yapamaz Lenora. Ve... Ben söz verdim.”

Edward’ın sözü onun için çok önemliydi. Kaygısız bir gezgin gibi davranıyordu ve birçok yönden de öyleydi; ama onun özü, karakteri, içinden geçeni söyleyen ve söylediğini yapan yanı ağır basıyordu. Ve sarsılmazdı.

Yutkundum. “Nereye... Gidiyorsun?”

“Endonezya.”

“Endonezya mı?” diye tekrarladım aptal bir papagan gibi.

“Bir altın madeni var...”

“Endonezya’da bir altın madeni mi?”

Ağzının köşesi kıvrıldı.

“Her hazine bir sandıkta gelmez Lenny.”

Başımı salladım. “Hayır, hayır, tabii ki gelmez.”

İnat edebilirdim. Gitmemesini, her şeyden önce Kraliyete olan taahhütlerini yerine getirmesini emredebilirdim. Ama bunu ona yapmayacaktım. Onu tuzığa düşürmeyecek ya da zincire vurmayacaktım, düğünden sonra yeterince zincirlenmiş olacaktı.

Kocanın bir yanı sana daima içerleyecek.

Bunu kendime de yapmayacaktım.

Masamdaki kağıtları düzelttim ve etrafıma yüksek çelik duvarlar ördüm. Beni içlerine alarak tamamen kapattılar. Yüzüme bir maske yerleştiğini hissettim. Kayıtsızlık ve ilgisizlik maskesi. Tepkisizlik. Duygusuzluk. Bu benim silahımdı, kostümümdü... Keşke doğru olsaydı.

“Pekâlâ...” Ayağa kalktım. “O halde sana iyi yolculuklar.”

Bazen Edward’ın maskenin ardını görebildiğini düşünüyordum.

“Benimle gel Lenora.”

“Gel... Ne?”

Ellerini masama dayadı, gözleri ve sesi gergindi, kararlıydı. Ve son derece ciddiydi.

“Sana her şeyi göstereceğim. Ormanın nasıl keşfedileceğini, nasıl altın çıkarılacağını... Pis bir iş ama bahse

girerim bu konuda yeteneklisindir. Bu bir macera olacak. Bizim maceramız.”

Bu fikir bana neredeyse acı verici bir tatlılıkla seslendi. Edward’la gitmeyi, her şeyi geride bırakmayı ve onun elini tutarken dünyayı keşfetmeyi hayal etmek.

Hoş bir fanteziydi. Heyecan verici bir düşünceydi.

Ve tamamen imkânsızdı.

“Edward... Bu benim için mümkün değil. Hem de hiç.”

Çenesi gerildi ve pencereye bakıp başını salladı. Çünkü haklı olduğumu biliyordu. Ve sanki bir el kalbimin etrafını sararak sıkıyor ve sıkıyordu.

“Alanda telefon yok” dedi. “Seni arayamayacağım.”

Sadece başımı salladım.

“Sekreterim programımı ayarladı. Birkaç haftalığına gidiyorum... Ama düğün için bolca vaktim olacak. Ve düğüne kadarki etkinlikler için.”

Sesim yumuşaktı. “Bu iyi. Tüm bunlar için burada olmazsan insanlar büyük hayal kırıklığına uğrar.”

Masamın etrafından dolaşıp yanıma gelerek öyle yakınımda durdu ki gözlerine bakmak için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım.

“Geri döneceğim Lenora.” Bunu yemin edermiş gibi güçlü ve net bir sesle söyledi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Derin bir nefes aldım ve küçük bir gülümsemeyle solugumu geri bıraktım. “Elbette biliyorum.”

Ama geri dönecek olan onun tamamı mı olacaktı merak ediyordum. Yoksa ruhunun bir parçası hep arayışta mı olacaktı? Pencereden dışarı bakıp benimle evlendiği için kaçırdığı tüm maceraların hayalini mi kuracaktı?

Elimi onun elinin üzerine koydum ve ondan uzaklaşmadan önce hafifçe sıktım.

"Gitmem gerek. Bir toplantım var. İyi yolculuklar Edward."

Ve oradan uzaklaştım.

Edward gideli üç hafta olmuştu ve onu düşünmemek için çok çaba sarf ediyordum. Elbette onu düşünmemek biraz çaba gerektiriyordu. Ki bu da onu daha çok düşünmeme neden oluyordu. O gittiğinden beri, sanki dünya parlaklığını kaybetmişti. Duvarlar ve odalar, gökyüzü ve güneş daha sönük, daha donuk, daha karanlıktı.

Düğünden hemen sonra Parlamento'ya sunmak üzere bir yasa tasarısı üzerinde çalışıyorduk ve ben de bu işin içindeydim. Bu yüzden ofisimde uzun saatler ve günler geçiriyordum. Ülke ve Kraliyet için.

Bunu kendimi meşgul etmek için yapmıyordum. En azından kendime böyle söylüyordum.

Pek inandırıcı değildim.

Masamdaki dosyayı kapattım ve pencereden Ay'sız, siyah gökyüzüne baktım. Öğle yemeğini kaçırdığım için midem gurulduyordu. Koridora çıktığımda Cora masasında değildi, ama onu arayan biri daha vardı.

"İyi akşamlar Alfie."

Başını eğdi.

"Bu akşam nasılsın Civev?"

"Hımm... Aslında açlıktan ölüyorum." Açık mavi elbiseimin üzerinde parıldayan elmas ve safir broşuma baktım. "O kadar açım ki kraliyet mücevherlerini bile yiye bilirim."

"Yutması biraz zor görünüyor." Göz kırptı.

"Bu akşam benimle yemek yemek ister misin? Özel bölümdeki yeni aşçı harika."

O daha cevap veremedi, Cora güzelce şekillendirilmiş kızıl saçları ve elindeki çantasıyla koridordan koşarak geldi.

"Pekâlâ, baba. Artık gitmeye hazırım."

Alfie, Cora'nın yanağını şefkatle öptü. Onları izlerken, gülümsemem iradem dışında yavaşça kayboldu. Çünkü o zahmetsiz, kolay yakınlığa ve şefkate hiç sahip olmamıştım. Her zaman aynanın diğer tarafındaydı. Ve içimde her zaman da öyle olacağından korkan bir boşluk vardı.

"Biz de tam Winchester'da herkesin övgüyle bahsettiği şu yeni yere akşam yemeğine gidiyorduk. Bize katılmak ister misin?" diye sordu Alfie.

Parlak ayakkabılarıma baktım. "Teşekkürler, ama hayır." Boğazımdaki yanmayı ve kalbimdeki sıkışmayı görmezden geldim.

"Bir restorana gitmek her zaman çok fazla kargaşaya neden olur." Elimi salladım. "Beni hiçbir yere götüremezsiniz."

Alfie bana dikkatle baktı.

"Emin misin Lenora? Seni aramızda görmeyi çok isteriz."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Hadi, gidin artık, kış kış."

Cora hızlı bir reverans yaptı. "İyi akşamlar Majesteleri."

"İyi akşamlar." Gergince gülümsedim ve oradan uzaklaşmak için arkamı döndüm.

Özel bölüme giden yol her zamankinden daha uzun, koridorlar daha boş, ayak seslerinin yankısı daha yük-

sek gibi görünüyordu. Winston kapıyı açtı ve bir hizmetçi beni antrede karşıladı. Aşçının birazdan akşam yemeğini servis edeceğini söyledi.

“Hafif bir yemek olsun lütfen” dedim ona. “Çok aç değilim.”

Boş salona yöneldim ve biraz ses olsun diye televizyonu açtım. Ve bir daha Edward’ı düşünmedim. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını merak etmedim. Burada olsaydı nasıl olurdu diye düşünmedim; yemekten önce birer içki içer miyiz ve günün olayları hakkında konuşur muyuz ya da belki hiç de komik olmayan o aptal *Balay* programını izler miyiz diye merak etmedim.

Büfeye gidip kendime bir şeri koydum. Winston’ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Garipti; genelde odada olduğunu bile unuturdum, ama bu akşam fark etmiştim.

“İyi misiniz Kraliçe Lenora?”

Konuşuyordu. Bu da alışılmadık bir şeydi.

“İyiyim.”

Bir süre sonra tekrar konuştu. Nazikçe ısrarcıydı.

“Size zarar verebilecek şeylerden sizi korumak benim işim. Eğer bir şey varsa, onunla başa çıkabilmek için bilmek isterim.”

Elimdeki kadehe baktım.

“Benimle bir içki içer misin Winston?”

Bırakın yüksek sesle sormayı, bu soruyu aklımdan geçirdiğim için bile utanmalıyım. Büyükanнем Edwina mezarında topaç gibi dönüyor olmalıydı. Ama en azından arada bir kendi kurallarını koyamayacaksan Kraliçe olmanın ne anlamı vardı ki?

“Benim için bir onurdur.”

Ona dolu bir kadeh uzattım ve şöminenin yanındaki koltuğa otururken onun da kanepeye oturması için işaret ettim.

“Bana kendinden bahset.”

“Korkarım ki anlatacak pek bir şey yok hanımefendi. Ben işinden zevk alan bir adamım.”

Şerimi yudumladım ve sıvı içimi ısıttı.

“Peki, ya hayatın? Ailen?”

“Evli değilim. Orduya katılmadan önce yetimdim.”

“Biri olmalı? Bir sevgili, belki?”

İlk kez bakışlarını kaçırdı, gözleri anılarla parlıyordu.

“Ben gençken bir kız vardı. Adı Melinda’ydı ve babası balıkçıydı. Orduya onun için, ikimiz için bir şeyler yapabilmek için katıldım. Ben eğitimdeyken, o da babasına yardım etmek için tekneyle açıldı. Denizde bir kaza oldu ve boğularak öldü.”

Ağzımı elimle kapattım. “Ne kadar trajik, çok üzüldüm.”

“Uzun zaman önceydi.”

O ışıltılı gözler tekrar bana döndü ve usulca, “Bana onu hatırlatıyorsunuz” dedi.

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Doğal afet gibiydi. Güçlü, kararlı... Güzel.”

Bu iltifat karşısında gözlerim yukarı fırladı. Uzun bir kuraklıktan sonra bir damla yağmura hasret kalmış acınası bir çiçek gibi.

“Benim de tüm bu özelliklere sahip olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

Winston kabaca soluk verdi.

“Bence siz... Muhteşemsiniz.”

Bunu kutsal bir huşu içinde, dua sırasında bir azizin adını fısıldarmış gibi söyledi.

Thomas'ın çok uzun zaman önce, her şeyin aptalca ve basit olduğu zamanlarda söylediği sözleri anımsadım.

Sanırım Winston senden hoşlanıyor.

Ve karşımdaki adama, benim için canını verecek olan adama baktım; daha önce ona gerçekten bakmış mıydım bilmiyordum. Karanlık bir yakışıklılığı vardı; güçlü, zeki ve kendini işine adanmış biriydi. Bir erkeğin olması gerektiği her şekilde arzulanabilir biriydi.

Ama bana göre değildi.

Ona baktığımda nabzım hızlanmıyordu.

Gözleri canlı renkteydi. Gri-mavi... Ve ben, fırtına sonrasındaki çimen gibi koyu zümrüt rengini hayal ediyordum. Gülümsemesi hoş ve muntazamdı, şeytani ve çileden çıkarıcı değildi. Sesi içimi ısıtmıyor ya da başımı döndürmüyordu. Nefesimi kesen ya da aynı anda gülmek istememe neden olan şeyler söylemiyordu.

Tüm bunları tek bir adam yapıyordu. Tek bir adam yapmıştı. Ve beni bırakıp giden de o adamdı.

Ve gitmesine izin veren de bendim.

Boş kadehimi masaya bırakıp ayağa kalktım.

“Arkadaşlık ve sohbet için teşekkür ederim Winston. Yemek yemeyeceğimi aşçıya bildirin; doğruca yatmaya gidiyorum. Yarın büyük bir gün olacak. İyi geceler.”

Bir an bana baktı ve sonra başını salladı.

“İyi uykular Kraliçem.”

Yalnızlığımla baş başa odama yürürken, Alfie'nin sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Aşk berbat bir şeydir Cıvcıv.

Evet. Karasevda da hiç kolay sayılmazdı.

Ertesi gün, cam ve altından yapılmış at arabası şehrin ana caddesinde ilerliyordu. Çok hoş görünümlü bir zımbırtıydı ama içinde yolculuk yapmak berbattı. Babam, *"keçi taşığı kadar sıcak"* derdi, ama bu bilgiye nasıl ulaştığını hiç bilmiyordum.

Ama bu bir gelenektir. Halkın dört gözle beklediğı yaz şenliklerinin ve kutlamalarının bir parçasıydı. Kaldırımlar, alkışlayan, gülen ve pankartlar taşıyan insanlarla dolup taşıyordu. Alışlageldik şekliyle sezon, Saray'da düzenlenen muazzam bir galayla, Yaz Şenliğı ile sona ererdi. Ancak bu yıl balo düzenlenmeyecekti.

Onun yerine bir kraliyet düğünü olacaktı.

Miriam ve ben arabada yan yana oturmuş, pencereden kalabalığa el sallıyorduk.

"Edward hâlâ iş için uzakta mı?" diye sordu.

Yokluğunu önceden açıklamak için basına da böyle söylemiştik.

"Evet."

"Uzun zamandır yok" diye sızlandı. "Ne zaman dönecek?"

"Emin değilim. Belki birkaç hafta sonra."

Sonra konuyu değıştirdi. "Eriyorum. Eğer Batı'nın Kötü Cadısı gibi bir su birikintisine dönüşürsem, taht senindir Miri."

Bunlar ailemizde şakasını yaptığımız şeylerdi.

"Hayır, çok teşekkür ederim" diye cevap verdi şarkı söyler gibi bir sesle, ama gülümsemesi hiç bozulmadı.

“Eğer beni o tahta yapıştırmaya kalkarlarsa gemiyi sen daha tahttan feragat ettim demeden terk etmiş olurum. Sen ve Edward evlendikten sonra hemen birkaç kraliyet bebeği dünyaya getirseniz iyi olur.”

Edward’dan ve bebeklerden bahsetmek, tereddütlü bir umut, temkinli bir sevinç ve onu özlemenin neredeyse sürekli sızısı ile içimi titretti.

Ama gülümseyerek devam ettim. Çünkü kraliçeler pek çok şey yapardı ama sanırım en çok bunu yapardık.

“Biz nasıl kardeş olabiliriz?” diye takıldım kız kardeşime.

“Bu soruyu kendime senin bilmek isteyeceğinden çok daha fazla sordum.”

Gülmeye başladım ama kırılan camın keskin şangırtısı ile sesim kesildi. Gözlerimi kısarak cama, şimdi orada olan mükemmel yuvarlak delikten dışarıya baktım. Daha önce orada değildi.

Bir çakıl taşı. Tek düşünebildiğim *bir çakıl taşı olmalı* oldu...

Ta ki başka bir kırılma sesi gelene kadar.

Ve bir tane daha.

Ve atlar kişnemeye başladı. Etrafımızdaki camlar patladı ve parıldayan parçalar keskin yağmur damlaları gibi üzerimize yağdı. Ve araba tekerleğini kaybetmiş gibi sarsılıp sallandı.

Sonra birden Winston geldi. Arabanın içinde, beni ve Miriam’ı yere çekti. Üzerimize kapaklanarak bizi yere öyle bir bastırdı ki nefes alamıyordum.

Başını kaldırdı ve yüzüne baktım. Dudakları kıpırdıyordu, bana bir şeyler söylüyordu ve bağıırıyordu ama

sanki bütün dünya sular altında kalmış gibi kelimeleri duyamıyordum.

Duymak için kendimi zorladım... Ve sonra... Her şey karardı.

Edward

Bu bir hataydı.

Bunu ilk günden biliyordum ama zorlamaya, denemeye devam etmek zorundaydım. Buraya, bu altın madeni- ne gelip bir süreliğine eski hayatıma geri dönebileceğimi düşünmüştüm. Bir elektrik düğmesine basmak gibi kolay olacağını düşünmüştüm.

Yanlış yapmıştım.

Bu artık bana göre değildi, hiçbiri. Wessco'ya geri döndüğümde... Ya da sevimli ve inatçı bir kızı yağmurda kucağımda taşıdığım zaman olduğum adam değildim.

Önceliklerim değişmişti. Ben değişmiştim. Her şey değişmişti.

Bunu aklımdan çıkaramıyordum ve çıkarmak da istemiyordum. Lenora peşimi bırakmıyordu. Geceleri çadırımda onun sesini, saçlarının kokusunu, gümüş rengi gözlerinin sürekli değişen tonunu düşünerek uyanık yatıyordum.

Gün boyunca ne yaptığını merak ediyordum. İyi olup olmadığını. Parlamento'daki ahmakların ona iyi davranıp davranmadığını. Düşmesine asla izin vermeyeceğime söz vermiştim... Ve sonra onu orada yapayalnız bırakmıştım.

O tüm dünyadaki en yalnız insan.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, kemiklerime kadar işliyordu.

Ama bundan daha fazlası vardı. Suçluluktan ya da sorumluluktan daha fazlası. Başka bir şey vardı, henüz nasıl adlandıracağımı bilemediğim bir şey; kalbimin attığı göğsümün ortasından gelen acil bir çekim. Eve dönmek için çaresiz bir arzu.

Ona dönmek için.

Bunca yıldır burada nereye ait olduğumu ve ne yapmam gerektiğini arıyordum. Amacımı. Ve sonunda bulmuştum; sonunda emindim.

Lenora benim amacımdı. O benim sebebimdi.

Ve bunu ona söylemek için eve gitmeliydim.

Çadırımda, güvenlik ekibimdeki üç muhafız ben eşyalarımı çantama yerleştirirken beni izledi. Pek konuşmuyorlardı ve muhtemelen benden nefret ettiklerini düşünüyordum. Onları dünyanın öbür ucuna, ter içinde kaldıkları ve perişan oldukları bir ormana sürüklediğim için. Onları suçladığımı söyleyemezdim.

Çadırın dışında Ian Kincaid adımı seslendi. Şapkamı alıp dışarı çıktım ve etrafa baktım. Rıhtımdan bana el sallıyordu. Ve elinde ne olduğunu çözmem bir ânımı aldı.

Sonunda anladığımda, yüreğim ağzıma geldi.

Çünkü bu bir telgraftı.

Saraydan bir danışman –Smith bilmem ne– beni Endonezya’daki havaalanında kraliyet uçağı, son gelişmeler

ve uygun bir takım elbise ile karşıladı. On beş saatlik uçuş boyunca gözümü bile kırpmadım. Zamanımı, orada olsaydım bunların asla yaşanmayacağını düşünüp kendime işkence ederek geçirdim. Kahretsin.

Yıkandım, tıraş oldum ve takım elbisemi giydiğimde... Artık cehennemdeymişim gibi hissetmiyordum. Üzerime tam olmuştu.

Saraya geri döndüm ve bana Kraliçe'nin revirde olduğunu söylediler, bu yüzden oraya ulaşmak için koridorlarda koştum. Kapıyı itip açtığımda ve nihayet Lenora'yı gördüğümde –sapasağlam ve zarar görmemiş bir halde– beni sımsıkı saran endişe ve suçluluk duygusu gevşedi.

Ve içim bir rahatlamayla doldu. Çünkü o buradaydı ve iyiydi.

Ama sonra, revirin karşısından onu izlemeye devam ederken... Tamamen farklı bir şey hissetmeye başladım. Rahatsız edici ve çirkin bir şey ortaya çıktı.

Çünkü yatağa çok yakın duran bir sandalyede oturmuş, Winston'la sohbet ediyordu. Winston'ın üzerinde, göğsüne yapıştırılmış olan büyük bir bandaj ve kolunu saran askı dışında bir şey yoktu. Yumuşak, tanıdık tonlarda –neredeyse samimi bir şekilde– konuşuyorlardı, sonra Lenora ona gülümsedi. Ve bu gerçek bir gülümsemeydi. Gözlerini parlatan ve tüm yüzünü aydınlatan türden bir gülümseme.

O piçi vurmak istedim. Tıpkı ona zarar vermeye çalışan pislik herifi aynı gün buldukları yerde, geçit töreninin yapıldığı yolun karşısındaki terk edilmiş binada vurdukları gibi.

Odaya girdim. "Ne kadar hoş, değil mi?"

Lenora sesimi duyunca döndü ve bir an beni ~~gördüğü~~ ne sevinmiş göründü.

“Edward!” Ayğa kalktı. “Ne zaman döndün?”

Kafamın içinde yanan fitile rağmen, gözlerim onu zevkle seyretti. Onu özlemişlerdi. “Az önce.”

“Dük Anthorp.” Koruma başını eğerek beni selamladı.

“Winston.” Yüzümü ona döndüm. “Yaptıkların için teşekkür ederim. Biz...” Lenora’ya baktım, sonra tekrar ona döndüm, “...sonsuz dek sana borçluyuz.”

Öfke boğazımda tıslasa da söylediklerim doğrudur.

Kolumu Lenora’nın omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. “Gel aşkım. Küçük arkadaşına veda et.”

Bana tuhaf tuhaf baktı ama sonra muhafıza döndü. “İyi günler Winston.”

Lenny’yi odadan çıkardım. Koridorda bir adım geri çekilip onu tekrar baştan aşağı inceledim, yaralı olup olmadığını kontrol ettim.

“İyi misin? Gerçekten?”

“Evet, iyiyim.” Yumuşak bir ifadeyle başını salladı. “Ancak Miriam muhtemelen bir ay boyunca melankoli yaşayacak.” Sonra tereddütle, “Yolculuğun nasıl geçti?” diye sordu

“Verimsiz.”

“Ah. Bu tekrar gitmek zorunda kalacağın anlamına mı geliyor?”

“Belki de. Göreceğiz.” Omuz silktim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, hiçbir yere gitmeyecektim. Ama sonra asıl soruna geldim... Ve bir dallamaya dönüşümüm tamamlandı.

“Bu da neydi şimdi?” Sıktığım çenemi kaldırarak revirin kapısını işaret ettim.

Lenora gözlerini kırptırdı, saf masumiyetin en güzel resmiydi.

“Ne neydi?”

“Sen ve muhafız. İkiniz çok... Yakın görünüyorsunuz. Ben gitmeden öncekinden bile daha fazla. Bu yüzden mi bana gitmemin sorun olmayacağını söyledin? Burada ne haltlar dönüyor?”

“Ciddi olamazsın.” Önce kapıya sonra bana baktı ve gözleri bilenmiş kurşun rengine dönüştü. “Haftalardır yoktun, şimdi buradasın ve... Winston’ı mı kıskanıyorsun?”

“Ben kıskanmam tatlım. Ama aptal da değilim.” Başka bir taktik deneyip kapıyı işaret ettim. “Kız kardeşini becerdiğinin farkındasın, değil mi?”

Lenora’nın nefesi kesildi, gözleri irileşti.

“Ah, görünüşe göre farkında değilmişsin.”

Ben saraydan ayrılmadan birkaç gün önce, Michael ile onları bahçede bir ağaca yaslanmış sevişirken görmüştük. Miriam özgür bir kızdı ve ondan faydalanıldığı hissine kapılmamıştım, bu yüzden kendi işime bakmıştım. Ama Lenora bambaşka bir hikâyeydi; işte o benim işimdi.

“Bana inanmıyorsan Michael’a sorabilirsin. Sanırım mantıklı; Miriam senin yedeğin. Yoksa sana kadar yükselmeyi başardı mı? Bu işler böyle mi yürüyor?”

Narin ellerini sıkıca yumruk yaptı. “Buradaki tek aptal benim. Çünkü eve döndüğün için mutluydum.” Başını iki yana salladı. “Bu bir daha yapmayacağım bir hata.”

Ahmaklığımı delip geçen sesindeki acıydı. Hayal kırıklığıyla karışık kalp kırıklığı.

Ne yapıyorum ben? Ne halt ediyorum?

“Lenny, bekle...”

“Cehenneme git.”

“Lenora...” Kolunu tuttum, ama daha ona dokunduğum an çığlık attı ve yüzünü acıyla buruşturdu. Onu nasıl incittiğimi anlamaya çalışarak nefes nefese kolunu bıraktım.

“Sorun ne?”

O inatçı çenesini havaya kaldırdı. “Bir şey yok.”

“Bana yalan söyleme.”

Sağ kolunu tutuyordu. Elimden geldiğince dikkat ederek hırkasının kolunu kavradım.

“Bırak beni!”

Ve aşağı çektim. Kolunun etrafına sarılmış kalın beyaz bir bandaj ortaya çıktı. Tam ortasında, kanın sızdığı yerde koyu kırmızı bir renk değişimi vardı.

Göğsüme balyoz yemiş gibi oldum, kalbimi paramparça edecek türden.

“Yüce Tanrım. Vuruldun mu?”

Kolunu çekti.

“Önemli bir şey değil. Sadece sıyırdı.”

“Neden bana hemen söylenmedi?”

Kolunu tekrar hırkasının kolundan geçirdi.

“Bunu basından uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşündük.”

“Ben basın değilim! Ben senin kocan olacağım!”

Ateşli bir savunuculukla bana dik dik baktı. Ve sonra kendi sözlerimi bana geri fırlattı.

“Ama değilsin, en azından henüz.”

Lenora nefes aldı ve eteğini düzeltti.

“Şimdi izin verirsen, yönetmem gereken bir ülke var.”

Hareket eden mükemmel bir kraliçe heykeli gibi, başı ve omuzları dik bir şekilde yanımdan uzaklaştı.

Gidişini izlemem için beni yalnız bıraktı.

Planım, Lenora'nın sakinleşmesine izin vermek ve daha sonra sarayın özel kanadına gidip ona bazı şeyleri açıklamak, her şeyi ortaya dökmektir. Ve bu sefer her şeyi berbat etmemeye çalışacaktım.

Bir süre daha görevlerini bitirmesini beklemiyordum; güneş yeni batıyordu ve gökyüzü yumuşak bir güvercin grisiydi. Bu yüzden Thomas'ın mezarını ziyaret etmek için bahçelerin yanından geçtim.

Ama oraya vardığımda başka biri benden önce davranmıştı.

“Burada olsaydın, sana vururdum!” Lenora yumruğunu sallayarak mezar taşının önünde volta atıyordu. “Ve bu öyle zarif bir kız tokadı da olmazdı. Hayır, tam taşaklarına atacağım bir yumruk olurdu! Cidden Thomas, ne düşünüyordun? Sen ne yaptın?”

Mezarın yanındaki bankın üzerine yığıldı, içindeki öfke dışarı taşıyordu.

“Benden nefret edecek” diye fısıldadı parçalanmış bir halde. “Hayatını mahvedeceğim ve o bunu henüz bilmiyor bile. Sevdiği bir hayatı geride bırakıyor ve karşılığında ona sunabileceğim hiçbir şey yok. Değer verdiği hiçbir şey. Bir gün bunun için benden nefret edecek ve işte o zaman bu beni paramparça edecek.”

Gölgelerden çıktım.

"Senden nefret etmeyeceğim."

Lenora yanaklarını silerek ayağa fırladı. "Özel konuşmaları dinlememelisin! Bu resmen kabalık."

"Biliyorum. Ben çok kaba bir adamım." Ona bir adım daha yaklaştım. "Ama yemin ederim ki senden nefret etmeyeceğim."

Bankı işaret ettim. "Seninle oturabilir miyim?"

Önce boş banka, sonra da bana baktı ve tereddütlü bir tavırla başını salladı. Oturdum ve öne eğilerek dirseklerimi dizlerime dayadım. Lenny temkinli bir şekilde yanına oturdu.

"Thomas öldüğünde çok öfkeliydim" dedim ona usulca. "Tanrı'ya, dünyaya ve tüm evrene. Ama en çok da kendime kızmıştım. Çünkü burada olmalıydım."

Mezar taşına baktım ve hâlâ çok tazeydi, hâlâ adil değildi. Gözlerim yandı ve boğazım düğümlendi. "Onu kurtarmak için ciğerlerimi söküp ona verebilirdim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona sana bakacağıma, seni koruyacağıma... Seninle evleneceğime dair söz vermek dışında."

Lenora kucağındaki ellerine baktı.

"Senin için bir yükümlülük olmak istemiyorum. Tutmak zorunda olduğun bir söz. Bunu düşünmek bile mide mi bulandırıyor" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ama değilsin. Bu yüzden telgraf geldiğinde çoktan sana dönmek üzereydim. Bu yüzden daha fazla uzak kalmaya dayanamadım. Artık benim için çok daha fazlasısın."

Gözleri, günün solan ışığı altında iki yuvarlak gümüş havuzu gibiydi.

“Nasıl emin olabilirsin?”

“Bana güvenmek zorundasın, azıcık bile olsa. Demek zorundasın. Ben ne istediğini bilen bir adamım. Seni istediğimi, seni ilk andan beri istediğimi biliyorum. Ve eğer bu seninle gelen hayatı kabul etmek anlamına geliyorsa... O zaman buna değer.”

Narin kaşları çatıldı.

“Özlemeyecek misin? Özgürlüğü, macerayı özlemeyecek misin?”

Gülerek başımı iki yana salladım, çünkü hâlâ anlamıyordu. Elimini onunkinin üzerine koydum.

“Seninle bir hayat kurmak benim en büyük maceram olacak Lenora.”

Nefesi kesildi.

“Aman Tanrım.”

“Yeniden başlamamızı istiyorum” dedim ona. “Baştan başlayalım. Parlamentolar, unvanlar, taçlar ya da evlilik anlaşmaları olmadan. Sadece sen ve ben olalım, Edward ve Lenora, ormanda tanışan iki insan. Bunu yapabilir miyiz?”

Sözlerini daha önce ondan hiç duymadığım bir tonda söylemişti. Kararsız ve savunmasız.

“İstiyorum; bunu yapmak istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımızdan emin değilim.”

“Öyleyse ilk ben başlayayım.” Ayğa kalktım ve ona elimi uzattım. “Merhaba, ben Edward Langdon Richard Dorian Rourke. Dünya üzerindeki her kıtaya gittim. Okyanusların dibine ve dağların tepesine dokundum, ancak uzman görüşüme göre tüm dünyadaki en iyi yer... Tam burası.”

Lenora elime baktı ve yavaşça uzanıp küçük elini benimkinin içine bıraktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum Edward.”

Başımı eğdim.

“O zevk bana ait.”

Banka oturdum ve ona ayağa kalkmasını işaret ettim.

“Sıra sende.”

“Ah, evet, doğru.” Elleriyle oynayarak ayağa kalktı ve pembe dili dudaklarını yaladı. Kraliçe gergin olduğunda çok sevimli oluyordu.

“Ben Lenora Celeste Beatrice Arabella Pembroke. Ama bana Lenny diyebilirsin... Etrafta seni duyacak kimse olmadığı sürece. Ben bir kraliçeyim, yani, bilirsin, çoğu zaman... Ülkeyi yönetirim.”

Onu alkışlamak istedim. *Aferin, tatlı, komik kız.*

“Muhtemelen şimdi birbirimiz hakkında güzel sözler söylemeliyiz, birbirimize iltifat etmeliyiz. İnsanlar tanıştıklarında böyle yaparlar, değil mi?”

Lenora başıyla onayladı.

Yüzüne baktım ve daha önce binlerce kez duymadığı bir şey düşünmeye çalıştım. Günün uzunluğu kadar gerçek bir şey.

“Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Seni ilk gördüğümde, kendimi attan düşmüş gibi hissettim; beni resmen kış üstü yere serdin. Vahşi ve eğlencelisin, yapmak zorunda olduğun seçimler kolay değildi ama sen yine de devam ettin. Buna hayranım. Sana hayranım.”

Sıra ona geldiğinde dudaklarına utangaç bir gülümseme yerleşti.

Gözleri yüzümde, yanaklarımda, burnumda, ağzımda gezindi. “Sana fena halde yakışıklı olduğunu söylemeye-

ceğim, bu doğru olsa bile. Bence bunu zaten biliyorsun. Cesur, gözü pek ve gösterdiğinden çok daha onurlusun. Sadece orada oturup nefes alırken bile beni büyülüyor-
sun. Her zaman da öyleydin. Seni tanımak istiyorum Edward. Seni sen yapan her parçayı bilmek istiyorum."

Bu şimdiye dek aldığım en iyi iltifattı. Nokta.

Ayağa kalktım ve bir centilmen gibi ona kolumu uzattım.

"Bahçede yürüyüş yapalım mı?"

Lenora koluma girdi.

"Bu çok hoş olur."

Gökyüzü şimdi koyu lacivertti. Onu fenerlerin aydın-
lattığı yola yönlendirdim, havada yasemin ve gül kokusu
vardı.

"En sevdiğin yemek ne?" diye sordum.

"Çoban turtası. Senin?"

"Her şeyi yerim." Omuz silktim.

Bir süre sonra Lenora, "Yılın en sevdiğin zamanı han-
gisi?" diye sordu.

"Yaz. Peki, ya senin?"

Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Kış."

Sessizce biraz daha dolaştık, ta ki ben, "En sevdiğin
renk?" diye sorana kadar.

"Sarı." Başını bana doğru eğdi. "Senin?"

"Griyi severim."

Lenny olduğu yerde donup kaldı. Ve kolunu benimkin-
den çekti.

"Ah, hayır, sözümü geri alıyorum, bu asla yürümez.
Kesinlikle olmaz."

Güldüm.

"Griyle ne alıp veremediğin var?"

Gölümsemesi belli belirsiz ve gizemliydi; açmak için sabırsızlandığım güzel bir kilitti.

“Bu uzun bir hikâye.”

Ona yaklaştım ve topuzundan çıkan buklesini kulağının arkasına sıkıştırdım.

“Bu hikâyeyi dinlemek isterim. Bana anlatır mısınız?”

Gözlerimiz buluştu ve sanki yer, hava ve yıldızlar etrafımızda dönmeye başladı. Farklı bir şeye dönüşüyordu. Yeni bir şeye.

“Pekâlâ.” Lenora başını salladı.

Ben de başımı salladım.

“Pekâlâ.”

On Üçüncü Bölüm

Edward

Thomas'ın mezarındaki konuşmamızdan sonra, Lenora ile aramızda bir şeyler değişmişti. Yavaşça... Ama aslında hiç de yavaş değildi. Yakınlık ve kurulmakta olan samimiyet, çiçek açma zamanı nihayet gelmiş olan bir tomurcuk gibi daha özgür, daha kolay akıyordu.

Bunu durdurmak mümkün değildi ve neden biri bunu istesindi ki?

Bir öğleden sonra ofisine gittim, çünkü artık onunla doğrudan yaklaşımın daha doğru olduğunu görüyordum. Her şeyi ortaya dökmek, enine boyuna tartışmak... Lenny gafil avlandığında huzursuzlaşıyordu.

Ve aklımdaki şey için, onun fazlasıyla farkında olmasını istiyordum.

Kapısını çalmadan içeri girdiğimde masasının arkasından başını kaldırıp bana baktı.

“Merhaba.”

Başımı eğdim. “Merhaba Lenny. Meşgul müsün?”

“Pek değil. Sadece bazı belgeleri gözden geçiriyorum.”

Duvardaki saate ve pencereye baktım.

“Planlanmış bir toplantı yok mu?”

“Hayır.”

"Mükemmel." Başımı salladım ve sonra başımı kapıdan dışarı uzatıp muhafıza, "Rahatsız edilmek istemiyoruz" dedim.

Kapıyı arkamdan kapattım. Ve sonra... Kilitledim.

O muhteşem gri gözler öyle bir parlıyordu ki tam aletimde hissediyordum.

Yavaşça, avını sinsice takip eden bir kedi gibi masasına yaklaştım ve bakışlarımın sevimli, tereyağı sarısı şifon bluzunun üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Bugün çok güzel görünüyorsun Lenora."

"Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Ne söylediğini fark edince kıkırdadı.

Bazen Lenora'nın ne kadar genç olduğunu unutuyordum. Ne kadar korunaklı ve dünyadan habersiz büyüdüğünü. Ne kadar tecrübesiz olduğunu. Ama böyle anlarda -yanakları hafifçe kızardığında ve geceleri hayalini kurduğum dolgun dudaklar utangaç bir şekilde gülümsediğinde- hatırlıyordum.

"Bir şey düşünüyordum -aslında sürekli- ve bu konuşmamız gereken bir konu."

Başını merakla eğdi. Ayağa kalktı.

"Bu kulağa ciddi geliyor."

Sızlayan taşaklarım daha fazla aynı fikirde olamazdı.

Koltuğa oturup arkama yaslandım ve o da tam karşımdaki kanepeye yerleşirken her hareketini izledim. Lenora oturup ayak bileklerini kavuşturdu ve ellerini zarif bir hanımefendi gibi kucağına koydu.

"Konuşmak istediğin nedir Edward?"

"Düzüşmek."

Ve öyle şiddetle irkildi ki neredeyse koltuğundan düşecekti. O kaşlarını çatarken ben utanmazca sııttım.

“Böyle söylemek zorunda mısınız?”

“Zorundayım aşkım.”

“Neden?”

“Çünkü bu kelimeyi seviyorum. Kulağa hoş geliyor; özgün. Sıcak.”

“Buna... Evlilik şartlarını yerine getirmek diyemez miyiz?” Bunu düşündüğü için kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

“Tanrım, hayır.”

“Neden?”

“Çünkü ‘evlilik şartlarını yerine getirmek’ kulağa yüz yıl önce büyükanne ve büyükbabalarınızın yaptığı bir şey gibi geliyor. Ve kimse düzüşmekten bahsederken büyükbabaları ve büyükanneleri düşünmek istemez.”

Lenny elleriyle yüzünü kapattı.

Ona merhamet gösterdim. “İsimlere başka zaman döneriz. Konudan uzaklaşıyoruz. Şimdilik uzlaşalım. Buna... Seks diyelim. Ya da sevişmek.”

Başını sallayarak onayladı. Ama küçük elleri birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Lenora... Sevişmekten korkuyor musun?”

Ellerine baktı. “Bu çok mahrem bir konu Edward.”

Yumuşak, sakinleştirici bir sesle konuştum. “Ben senin kocan olacağım. Her yönden birbirimize ait olacağız. Utanılacak bir şey yok. Bu senin için bilmem gereken bir şey, bilmek istediğim bir şey.”

Elleri ve omuzları biraz olsun gevşedi.

“Sevişmekten korkmuyorum. Bu sadece... Bana yabancı bir konu. Düzgün bir şekilde nasıl yapıldığını gerçekten bilmiyorum.”

“Nasıl yapıldığını bilmiyorum derken... *Nasıl yapıldığını* bilmiyor musun?”

Parmaklarımla görsel bir tasvir çizerek bir elimle daire yaptım ve diğer elimdeki parmağımı o dairenin içine soktum.

Ve bir göz devirme ve kıkırdama ile ödüllendirildim. “Hayır, detayları tabii ki biliyorum. Dr. Hatchet açıklamıştı.”

Durakladım. “Doktor... Hatchet?”

Bu harika olacaktı.

“Ben on iki yaşındayken Kral’ın özel doktoruydu.”

Temkinli bir şekilde başımı salladım. “Sana cinsel konulardan bahseden de o muydu?”

“Evet.” Yutkundum. “Çok kapsamlıydı. Diyagramları bile vardı.”

Başımı bir kez daha salladım. “Elbette. Diyagramlar her zaman faydalıdır.”

Lenora, onunla alay edip etmediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Yüzümü tamamen ifadesiz tuttum ama bu hiç kolay değildi.

“Peki, Dr. Hatchet kaç yaşındaydı?” diye sordum.

“O... Şey... Babamdan birkaç yaş daha büyüktü. Sağ kulağı tamamen sağırdı ve kataraktı vardı... Ve sürekli adımı unutuyordu. Bir ay sonra emekli oldu.”

Lanet olsun.

“Annen sana hiçbir şey anlatmadı mı?”

Kızlarda durumun hep böyle olduğunu düşünmüştüm.

“Dr. Hatchet ile konuştuktan sonra annem beni görmeye geldi.”

“Peki o zaman ne dedi?”

"Omzumu okşadı ve her şeyin görüldüğünden çok daha güzel olduğunu söyledi."

İşte o zaman kahkahayı bastım, elimde değildi.

"Bana gülme." Lenora kaşlarını çatı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Gülmüyorum, yemin ederim."

Dudakları büzüldü. "Resmen karşıma geçmiş gülüyorsun Edward."

"Özür dilerim." Elimle yüzümü ovuşturdum. "Gerçekten. Sen sadece... Beni gafıl avladın."

"Evet, o benim" dedi kuru bir sesle. "Sürprizlerle doluyumdur."

Bir süre sonra gülmeyi kesebildim. İşe koyulmaya hazır bir halde ellerimi birbirine vurdum.

"Pekâlâ, yavaş başlamamız gerektiğini düşünüyorum. Sevişme eyleminden önce gelen, sevişmeye yol açan şeylerden konuşalım. Sonra da pratik yaparız, böylece düğün gecesi rahat edersin" diye açıkladım.

"Ders gibi mi? Derslerde her zaman çok iyiydim" dedi, bunu o kadar sevimli bir şekilde söylemişti ki aklımı kaçırabilirdim.

"Eminim öyleydin tatlım. Ve bunlar bizim..."

"Aşk derslerimiz" diye tamamladı Lenora.

"Evet, bunu sevdim. Aşk dersleri."

Not almak için masasından bir defter ve kalem almasını bekledim. Ama yapmadı ve tekrar gülmeye başlasam iyi olurdu.

"Pekâlâ. Seks genellikle gözlerle başlar. Bakmak, göz süzmek... Birini öyle çok istersin ki ona dokunma arzusuyla tenin yanar."

“Sanırım o kısmı hallettik.” dedi hülyalı bir sesle.
 “Sana bakmayı seviyorum Edward.”

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. “Bunu duyduğuma sevindim. Sen de benim bakmayı en çok sevdiğim kişisin. Baktıktan sonra fiziksel temasa geçersin. Bir omzu okşamak, el ele tutuşmak.”

“Bunu yapmıştık” dedi boğuk bir sesle.

“Evet, el ele tutuşmak hoşuna gitti mi?”

“Hem de çok.”

Gözlerinin içine baktım ve tüm kalbimle yemin ettim. “Tüm bunların hoşuna gideceğinden emin olacağım. Söz veriyorum tatlı kız.”

Yüzünde hafif bir pembelik belirdi, ama gülümsemesi öyle hassas ve müteşekkirdi ki tüm nefesim kesildi.

“Dokunmak ve el ele tutuşmaktan sonra ne geliyor?” diye sordu.

“Öpüşmek.”

Gözleri doğrudan ağızıma gitti. Masum bir açıklıkla, saf, keşfedilmemiş bir arzuyla bakıyordu. Ve kirli zihnimde, ona sahip olmak istediğim tüm pozisyonların yüzlerce görüntüsü belirdi. Pantolonumun ağ kısmı sıkılaştı ve granit gibi sertleştirdim.

“Deneyelim mi?” diye sordum.

Lenora’nın cevabını beklerken nefes almadım. Ve sonra tüm dillerdeki en güzel kelimeyi söyledi.

“Evet.”

Lenora

Birkaç saniye boyunca, Edward... Bana baktı. Bu, tıpkı onun tarif ettiği gibi midemde kelekler uçuşmasına ve tenimin ısınmasına neden oldu. Çok uzun süre güneşte kalmışım gibi. Kızarmıştım... Ama her yerim.

Çok... Yaramaz hissettiriyordu.

“Daha önce hiç öpüldün mü Lenny?”

“Bir kez. Bir baloda Belçikalı bir prens beni öpmüştü. Beni tuttu ve dilini bir kertenkele gibi ağzımın içinde gezdirdi.”

Edward küfretti.

“Onu yakaladılar ve bilirsin...” Omuz silktim. “Ülke-den attılar.”

Edward’ın gözlerinde neredeyse tehlikeli ama iyi anlamda bir parıltı vardı.

“Hepsi bu mu?”

“Evet. Hepsi bu.”

Öne eğildi ve sesi farklıydı. Daha karanlık. Neredeyse hipnotize edici, buyurgan, çekici bir ses.

“Buraya gel Lenora.”

Aniden köşeye sıkışmış bir baykuş gibi ona gözlerimi kırptırdım. “Burada mı? Şimdi mi? Beni *şimdi* mi öpmek istiyorsun?”

“İstiyorum. Hem de çok.”

Pencereye doğru baktım. “Ama gün ortasındayız!”

Evet, evet, aptalca konuşuyordum. Farkındaydım.

Edward da öyle. Şeytani bir şekilde sırtıyordu. “Gün ortasında her türlü eğlence olabilir. Yaklaş da sana göstereyim.”

Daralmış boğazımda nefesim tıkanı; neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Savaşla sonuçlanabilecek askeri anlaşmaların müzakerelerinde diğer devlet başkanlarıyla hazır bulunmuştum, gözümü bile kırpmadan.

Ama yine de bir şekilde, bu çok daha büyük bir şeymiş gibiydi. Daha önemli.

Ayağa kalktım. Ama ayaklarımı ona doğru hareket ettiremedim. En azından Edward için yeterince hızlı değildim. Çünkü o da ayağa kalktı ve o geniş, rahat, kendinden emin adımlarıyla yanıma geldi.

“Sana bir sır verebilir miyim?” Sesi, yumuşak bir tüyün dokunuşu gibi üzerimde gezindi. Sakinleştirici ve pürüzsüzdü.

“Pekâlâ.”

Gözleri dudaklarıma yerleşmeden önce yüzümde gezindi.

“Seni ilk gördüğüm andan beri dudaklarını takıntı haline getirmiştım.” Eliyle çenemi kavradı ve başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Nasıl hissettireceğini, tadının neye benzeyeceğini. Dudaklarının hayalini kurdum tatlı kız.”

Kolunu belime doladı ve bedenlerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekti; kalça kalçaya, karın karna, göğüs göğse.

Duygular içimde titreşiyordu ve bu... Fevkalade hissettiriyordu.

Edward'ın avucu kayarak kalçama yerleşti ve parmakları etime kenetlendi. Burnum boğazının alt kısmına değdi ve teninin sıcak kokusunu –güneş, kum ve yaz– içime çektim.

“Korkma.”

Gözlerinin içine baktım, sesim soluksuz bir fısıltıya dönüştü.

“Korkmuyorum.”

Zihnim nihayet bedenimin zaten bildiği şeyi anlamıştı. Bu güçlü kollar... Onun kolları... Beni her zaman güvende tutacaktı.

Edward öne eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, nazik, tatlı bir dokunuştı. Ve sonra tekrar, daha sert. Ve sonra yine, ileri geri sürterek. Ağzı sıcak, dudakları dolgundu. Ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsüne çarptığını hissedebiliyordum.

Çenemi kaldırıp ona uzandım. Ve Edward beni tekrar öptü.

Nefes kesici bir keyif ve heyecan, yakıcı bir ihtiyaç, içimde koro halinde şarkı söylüyordu. Edward’ın dudakları altdudağımı ele geçirerek hafifçe emdi ve karnımın alt kısmına doğru bir sıcaklık yayıldı.

Sanırım nefesim kesildi ya da inledim. Nefes alıp almadığımı bilmiyordum ve umurumda da değildi. Önemli olan tek şey, onun ağzının benimkinin üzerinde bıraktığı muhteşem histi.

“Daha fazlasını ister misin?” diye sordu Edward dudaklarıma doğru.

“Evet” diye soludum. “Öğret bana.”

Bana baktı, yeşil gözleri karanlıktı ve açlıktan neredeyse siyaha dönmüştü.

“Ağzını benim için aç. Bana dilini ver Lenora.”

Hiç düşünmeden başımı salladım ve ağzı aşağı inerken öpücüğünün baskısı tekrar geri geldi. Bu kez onun için açıldım ve sert, sıcak dili dudaklarımin arasına dalarak benimkini yavaşça okşadı. Kendimi cesur ve güzel

hissediyordum... Ve çekici. Dilimi onunkine sürterek, onun hareketlerini taklit ederek karşılık verdim.

Göğsünden derin ve şiddetli bir inilti koptu. Başımda bir taç olsa bile kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. O ses. O sesi tekrar çıkarmasına neden olmak istedim. Daha uzun bir süre ve daha boğuk bir tonla.

Bacaklarımın arası şimdi zonkluyordu ve kalçam kendi kendine ona doğru döndü. Edward'ın güçlü kolları sırtıma sarılarak ayaklarımı yerden kesti ve yüzüm onunkinin hemen üstüne yerleşti. Ve hâlâ dudaklarımız birbirinin üzerinde hareket ediyor, ağızlarımız birbirine bastırıyor, dillerimiz dolaşıyordu ve ben bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Ellerim omuzlarına, boynuna dolanmıştı; gergin kasları avuçlarımın altında kasılıyordu. Ellerimi altın rengi ipeksi saçlarının arasına daldırdım ve Edward tekrar inleyerek daha önce hiç olmadığı kadar kraliçe gibi hissetmemi sağladı.

Göğsü genişledi, ikimiz de derin derin nefesler alıyorduk. Edward dudaklarını benimkilerden kopardı ve dudakları çenemde, yanağımda, boynumda gezindi. Dilinin ıslak dokunuşunu ve dişlerinin ısırığını tenimde hissettim.

Evet...

Anlamsız sözcükler soludum, ama Edward anladı.

Lütfen...

Sonra tekrar kanepeye oturup beni de yanına alırken düşüyordum. Dudakları ağızıma geri döndü ve eli saçlarımın arasına girip kafatasımı kavrayarak beni istediği gibi çevirdi. Avucunun dokunuşunu yüzümde hissediyor-

dum; ona dokunabildiğim her şekilde dokunmak isteyerek yanagını kendi avucumla kapattım. Ona daha da yakınlaşmak istiyor, kalbimden onunkine doğru bir çekim hissediyordum.

Benim Edward'ım...

Kafamın içinde bir ses fısıldadı; evleneceğim bu adamı ilk kez benim olarak düşünüyordum.

Benim.

Ne kadar şanslı bir kızdım.

Edward'ın dudakları yavaşladı ve sonra son bir öpücükle durdu. Alınlarımız birbirine değiyordu ve nefes nefese aynı havayı soluyarak birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Gülümsedim ve sersemce güldüm.

“Çok hoşuma gitti.”

Öne doğru hamle yaptım ve Edward benimle alay ederek geri çekildi, dudaklarını kovalamama neden oldu.

“Ne kadar çok?”

“O kadar çok ki... Bir ders daha istiyorum.”

Edward kıkırdadı, sonra beni kucağına çekti ve her şeye yeniden başladık.

Sanki içimdeki bir şey –uykuda olduğunu bile bilmediğim neşeli bir yanımda– onun öpücüğüyle nihayet uyanmıştı.

On Dördüncü Bölüm

Lenora

On iki haftadır, Edward ve ben öpüşme alıştırmaları yapıyorduk. Ofisimde, bahçede, kütüphanede... Bir keresinde şapelde, Tanrı bizi korusun. Ve Edward'ın tepkisine bakılırsa –okşayan dilimin boğazından çekip aldığı erkeksi inilti, parmaklarının beni umutsuzca kavraması, kalınlaşıp sertleşmesi ve erkekliğini bana bastırması– sanırım işi kavırıyordum. Bazen öpüşmeyi kıyafetlerimizin üzerinden okşama ile birleştiriyorduk ve bu inanılmaz oluyordu. Önümde yepyeni bir hisler ve duygular dünyası açılıyordu.

Edward'la olan her şey inanılmazdı.

Bu akşam sarayda bir akşam yemeği, düğün öncesi kutlaması vardı. Küçük bir davetti, sadece üç yüz konuk olacaktı. Alfie çocuklarıyla gelecekti ve Michael da Edward'ın sağdııcı olarak görev yapacaktı. Ama akşam yemeği partileri, kurallar ve protokol yüzünden benim en sevmediğim etkinlik türüydü. Kraliçe ilk lokmasını almadan kimsenin yemeğe başlamasına izin verilmezdi ve ben çatalımı tabağıma koyduğumda, kimsenin daha sonra bir ısırık almasına izin verilmezdi. Kısacası bütün akşam herkesin gözü benim üzerimde olacaktı ve tüm bunlar geleneklerden ve ritüellerden ibaretti.

Ve yemek sonrası kokteyllerde, tabii ki siyaset konuşulurdu. Yaklaşan kraliyet düğününü kutlamak için düzenlenen bir gecede bile siyaset üstün gelirdi.

“Sizden tekrar düşünmenizi rica ediyorum Majesteleri. Tüm komşu ülkeler asker gönderdi.”

Hoşlanmadığı ya da çıkar sağlamadığı bir savaşla hiç karşılaşmamış kurnaz bir marki olan Lord Strathmoore, Malaya’daki uluslararası askeri müdahaleye katılmayı reddetme kararına katılmıyordu. Lordların çoğu benimle aynı fikirde değildi ama hiçbiri fikir ayrılığını Strathmoore kadar yüksek sesle dile getirmiyordu.

Liköründen bir yudum alıp başımı salladım. “Peki tüm uluslar bir köprüden atlasaydı, Wessco’nun adamlarından da burunlarını tıkayıp atlamalarını mı isterdiniz? Hayır. Bunun bizim savaşımız olduğuna inanmıyorum.”

Edward yanımda duruyordu, kolu neredeyse bordo saten elbisemin koluna değiyordu. Gözümün ucuyla çenesinin hafifçe aşağı eğildiğini gördüm ve uluslararası meseleleri derinlemesine tartışmamış olsak da benimle aynı fikirde olduğunu anladım. Onun fikirlerine değer veriyordum; sadece evleneceğimiz için değil, aynı zamanda zeki, deneyimli ve dünyevi bir adam olduğu için.

“Alay konusu olacağız.”

Omuz silktim. “Erkeklerin en büyük korkusu alay konusu olmaktır. Kadınlar bu endişeyi paylaşmazlar, biz neredeyse hayatımızın her günü alay konusu oluyoruz.”

Edward kadehini bana doğru kaldırdı. “İyi dediniz Majesteleri.”

Strathmoore bakışlarını ona kaydırды. “Sen de savaşta yer aldın Anthorp. Askeri müdahale hakkında ne düşünüyorsun?”

Edward'ın sesi sert ve kendinden emindi, ama neredeyse saygılı bir tonda alçaktı. "Savaş... Şaşırtıcıdır."

"Şaşırtıcı mı?" diye tekrarladı Strathmoore.

"İnsanlar savaşa ne bekleyeceğini bilerek girerler. Silahlar ve bombalar, toplar ve ölümler. Ama işin gerçek vahşeti –genç bir delikanlının gözlerindeki hayatın soluşunu izlemek, barbarlık yüzünden insanların uzuvlarını ve diğerlerinin ruhlarını kaybettiğini görmek– şaşırtıcıdır. Gerçekten anlaşılması için tecrübe edilmesi gereken bir şeydir."

"O zaman barış yanlısı mı oldunuz?"

"Hiç de değil. Haklı bir dava için, asil bir dava için savaşa girmeye hiçbir itirazım yok. Ama Kraliçe'nin dediği gibi, bizim olmayan bir savaşa gönderdiğiniz çocukların hayatlarını, sırf yapabileceğinizi göstermek için riske atmak, güçten çok korkuyu ve korkaklığı gösterir."

Daha sonra, Strathmoore başka bir sohbeta geçtiğinde ve Edward'la ben yalnız kaldığımızda, ona baktım. Gözlerimin, siyah smokininin sardığı kaslı vücudunun ve şimdi ilk tanıştığımız zamankinden daha kısa olmasına rağmen hâlâ alnına düşerek ona vahşi, çapkın bir hava veren gür, sarı saçlarının üzerinde dolaşmasına izin verdim.

"Bu akşam çok şıksın Edward."

Dün Miriam bana flört etmekle ilgili her şeyi anlatmıştı ve bazı ipuçları vermişti, ben de deniyordum.

"Ve çok ulusun. Tüm 'yapılması gerekenler' ve 'yapılmaması gerekenler' listesine uyuyorsun."

Gözleri üzerime dikildi.

"Peki bu seni tahrik ediyor mu, aşkım?"

Kalbim küçük bir takla attı, ama ona cüretkâr bir şekilde gülümsedim.

“Evet.”

Kadehini dudaklarına götürüp sırttı.

“Not edilmiştir.”

Edward, saraya geldiğinden beri Guthrie Evi’nde, yani Veliaht Prens ya da Prensesin daha önce boş olan konutunda kalıyordu. Ama yemekten sonra, akşam için hizmetçimi azat edip yatak odama girdiğimde, Edward oradaydı. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş ve uzun, güçlü bacaklarını uzatmış bir halde şal desenli koltuğuma uzanmıştı.

İzin almadan buraya geldiği için gerçekten dehşete düşmeliydim... Ama hiç de öyle hissetmiyordum.

“Akşam yemeği çok acı vericiydi.” Kravatını gevşetti ve gömleğinin üst düğmelerini açtı. “O kadar kibirli tipler vardı ki... Bu gariplik ve can sıkıntısı günlerce peşimi bırakmayacak.”

Kollarımı kavuşturdum.

“Bu yüzden mi odama gizlice girdin? Akşam yemeğinde uygulanan görgü kuralları konusunda şikâyet için mi?”

Usulca koltuktan kalkıp yanıma yaklaştı. “Aslında odana başka bir sebepten dolayı gizlice girdim.”

“Aşk dersleri mi?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri dudaklarıma kaydı. Dilimi dudaklarımin üzerinde gezdirdim, çünkü bunun Edward’ı çıldırttığını öğrenmişim. Sertçe yutkunurken boğazındaki kaslar dalgalandı.

“Bu gece için aklımda çok özel bir ders var, ama ona daha sonra geleceğiz. Şimdilik, gerçekten iyi vakit geçirmenin ne anlama geldiğini görmek ister misin diye merak ediyordum. Sana gösterebilirim. Sana göstermek istiyorum.”

Bunu söyleme tarzıyla ilgili bir şey, bundan hiç hoşlanmayacağımı... Ve aynı zamanda buna bayılacağımı düşünmememe neden oldu.

“Ne diyorsun Lenny?”

En sevdiği kelimeyi söyledim. “Evet.”

“Neden saçımı açmak zorundayım?” diye sordum Edward’a makyaj masamdan.

“Göreceksin” diye seslendi soyunma odamdan.

Saçımdaki tokaları çıkardım ve topuzumu açtım. Koyu dalgalar sırtımdan aşağı döküldü. Kaküllerimi sağa doğru taradım ve saçımı sadece yanlardan toplayarak geri kalanının neredeyse belime kadar düşmesine izin verdim. Düzgünce şekillendirilmişti ama Edward’ın istediği gibi salıktı.

Soyunma odasının kapısında beni gördüğünde donup kaldı. Ve sonra ıslık çaldı. “Olağanüstü.”

Ve tenimin her santiminde hoş ürpertiler dans etti.

Edward soyunma odasında dolaşmaya devam ederek askıları bir kenara kaydırıyor, bu “iyi vakit” her neyi gerektiriyorsa ona uygun bir kıyafet arıyordu. Şeftali rengi ipek bir gecelikte duraklayıp dantel süslemesine dokundu.

“Bu surpriz oldu. Seni pazen pijamalı bir kız olarak düşünmüştüm. Ya da... Çuval bezi giyen biri, kişiliğine uygun olarak.” Göz kırptı.

Ben de Edward’a “parmak” gösterdim; tıpkı kardeşinin bana öğrettiği gibi.

Bu onu çok eğlendirdi.

“Ah, işte bu.” Pileli bir etek ile önü düğmeli, fiyonklu, koyu mavi, kısa kollu bir bluzu havaya kaldırdı. Günlük bir kıyafetti, yapacak hiçbir işimin olmadığı bir gün gelirse sarayda giyebileceğim türden bir şeydi. “Bunları giy.”

“Bu berbat bir fikir” diye hatırlattım Edward’a.

“Söylemiştin.”

Saray arazisini çevreleyen duvarın gölgeli güney köşesini kaplayan sarmaşıkları kavrayıp yukarı tırmandım.

“Saçma. Ve aptalca.”

“Bundan da bahsetmiştin” dedi aşağıdan, kayarsam beni yakalamak için beklediği yerden. “Neredeyse geldik.”

“Neden gizlice kaçmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum.”

“Bunu daha önce hiç yaptın mı?” diye sordu Edward.

“Hayır.”

“İşte bu yüzden. Herkes her şeyi bir kez yapmalı. Sen bile, özellikle de sen.”

Duvarın tepesine ulaştığımızda, Edward kendini yukarı kaldırıp diğer taraftaki kaldırıma kolayca atlarken ben oturup bekledim.

Kollarını bana uzattı. “Atla.”

Kollarımı kavuşturarak ona baktım. “Neden güvenlik biziyle gelemiyor?”

“Çünkü o zaman herkes senin kim olduğunu anlar, ama ben ortama karışmanı istiyorum.”

“Hayatımda bir gün bile ortama *karışmadım*.”

“Bu gece karışacaksın. Atla Lenora.”

Oflayarak duvardan aşağı atladım ve Edward’ın kollarına indim. Beni yere bıraktı ve daha önce fırlatıp attığı topuklu ayakkabılarımı yerden alıp ayaklarıma geçirdi.

“Yine de” diyerek sıırttı, “o eteğin içinde harika görünüyorsun. Bundan bahsetmiş miydin? Seni gördüğümde neredeyse tüm planlarımı değiştiriyordum.”

Loş, ıssız sokakta bir aşağı bir yukarı baktım. Bu gece Ay bile yoktu ve hava çıplak kollarımı üşütüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

Güvenlik olmadan saray duvarlarının dışına hiç çıkmamıştım. Bir kez bile.

“Çıplak.”

Edward’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “O bambaşka türden bir eğlence olurdu.” Elleri kollarımda aşağı yukarı kayarak beni ısıttı. “Çıplak değilsin, bu gece senin zırhın olacağım.”

Beni kaldırım kenarında bekleyen üstü açık, deniz mavisi Cadillac’a yönlendirdi, ama arabaya binmeden önce durdum.

Çünkü yaptığımız şey aniden kafama dank etti. Paniğin buz gibi parmakları ciğerlerimi kavradı ve aynı anda hem nefes alamıyor hem de çok fazla nefes alıyormuşum gibi hissettim.

“Edward... Yapamam...”

“Lenny, bana bak.”

“Çok şey ters gidebilir. Kimse nerede olduğumu bilmeyecek. Ya acil bir durum olursa? Uluslararası bir olay? Ya da...”

Sıcak, tapınan dudaklar sözlerimi yuttu. Kesintisiz, şehvetli vuruşlarla benimkilerin üzerinde hareket ediyorlar, içimde sakın bir zevk uyandırıyorlardı. Güvenli kollar beni sararak –yakalayarak– sımsıkı kucakladı ve yaz kokusuyla, Edward’ın kokusuyla kuşatıldım.

Gözlerimin içine bakarak yanağımı okşadı. “Bütün bunları düşündüm. İcabına baktım. Güven bana Lenora.”

Bu çok zordu. Tahmin ettiğimden daha zordu. Gevşemek, başka birine bel bağlamak. Tüm bunlar içgüdülerime, bana öğretilen her şeye aykırıydı.

Ama Edward için deneyecektim. Onun için deneyecektim.

“Pekâlâ.”

Arabanın kapısını kapattı ve diğer tarafa geçerek direksiyonun başına geçti.

Ardından yola çıktık.

Edward

Lenora kaldırımında durdu ve başını geriye yatırıp kapının üstündeki tabelayı okudu.

“Horny Goat.”

Yanında durdum. “Eskiden bir genelevdi.”

* İng. Azgın Keçi. (ç.n.)

“Beni bir geneleve mi getirdin?”

“Anahtar kelime ‘eskiden’ idi.”

Kaşlarını çattı. “Bir genelev için berbat bir isim. Bestiyalite’de’ mi uzmanlaşmışlar?”

Ona baktım. “Bu terimi bilmene şaşırdım.”

Omuz silkti. “Bir şeyler okurum.”

Güldüm. “Bir genelev için berbat bir isim olabilir ama bir bar için harika bir isim.”

Elini tutup kapıyı açtım ve Wessco’daki en iyi bara girdik. Yapışkan bir zemini, eğri büğrü duvarları, köhne bir çatısı ve barın arkasında Donald Macalister adında türünün tek örneği bir sahibi vardı.

“Donald ve ben savaşta birlikte görev yaptık” dedim Lenora’ya.

Bara yaklaştığımızda Donald beni fark etti ve dudaklarının arasındaki kürdanla sırıttı.

“Kimler gelmiş! Edward!” Saçlarımı karıştırdı ve beni bir ayı gibi kucakladı.

“Seni görmek güzel Donald, çok güzel.” Sırtına şaplak attım.

Uzaktayken çok şeyi özlemiyordum, ama bazen tek özlediğim bunun gibi anlar oluyordu. Bir kahkaha, bir içki, içimi dışımı bilen eski bir dostla takılmak. En çok özlediğimiz anlar her zaman en basit olanlardı.

“Nasılsın dostum?” Doğrularak omuzlarımı tuttu. “Soramama gerek varmış gibi. Kışında gümüş bir kaşıkla doğduğun yetmiyormuş gibi, şimdi de o güzel yüzün sayesinde saraya mı taşındın? Kra...”

Ve sonra Lenora’yı gördü. Ve şaşkınlıktan kaskatı keşildi.

• Hayvanlarla cinsel ilişkiye girmek. (ç.n.)

Barın arkasında, Donald'ın karısı da onu fark etti
"İsa, Meryem ve Yusuf adına."

Donald reverans yapmak için harekete geçti.

"Hayır..." diye uyardım, çünkü reverans yapması dikkat çekecekti. "Yapma."

Kürdanı ağzından düşerken öylece kalakaldı.

Lenora ne yapacağını şaşırmış bir halde bana baktı.

"Merhaba de aşkım. Adamı korkutuyorsun."

Parmaklarıyla Donald'a el salladı. "Merhaba Donald. Seninle tanışmak bir zevk. Burada çok... Renkli bir müesseseniz var."

Doksan kiloluk, yüz seksen santimlik adam... Öylece bakakaldı. Elimi yüzünün önünde salladım. Gözünü bile kırpmadı. Lenny onu büyülemişti.

"Tamam o zaman." Donald'ın karısının gözlerini yakaladım. "İki bira lütfen, Mary. Ve ömür boyu sürececek bir gizlilik sözü."

Bu, Donald'ı transtan çıkardı. Bize iki Guinness doldurdu ve barın öbür ucundan bana uzattı. Sonra Lenny'nin gözlerinin içine baktı.

"Ne zaman isterseniz uğrayabilirsiniz, Sayın ... Ah... Hanımefendi. Bir içkinin ya da dansın tadını çıkarmak için. Burada yaptıklarınız ve söyledikleriniz bu odadan asla çıkmayacak." Bara vurdu. "Bu konuda Donald Macalister'dan söz aldınız."

Elimi Lenny'nin beline koyarak onu arka köşedeki bir masaya yönlendirdim. Kadehinden bir yudum aldı ve köpükler üstdudağına yapıştı. Yalayarak temizlemek istedim. Ama benden önce davranıp diliyle sildi.

"Hala çıplak hissediyor musun?" diye sordum.

"Hayır." Etrafına bakarak gülümsedi. "Bu... Güzel. Kimse bana bakmıyor. En son ne zaman gözlerin üzerimde olmadığını hatırlamıyorum."

Bir süre sadece içkilerimizin tadını çıkardık. Ama grup bu gece iyiydi. Hızlı tempolu halk şarkıları çalan bir dördölü, dans etmek için yalvaran türden bir müzik yapıyordu.

"Dans etmek ister misin, genç kız?" diye sordum.

Ve Tanrım, gözümün önünde ışıldadı, canlandı. İçinde serbest kalmayı bekleyen o kadar çok neşe vardı ki...

"Çok isterim."

Elini tuttum ve sonraki bir saat boyunca dans pistinde dönüp durduk. Ensesindeki saçlar ıslanana ve birer bira için daha susuzluk çekene kadar dans ettik. Mary'nin tatlı pastasından bir dilim paylaşarak ellerimizle yedik ve Lenny parmaklarının ucunu emerek beni çıldırttı.

Grup, daha yavaş bir melodi ve aşk ve kayıp üzerine sözlerle yeni bir sete başladı. Bize aldırış etmeyen diğer birkaç çiftin arasından sevgilimi dans pistine geri çektim ve onu kollarımın arasına alıp sallayarak kendime yaklaştırdım. Vücudumuz birbirine kenetlenirken dudaklarımı saçlarına bastırdım; bu ilahi bir işkenceydi.

Şarkının son notaları havada yankılanırken, Lenny'nin başını yukarı kaldırdım ve bu ânı ölümsüzleştirmek için hızlı, sıcak bir öpücükle ağzımı onunkine bastırdım.

Sonra hüznü, yavaş şarkı bir kemanın keskin, hızlı melodisiyle silinip gitti. Dans pistinde onay mırıltıları yükseldi ve Lenny başını geriye atıp kahkaha attı; şehvetli, dolgun ve güzel.

Bir elimle elini tutup diğer elimle belini kavradım... Ve hızlı ayaklarımız tekrar harekete geçerken sonraki saatler boyunca dans ettik.

Mutluluk Kraliçe'yi aptallaştırıyordu. Canlandırıyor-du. Rahatlatıyordu. Saraya dönüş yolculuğumuz boyunca ısıklık çaldı ve fark edilmeden duvarı aşarken –onun dünyasına, bizim dünyamıza geri dönerken– kıkırdadı.

Sessiz sarayda el ele yürürken, hizmetkârlar Lenny'ye tuhaf tuhaf baktı. Büyük ihtimalle kıyafetlerinden, saç modelindeki değişiklikten ya da yanaklarındaki ışıltıdan ve dudaklarından hiç eksik olmayan nefes kesici gülümsemeden dolayıydı.

Yatak odasına gittiğimizde, odanın ortasında bir daire çizerek döndü. “Bu harikaydı!” Lenora'nın saçları arkasında dalgalandı. “Harikaydı, değil mi?”

“Harika” diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayırmadan.

“Bir şeyi merak ediyorum” dedi.

“Neymiş o?”

“Daha önce acil bir durumla ilgili endişelerimi düşündüğünü ve bunun icabına baktığını söylemiştin. Ne yaptın?”

“Ah.” Başımı salladım. “Kız kardeşine, içinde yerimizin ve bir felaket durumunda açılması gerektiğine dair talimatların yazılı olduğu bir zarf verdim.”

Lenny bana bakakaldı. “Bu konuda Miriam'a mı güvendi?”

"Kız kardeşin görüldüğü kadar budala değil. Aslında kimse ondan bir şey beklemenin diye herkesi aptal olduğuna inandıracak kadar zeki biri."

"Hımm... İlginç bir teori."

"Ben ilginç bir adamım."

Kelimelerdeki ya da onları söyleme şeklimdeki bir şey Lenora'nın dikkatini çekti. Yavaş ve bilinçli adımlarla bana doğru ilerledi; yukarı uzanıp çenemdeki kirli sakala dokundu ve sonra beni öptü. İlk kez kontrolü eline alıyor, bir öpücüğü başlatıyordu. Ağzımı onunkiyle birlikte hareket ettirerek öpücüğü onun yönlendirmesine izin verdim, nereye gitmek isterse onu takip etmeye istekliydim.

Topuklarının üzerine inerek bana baktı; sesi, fikrini değiştirmeden önce aklındakini söylemek istiyormuş gibi yumuşak ve hızlıydı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, Edward?"

Çenesini dişledim. "Ne istersen. Aramızda yanlışla yer yok Lenora."

Başını salladı ve yutkundu.

"Bütün bu dans ve bira beni epey... Cesur yaptı. Ve hayal ediyordum... Düşünüyordum... Seni görmek istiyorum. Her yerini. Kıyafetlerinin altındakini. Evleneceğim adama bakmak istiyorum. Onu bana gösterir misin?"

Onunla ilgili o kadar çok şey vardı ki göğsüm sıkışıyordu. Soyulup keşfedilecek o kadar çok gizli yönü ve katmanı vardı ki... Yeni keşfettiğini tahmin ettiğim yanlar, hayatımızı birlikte keşfederek geçirebileceğimiz yanları.

Hiç tereddüt etmeden, gömleğimi arkasından tutup başımın üzerinden çektim ve bilerek yere attım. Gözlerini üzerimde hissediyordum, bir okşama kadar sıcak ve

ağırdı. Bakışları kollarımdaki kaslarda, omuzlarımda, göğsümün ortasında gezindi. Gözleri biraz daha aşağıya kayarak karnımın her bir çıkıntısını ve daha da aşağıya inen yolu takip etti.

Ellerimi kemerime götürdüm. Ve o hâlâ izliyordu. Pantolonumu aşağı itip –pek de utangaç bir tip sayılmazdım– içinden çıktım ve sert, kalın aletim ona doğru uzanarak karnıma vururken Lenny’nin güzel gözleri kocaman açıldı.

Lenora’nın masum bakışları zonklamama neden oluyordu. Sesi nefes nefeseydi.

“Her zaman böyle mi görünür?”

“Senin yanıdayken mi? Her zaman.”

Gözleri bacaklarımdan parmak uçlarıma kadar kaydı... Sonra yavaşça tekrar yukarı çıktı. Her şeyi görüyor, hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu.

“Tecrübelerim sınırlı” diye soludu, “ama Tanrı’nın senin kadar mükemmel olan başka bir erkek yarattığını hayal bile edemiyorum.”

Saf, ilkel erkeklik gururu damarlarımda dolaşıyordu. Ona sahip olmak, onu fethetmek ve onu sonsuza dek yanımda tutmak istiyordum.

Lenora gözlerimin içine bakarak bir adım geri attı ve bluzunun düğmelerine uzandı.

“Yapmak zorunda değilsin.” Kelimeler boğazımda düğümlendi. “Bunu istiyorum... Siktir, ne kadar istediğimi bilemezsin... Ama sadece gerçekten istiyorsan. Aceleye gerek yok, dünya kadar vaktimiz var.”

Gözleri meydan okumayla, cesaretle parlıyordu... Ama kulaklarının uçları pembeleşmişti ve bunun onun için kolay olmadığını biliyordum.

Yine do çenesini kaldırdı ve bluzunu açıp kollarından aşağı kaydırđı. Arkasına uzandı ve bir anda saten sütyeni yere düştü. Bembeyaz, dik, mükemmel göğüsleri ve emilmek için yaratılmış koyu pembe meme uçlarını görürnce nefesim kesildi.

Hareket etmedim. Nefes almadım. Onu rahatsız edecek ya da duraksamasına neden olacak hiçbir şey söylemedim. Çünkü şimdi başlamışken, onun her yerini yalayıp yutmak için yanıp tutuşuyordum.

Sırada etek vardı. Eteğı kalçasının üzerinden geçirerek minyon, biçimli bacaklarından aşağı kaydırđı ve üzerinde sadece narin dantel jartiyerler, opak beyaz çoraplar ve saten külot kaldı.

Lenora hiç sesini çıkarmadan başını eğdi, jartiyerini çözdü ve çoraplarını her iki bacağından aşağı yuvarladı. Sonra külotunu da çıkardı. Ben de açgözlü gözlerimle onun her santimini yalayıp yuttum.

Önümde çırılçıplak ve nefes kesici bir güzellikle duruyordu. Dolgun göğüsleri, ince ve düzgün beli, bacaklarının arasındaki güzel ve çekici koyu renkli bukleleri ile bir rüyadan, bir fanteziden fırlamış gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça etrafında döndüm. Ona dokunmadım –buna cesaret edemedim– eğer dokunursam, bu gece bir sürü dersi atlamak zorunda kalırdık. Saçları maun rengi bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve kusursuz poposunu okşuyordu.

Ona yapabileceğim şeyler... Yapacağım şeyler...

“Nefissin.” Şakağına tek bir öpücük kondurdum. Sonra gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak kontrolümü yeniden kazandım.

Etrafından dolanarak önünde durdum; güçlü ve kararlı sesim geri geldi.

"Bu gece için aklımda bir ders vardı. Kelimeler, isimler."

Kaşları çatıldı. "İsimler mi?"

Yumruğumu aletimin etrafına sardım ve anlamlı bir şekilde okşadım.

"İsimler."

Yanakları kızardı ama gümüş rengi gözlerini devirmeyi başardı. "Ben aptal değilim Edward. İsimlerini biliyorum."

"Yine Dr. Hatchet sayesinde mi?"

"Şey... Evet, çoğunlukla, ama..."

"Peki, iyi doktor sana hangi isimleri öğretti?"

"Tüm uygun kelimeleri, tabii ki." Gözleri aşağı kaydı ve bakışları altında daha da sertleştirdim. "Penis, vajina, areola..."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır. Senin o dolgun, mükemmel dudaklarından duymak istediğim kelimeler bunlar değil."

Gözlerini kıstı. "Peki, ne istiyorsun?"

"Sık dediğini duymak istiyorum."

Lenora'nın gözleri benimkilere kaydı. Ve kaşlarını çatı.

"Bunlar ucuz kelimeler. Kaba sözler."

"Onlar gerçek kelimeler. Ateşli kelimeler. Gerçek insanların tutku, seks, arzu ve aşk sancıları içinde kullandıkları şehvetli kelimeler. Eğer bunları söylemeyi kendine yediremiyorsan tatlım, o eylemlerin yanına bile yaklaşamazsın."

Lenora çenesini kaldırdı ve titrek bir nefes verdi. Ve sonra gözlerimin içine baktı –inatçılığıyla göz kamaştırıyordu– ve o güzel dudakları bana tam olarak istediğim şeyi verdi.

“Sik.”

Ve bu muhteşemdi. O kadar iyiydi ki güzel elinin üç hareketiyle boşalabilirdim.

“Çük.” Emir verir gibi söylemiştim.

“Çük.” Benimki, onun güzel, yumuşak sesinden adını duyunca seğirdi.

Gözbebekleri büyümüştü ve meme uçları ağzım için yalvaran iki pembe nokta gibi dikleşmişti. Dudaklarımı yaladım ve devam ettim.

“Kuku.”

Dudaklarının köşesinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Kuku.”

İçgüdüsel olarak, gözlerim oraya kaydı... Ve ağzım sulandı.

“Tatlı, ıslak, kuku.”

Olacaktı, bundan hiç şüphem yoktu.

“Tatlı, ıslak, kuku.”

Ona biraz daha yaklaştım, burunlarımız sadece birkaç santim uzaktaydı. Sesim şimdi alçak ve boğuktu, ahlaksızdı.

“Am.”

“Senden nefret ediyorum.”

Bunun üzerine güldüm. Çünkü bu, şimdi, burası... O... Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

“Söyle Lenny” dedim ona usulca, neredeyse yalvarırcasına. Parmak ucumu köprücük kemiğinin üzerinde gezdi-

rerek çarpan kalbinin gümbürtüsünü hissettim. ~~Bana~~ için söyle, ben de sana bir öpücük vereyim."

Yavaşça nefes aldı ve göğüsleri yükseldi, meme uçları göğsümdeki tüylere sürtünüyordu. Tanrım, o kadar nefes görünüyordu ki üzerine atlamak istiyordum. Bacaklarını ikiye ayırmak, bir bacağına omzuma atmak ve tam burada lanet olası yerde, sert ve hızlı bir şekilde içine girmek istiyordum. Sesi zevkten kısılana ve amı içinden taşacağını şekilde dolana kadar saatlerce pompalamak istiyordum.

Ve sonra bildiğim her şekilde ona tekrar tekrar sahip olmak istiyordum. O dudaklarını becermek, boğazından aşağı boşalmak, ona arkadan, dizlerinin üzerinde sahip olmak, tırnaklarıyla sırtımı kazıyana kadar bana binmesini öğretmek istiyordum, çünkü bu... Çok iyi hissettiriyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmayacaktım. Bu gece olmazdı. Çünkü yavaş gitmek zorundaydık. Doğru ânı beklemeliydik.

Onun için mükemmel olmalıydı.

Gözleri şimdi cesaretle parlıyordu. Meydan okumayla. Çünkü geri çekilmek benim Lenny'min sözlüğünde yoktu. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, ağzını benimkine o kadar yaklaştırdı ki nefesindeki tatlılığı tadabiliyordum. Şehvetli bir sesle sessiz harfe vurgu yaparak konuştu.

"Am."

Gözlerim mutlulukla kapandı. "Hımmm... İyi kız."

Gözlerimi açtım ve yavaşça önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Şaşkınlıkla bana baktı:

"Ne yapıyorsun?"

Ona sıııttım. "Sana bir öpücük sözü vermiştım. Sözü-mü yerine getiriyorum."

Onu kalçasından tutarak öne eğildim ve derin bir öpü-cükle ağzımı ona bastırdım. Dudaklarım onu nazikçe emi-yor ve dilim kıvrımlarının arasında yavaşça yukarı ve aşağı kayıyordu.

"Ahhl!"

Tadı hayal ettiğimden bile daha tatlıydı. Buradaki buklelerinin kokusu da çiçeksiydi -taze ve temiz- kar-daki leylaklar gibi. Yumuşacıktı, çok tatlıydı. Bütün gece onun önünde dizlerimin üzerinde kalabilirdim.

"Edward..." Ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve sonra uzun bir iniltiyle tekrar onu yalayan ağzımın üze-rine indi. "Ben... Ohhh..."

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" diye sordum sıcak, ıslak eti-ne karşı.

"Evet..." diye soludu. "Senin hoşuna gitti mi?"

Gözlerimdeki gerçeği görebilmesi için yukarı baktım.

"Evet, hem de çok."

Altdudağını ısırdı. "Emin misin?"

Bacağını, kalçasını öptüm. "Ne kadar hoşuma gittiği-ni sana göstereyim."

Onu kanepeye götürüp yatırdım ve ellerimle dizleri-ni araladım. Pürüzsüz bacaklarını ve ince belini öptüm, dudaklarımın altındaki yumuşak tenin tadını çıkararak inledim. Çenemi kalçasının üzerine dayadım ve soru so-rarcasına bakan gri gözlerine gülümsedim.

"Sana başka bir sır daha verebilir miyim Lenny?"

"Tamam?"

"Bu dudakların da hayalini kurmuştum."

Sonra başımı eğip Kraliçeme taptım.

Lenora

Bu normal değildi. Seyahat ederken öğrendiği sapkınca bir şeydi. Bir günahtı; günah olmaması imkânsız olacak kadar iyiydi. En büyüklerinden biri olduğuna eminim, ölümcüldü. Ve bu mantıklıydı, çünkü kalbim öyle şiddetle çarpıyor ve soluklarım o kadar hızlı çıkıyordu ki ölebilirmişim gibi hissediyordum.

Ve hiç umurumda değildi.

Edward'ın sarışın başını bacaklarımın arasında görmek bile ihtiyaçla haykırmama neden oldu. Tutkuyla. İncelemelerim, bana hiç benzemeyen bir sesle odayı doldurdu. Sırtım büküldü ve ellerim, tenini hissetme ihtiyacıyla Edward'ın saçlarında ve pürüzsüz, gergin omuzlarında gezindi.

"Tanrım..." Islak ağzının sıcak, kaygan hareketi karşısında inledim.

Edward gözlerindeki şeytani bakışla bana baktı.

"Edward."

Sonra başını tekrar aşağı eğdi ve hiç acele etmedi. Beni bir keman gibi çalıyor, diliyle uzun vuruşlar yapıyor ve tenime öpücükler konduruyordu. Dizlerimi tutarak bacaklarımı daha geniş açtı ve dilini ıslak dudaklarımda yukarı aşağı gezdirdi. Ardından dilini bir mızrak gibi içime saplayarak sert itişler yaptı. Şeytani, edepsiz ve inanılmazdı.

Çenemi kaldırıp tavana doğru yüksek sesle inledim. Çünkü her şey çok fazlaydı... Her yerdeydi. Yükseliyor, kabarıyordu –evet– acımasız, güzel bir saldırıydı.

Ve sonra dilinin yerini içime girip çıkan parmağının sert baskısı aldı. Kaslarım hiç düşünmeden onun etrafında sıkıca kenetlendi, onu orada tutmak –içimde tutmak– istiyordum çünkü içimdeyken çok iyi hissediyordum.

“Siktir” diye inledi Edward, sıcak nefesi kalçamı okşarken. “Biliyordum. Böyle sıkı olacağını biliyordum.”

Hassas tenimi öptü, dişleriyle ısırdı ve kirli sakalıyla sürtündü. “Lenora, kendine dokunuyor musun, kendini tatmin ediyor misin? Duştayken, banyodayken, yataktayken?”

Ve artık umurumda bile değildi; alçakgönüllülük ya da utangaçlık yoktu, sır yoktu. Edward’ın dediği gibi... Yanlış yoktu.

“Evet.”

Elime uzanarak parmaklarımın uçlarını öptü ve onları ağzına alarak diliyle ıslattı. “Bana nasıl yaptığını göster. Hızını... Ritmini. Göster bana aşkı.”

Onun emirlerine uymamak aklımın ucundan bile geçmedi. İki parmağımı içime kaydırarak dudaklarımı aradım ve hiç utanmadan klitorisimi sert, yavaş dairelerle ovaladım. Her zaman iyi hissettirmişti ama hiç böyle olmamıştı. Bu zevki hiç tatmamıştım.

Edward adımı inledi ve tekrar üzerime saldırdı. Beni yalarken, aç bir adamın ilk yemeği gibi benimle ziyafet çekerken ağzının ıslak sıcaklığını parmaklarımın üzerinde hissettim. Sanki beni tüketmek istiyordu... Ve ben de buna izin veriyordum. Parmaklarım daha hızlı hare-

ket etti ve kalçam havaya kalktı. Ve utanmadan kendimi Edward'ın ağzına bastırdım.

Beni acımasız dudaklarına geri çekmeden önce ellerimi altıma kaydırıp popomu avuçladı. Kaygan parmaklarımı çenesiyle kenara itti ve dili -o muhteşem dili- kontrolü tekrar ele aldı. Klitorisimin üzerinde şehvetli daireler çizerek ileri geri sürüklendi. Yükseliyor, yükseliyor ve evet...

Tutunacak bir yer arayışıyla tırnaklarımı kanepenin minderine geçirdim. Saf, delici bir zevk içime işlerken başımı öne eğip çılgılık attım. Görüşüm bulanıklaştı ve uçuyormuşum, süzülüyormuşum, dönüyormuşum gibi hissettim. Edward'ın güçlü elleri ve kendinden emin ağzı bu hissin devam etmesini sağlayarak şehvetli mutluluğu uzattı.

Hızlı hızlı soluklar alarak yavaşça kendime geldim. Edward bana bakmadan önce kalçama ve karnıma yumuşak, nazik öpücükler kondurdu. Kendimi onun zümrüt yeşili gözlerinde kaybetmek istedim. Bunu yapabilirdim. Sonsuza dek onun içinde kaybolabilirdim ve doyumsuzca mutlu olabilirdim.

Ona uzandım ve alnına, muhteşem yanağına dokundum.

Ve yalvardım. "Bunu sana nasıl yapacağımı göster. Senin de benim hissettiklerimi hissetmeni istiyorum."

Edward'ın çenesi kasıldı ve gözleri karardı.

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim."

Ayağa kalkıp önümde dikildi; yukarı fırlamış sert aletin ucundan sıvı damlıyordu. Edward parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırdı ve oradaki ıslaklığı toplayarak elini ereksiyonuna götürdü. Onu benim ıslak-

ılgıyla kapladı, okşadı. Elimi tuttu ve... Sikiinin etrafına sardı. Avucumun içinde sıcacıktı, ipek gibi pürüzsüzdü ve celik gibi sertti.

Parmaklarımın tamamen saramayacağı kadar kalın ve büyüktü, ama sıktığı dişlerinin arasından çıkan zevk tıslamalarına bakılırsa bunun bir önemi yok gibiydi. Eli-ni benimkinin üzerine koydu ve yavaş, sert hareketlerle birlikte okşadık.

“Daha sert” diye inledi. “Daha sert kavra.”

Daha sıkı kavradığımda elini çekti ve beni kendi ha-lime bıraktı. Diğer elimi bacaklarının arasına götürüp ağır testislerini ve oradaki narin deriyi avuçladım.

“Evet...” diye inledi Edward.

Ve yüzü... Yüzü çok güzeldi... Açlıkla ve yükselen bir hazla çarpılmıştı. Ve ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazla inlemesini... Bu sesleri onun ciğerlerinden söküp al-mak istiyordum. Hiç düşünmeden öne eğildim ve onu du-daklarımın arasına aldım.

Bağırarak başımın arkasındaki minderi yumrukladı ve sırtını bükerek üzerime eğildi. Kalçası sıg vuruşlarla hare-ket etti. Ve bu inanılmazdı. Edward bana dokunmuyordu bile ve bacaklarımın arasındaki tatlı, lezzetli hissin can-landığını hissedebiliyordum. Tekrar tekrar yükseliyordu.

Edward başımın arkasını hafifçe kavradı ve kendini ileri iterek beni daha fazla besledi. Dilimi uzunluğunda gezdirerek tenindeki erkeksi tadı aldım ve onu daha fazla tatmak için sertçe emdim. Ve bu kendimi çok güçlü his-setmeme neden oldu. Ben güç içinde büyümüşüm –onu elimde tutmak, kullanmak için– ama bu samimi güç yeni ve mucizevi bir şeydi.

Aynı anda hem alçakgönüllü hem de baş döndürücüydü.

Beni çıplak elleriyle parçalayabilecek olan bu dev adam tepemde dikiliyordu, ama tamamen merhametime kalmış durumdaydı.

Beni de onunla birlikte inletecek şekilde yalvarıyordu.

“İşte böyle tatlı kız... Al onu... Aynen böyle.”

Ve dediğini yaptım. Onu almaktan zevk alıyordum.

Edward aniden geri çekilerek ağzımdan çıktı; kendini hızla okşadıktan sonra derin, uzun bir iniltiyle yoğun, sıcak menisini göğüslerimin ve meme uçlarımdan üzerine fışkırttı.

Bittiğinde saçlarımı kavradı ve nefes almakta zorlanıyor olmasına rağmen yüzümü yukarı çekerek öfkeli, umutsuz bir güçle dilini dudaklarımdan arasından içeri daldırdı. Bir süre sonra dili yavaşladı, yumuşadı ve parmakları yüzümü şefkatle okşadı. Dizlerinin üzerine çökerek alnımı, yanaklarımı öptü ve alnını kalçama yasladı.

“Yüce İsa...”

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Ama sonra aklıma bir şey geldi ve elim durdu.

“Hıh.”

Edward yatıştırıcı bir şekilde dizimi okşadı. “Ne oldu?”

Kaşlarımı çattım.

“Dr. Hatchet bazı kısımları kesinlikle atlamış.”

Ve Edward kahkaha attı; göğsünden kopup gelen neşeli, erkeksi bir gümbürtüydü.

“Tanrım, bana inanılmaz keyif veriyorsun Lenora. Yeryüzündeki hiçbir şey bana senin kadar keyif veremez.”

On Besinci Bölüm

Lenora

Rraliyet düğününe hazırlanmak savaşa hazırlanmak gibiydi; her şey mükemmel bir şekilde koordine edilmeli, kurgulanmalı ve uygulanmalıydı. Sarayda yüzlerce personel olabilirdi, ancak sadece bir general tarafından verilecek emirler olduğu gibi, sadece gelin ve damat tarafından yerine getirilmesi gereken sorumluluklar da vardı. Ağırlanması gereken ileri gelenler, katılınması gereken kahvaltılar ve öğle yemekleri, kişiye özel yazılması gereken davetiyeler, planlanması gereken bildiriler, gidilmesi gereken elbise provaları ve elle imzalanması gereken binlerce teşekkür notu.

Teşekkür notlarından nefret ediyordum. Elimde olsa, sırf kendimi bu zahmetten kurtarmak için onları lanet ülkede yasaklardım. İnsan hayal kurabilirdi.

Sonraki iki hafta, görevlerle dolu günlerin bulanıklığıyla geçti. Edward ve ben birbirimizi elbette görüyorduk; ama birlikte gerçek anlamda vakit geçirmekten çok, odalar arasında özlem dolu bakışlar paylaşıyormuşuz gibi geliyordu.

Ve sonra aniden, G-günü geldi.

Yani daha doğrusu G-gününden önceki akşam. Edward da ben de saraydaydık, ama iki ayrı ülkede de ola-

bilirdik. Edward akşamını düğünde rolü olan erkek akrabalarla ve lordlarla geçiriyordu. Onlar sarayın bir ucundaki özel kütüphanedeyken, ben de diğer ucundaki müzik odasında çatlak teyzelerim, kuzenlerim ve diğer kadın akrabalarımınla tıklıp kalmıştım.

Erkekler muhtemelen puronun, içkinin ve bekârlığa veda filmlerinin tadını çıkarırken, biz kadınlar da çayın, çöreğin ve ünlü bir kadın opera sanatçısının özel performansının keyfini sürüyorduk.

Ama gelenek gelenektir. Ve biz buyduk; dolayısıyla böyle olmalıydık.

Opera sanatçısı son şarkısını bitirdiğinde, yoğun bulutlar tarafından hapsedilen Ay yüzünden gökyüzü simsiyahtı. Hepimiz nazikçe alkışladık.

Ve şimdi de akşamın akıl almaz derecede kibar, anlamsız sohbet kısmı başlıyordu.

“Siz ve Prens Edward balayına nereye gideceksiniz Majesteleri?” diye sordu Warwitch amcamın karısı Matilda.

Edward geçen hafta, elinde olsa asla katılmayacağı bir törenle yeni unvanını –Wessco Prensi– almıştı. Ama ondan beklendiği için törene mecbur katılmıştı.

Benim için katılmıştı.

“Saint Augustine’e. Hollanda kıyılarında bulunan küçük bir ada.”

Büyük, kemerli pencerenin dışındaki gökyüzünde beyaz bir kıvılcım çaktı. Şimşek.

“Peki, yeni kocanın zevk alması için tüm iç çamaşırlarını bavuluna koydun mu?” diye sordu, daha önce genç bir kraliçenin zehirli bir düğün pastası yüzünden ölmesi

hakkında "kurgusal" bir hikâye anlatmış olan kuzenim Calliope.

"Bavulları toplama işiyle çalışanlar ilgileniyor" diye cevap verdim; bu, babamdan öğrendiğim bir numaraydı.

Çünkü cevabım evet idi. Narin ve güzel iç çamaşırları istemiştım, ama aynı zamanda yırtılması ve parçalanması gereken şeyler de istemiştım. Edward'ın otokontrolünü parçalayacak, onun bana hissettirdiği gibi ona da vahşi hissettirecek şeyler.

Bu tür şeyler için tavsiyeye ihtiyacım olduğunda kime gideceğimi çok iyi biliyordum. Ve ona gidip tavsiye istediğimde, Miriam kollarını bana dolayıp, "Ablam olduğunu biliyordum!" diye haykırmıştı.

Ama bu kadınlardan hiçbirine bunu söylemeyecektim. Çünkü onlar benim arkadaşım değildi; çoğunu çok az tanıyordum ve tanıdıklarımın da hoşlanmıyordum.

Pencereleri sarsan bir gök gürültüsü, gözlerimin tekrar dışarıya kaymasına neden oldu.

Ve şu anda başka bir yerde –çok daha iyi bir yerde– olabileceğimi fark ettim.

Bir anda ayağa fırladım. "Gitmem gerek."

Kız kardeşim odanın öbür ucundan gözleriyle *beni de götür* diye umutsuzca yalvardı. Sonra masadaki içkileri toplayan garsona göz kırptı.

"Nereye diye sordu Wessco aristokrasisinin en ünlü dedikoducusu olan Leydi Dorchester.

"Ben... Ah..."

"Acil hükümet işleri" diyerek imdadıma yetişti Cora Barrister. "Az önce bir telefon aldık. Çok acil. Kraliçe gitmek zorunda." Parlak mavi gözlerinde bilmiş bir bakışla bana döndü. "Hemen gitmelisiniz Majesteleri."

“Evet.” Cora’nın elini tutup sıktım. “Teşekkürler Cora.” Pencerenin dışında gök bir kez daha gümbürdedi.

“Yarın görüşmek üzere hanımlar.”

Ben kapıya yönelirken başlarını eğerek selam verdiler. Koridorda ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım ve koşmaya başladım. Sarayın koridorlarında koştum ve diğer kanada, kütüphaneye ulaşana kadar da durmadım.

Kapıyı çalmadım, çalmama gerek yoktu. Dışarıda bir muhafız vardı ve ben lanet olası Kraliçe’ydim, bu yüzden bana kapıyı açtı. Kütüphane derin sohbet sesleri ve yoğun bir dumanla doluydu. O kadar yoğundu ki ben onu fark etmeden önce Edward beni fark etti.

“Lenora?”

Bu, odadaki erkeklerin dikkatini doğrudan bana çekti. Hepsi eğilerek selam verdiler ve konuşmayı hemen kes-tiler. Otomatikman sırtım dikleşti ve yüzümde nötr bir ifade belirdi.

“Böldüğüm için özür dilerim. Prens Edward ile konuşmam gereken bir konu var.”

Edward beni koridora kadar takip etti.

“Bizi yalnız bırak” dedim muhafıza.

“Sorun ne Lenny?” Edward çenemi tuttu. “Kızarmışsın.”

Kütüphanenin kapısına baktım. “Eğleniyor musun?”

“Azıcık bile eğlenmiyorum. Eğer bu kendini beğenmiş serserilerle beş dakika daha konuşmak zorunda kalırsam, yukarı çıkıp büyük amcan Ethelbert’in antika silahını duvardan alacağım ve hepsini vuracağım.”

Kıkırdayarak başımı salladım. “Sana göstermek istediğim bir şey var. Ama acele etmeliyiz, yoksa kaçıracağız.”

Edward beklememi işaret etti ve kapıdan içeri girdi. "Beyler, ilgilenmem gereken acil bir düğün işi var. Ama... Bar dolu, puro bol, o yüzden lütfen devam edin ve keyfini-
ce bakın. İyi akşamlar."

Koridorda geri dönerek kollarını açtı. "Tamamen se-
ninim."

Elini tuttum. "Hadi o zaman."

Ve ikimiz de koştuk. Düzinelerce atamın bizi izlediği portrelerle dolu koridordan ve Capella Suiti'nin –benim ve tüm kardeşlerimin doğduğu odanın– önünden geçtik. Sonunda, Eggshell Koridoru'nun –adını kırık yumurta kabuğu görüntüsü veren duvar kağıdından alıyordu– en sonundaki dar beyaz kapıya ulaştık.

"Nereye gidiyoruz Lenny?" diye sordu Edward.

"Göreceksin."

Kapının arkasında dar tuğla duvarlı ve penceresiz sar-
mal bir merdiven vardı. Edward'ı yukarı, yukarı, yukarı
çıkardım, ta ki sonunda hedefe varana kadar. En üstteki
başka bir kapıdan geçip Wessco Sarayı'nın çatısına çık-
tık. Henüz yağmur yağmaya başlamamıştı ama esinti se-
rin ve bulutlar alçaktı. Edward'ın önünde baş döndürücü
bir daire çizdim, hava elektrik ve parazitle çatırdıyordu.

Sonra Edward'ın elini tuttum ve durduğumuz yerden
biraz daha uzakta olan gökyüzünü işaret ettim. "İzle...
Bak, orası."

Ve sanki ben emretmişim gibi, zifiri karanlık gökyü-
zünde parlak bir beyaz çizgi halinde şimşek çaktı. Bir-
kaç saniye sonra bulutları koyu mor renge boyayan bir
tane daha çaktı. Sonra bir tane daha, turuncu ve pembe
tonlarında bir tane daha. Saray çok yüksekte olduğu için

her şimşek kilometrelerce öteden görülebiliyordu. Bu tür ışık gösterisiydi, doğanın havai fişekleriydi. Birkaç saniye sonra gök gürültüsü o kadar yüksek sesle yankılandı ki iliklerime kadar hissettim.

Edward gökyüzüne bakıp gülümsedi. "Çok güzel. İnanılmaz."

"Küçük bir kızken buraya gelirdim. Ben... Şey... Yalnız olduğumda. Şimşegi izler, gök gürültüsünün titreşimini hissederdim ve aynı şeyi gören ve hisseden başkalarının da olduğunu bilirdim. Ve bu... Çok da yalnız hissetmememi sağlardı."

Edward bana döndü, yüz hatları gergindi ve gözleri parlaktı; duygularla yanıyordu.

"Fırtınayı gördüğümde aklıma gelen ilk kişi sendin" dedim ona bir başka gök gürültüsü yankılanırken. Titreşim ayaklarımızın altındaki zemini sarstı. "Bunu paylaşmak istediğim ilk kişi... Tek kişi. Bunu bilmeni istedim."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzını benimkine yapıştırdı. Dilindeki arzunun tadını alabiliyordum; dudaklarının her dokunuşunda ihtiyacını, bana olan arzusunu hissedebiliyordum. Ağızlarımız hareket edip birleşirken Edward'ın kirli sakalı yanağımı gıdıklıyordu. Öpücük sıcak ve telaşlıydı, sonra bir sonraki büyük gök gürültüsü ile... Öpücük çok, ama çok ıslak bir şeye dönüştü.

Sağanak yağmur üzerimize yağıyor, giysilerimizi tenimize yapıştırıyor, saçlarımızı, bedenlerimizi, iç içe geçmiş dudaklarımızı ıslatıyordu.

Edward alnını benimkine dayadı ve yağmur suyu yanaklarından aşağı damladı.

"Odama gel."

Başımı sallıyordum, çünkü Edward'la her yere giderdim.

Ve bu, sadece birkaç ay önce olduğum kişiden çok büyük bir değişiklikti. Ama yine de onu takip etmek, şimdiye kadar yaptığım en doğru şey gibi geliyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda Guthrie Evi'ne doğru koştuk. Girişte görevlilerin bize havlu getirmesini beklemek yerine doğruca Edward'ın yatak odasına gittik.

Yüzümdeki ve kollarımdaki suyu ellerimle silmeye çalıştım.

“Beni hep ıslatıyorsun.”

Edward elinde bir havluyla arkamdan yaklaşıp kıkırdadı. “Senin üzerinde böyle bir etkim var gibi görünüyor.”

Havluyu kollarıma, boynuma ve sular damlayan saçlarıma sürttü. Ağzını tam kulağımın dibinde hissettim ve sesindeki vaatten ürperdim.

“Seni bu kıyafetlerden kurtarmamız gerek.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Arkadan düğmeli. Bana yardım eder misin?”

Sırıttı ve dizlerimin titremesine neden oldu. Yavaşça nane yeşili elbisemin düğmelerini teker teker çözdü. “Kraliçeme hizmet etmek benim için bir onurdur.”

Gür sesi o kadar yumuşak ve ahlaksızdı ki şaka yapıp yapmadığını bile anlayamıyordum.

Elbisemin içinden çıktığımda, Edward onu silkeledi ve kuruması için sandalyenin arkasına astı. Kendi kıyafet-

Beni kollarımdan tutup yatağa kaldırdı. Dizlerimin üzerinde, onunla göz hizasıyındaydım, kollarım omuzlarına dolanmıştı ve kahkahalarımız yavaşça kayboldu.

Edward aşağıya baktı ve siyah ipek külotuma dokunarak iç çekti. "Bunu sevdim."

Elini belimden yukarı kaydırarak bir parmağını süt-yenimin askısının altından geçirdi. "Ama bu..." Başını ke-derle salladı ve dilini şaklattı. "Bu gitmeli."

Kopçayı hızlıca açtı ve sateni kollarımdan aşağı kaydırarak omzunun üzerinden geriye attı. Sonra hipnotize olmuş gibi göğüslerime baktı. Bir tanesini iri eliyle kav-rayarak avucuyla meme ucunu okşadı.

Başım geriye yuvarlandı. "Bu dersin adı ne?" diye in-ledim.

Dudaklarını yaladı. "Bu dersin adı, göğüslerin çok gü-zel ve onları şimdi ağzıma almazsam çıldıracağım."

Sonra beni öptü, benimle birlikte yatağa tırmanarak beni sırtüstü yatırdı ve üzerime uzandı. Vücudunun ağır-lığı -gergin, bronz göğsünün üzerime bastırması- heye-can vericiydi. Cennet gibiydi.

Edward boynumu öptü ve öpücükler kondurarak aşağı köprücük kemiğime kadar indi. Göğsümü ağzına aldı ve dudakları bir iniltiyle meme ucunun etrafını sar-dı. Ve sonra kendi soluklarımdan ve çarpan kalbimin sesin-den başka bir şey duyamadım.

"Ah... Oh... Evet... Lütfen..."

Edward'ın sıcak ağzının, ıslak dilinin hissi beni diğer tüm duyularımdan mahrum bıraktı. Diğer göğsüme ge-çerek meme ucumu diliyle okşarken, ilkini avuçluyor ve çimdikliyordu.

Beni kollarımdan tutup yatağa kaldırdı. Dizlerimin üzerinde, onunla göz hizasıdaydım, kollarım omuzlarına dolanmıştı ve kahkahalarımız yavaşça kayboldu.

Edward aşağıya baktı ve siyah ipek külotuma dokunarak iç çekti. "Bunu sevdim."

Elini belimden yukarı kaydırarak bir parmağını sütyenimin askısının altından geçirdi. "Ama bu..." Başını ke-derle salladı ve dilini şaklattı. "Bu gitmeli."

Kopçayı hızlıca açtı ve sateni kollarımdan aşağı kaydırarak omzunun üzerinden geriye attı. Sonra hipnotize olmuş gibi göğüslerime baktı. Bir tanesini iri eliyle kavrayarak avucuyla meme ucunu okşadı.

Başım geriye yuvarlandı. "Bu dersin adı ne?" diye inledim.

Dudaklarını yaladı. "Bu dersin adı, göğüslerin çok güzel ve onları şimdi ağzıma almazsam çıldıracağım."

Sonra beni öptü, benimle birlikte yatağa tırmanarak beni sırtüstü yatırdı ve üzerime uzandı. Vücudunun ağırlığı –gergin, bronz göğsünün üzerime bastırması– heyecan vericiydi. Cennet gibiydi.

Edward boynumu öptü ve öpücükler kondurarak aşağıya köprücük kemiğime kadar indi. Göğsümü ağzına aldı ve dudakları bir iniltiyle meme ucunun etrafını sardı. Ve sonra kendi soluklarımdan ve çarpan kalbimin sesinden başka bir şey duyamadım.

"Ah... Oh... Evet... Lütfen..."

Edward'ın sıcak ağzının, ıslak dilinin hissi beni diğer tüm duyularımdan mahrum bıraktı. Diğer göğsüme geçerek meme ucumu diliyle okşarken, ilkini avuçluyor ve çimdikliyordu.

Aletin sert çıkıntısını bacaklarımın arasında hissediyordum. Bana bastırıyordu. İnce, kaygan, ipek bir bariyerle ayrılan açıklığımın üzerinde yukarı ve aşağı sürtünüyordu.

“Edward?...”

“Yapmayacağız.” Göğüslerimi öptü, yumuşak kabarıklıkların etrafını dişledi. “Her şey yolunda Lenny. Henüz değil, söz veriyorum.” Dirseklerinin üzerine kalkıp saçlarımı okşarken, yüzünde büyük bir şefkatle bana bakarken, nane kokan ılık nefesi yüzüme vurdu.

“Güven bana.”

Elini tuttum ve bacağımı onunkine dolayarak onu daha yakına çektim.

“Güveniyorum. Sana güveniyorum.”

Ve bedenim bu güvenle gitgide gevşedi. Edward kalçasını oynatarak yukarı kaydırды; içime girmiyordu ama ereksiyonu külotumun üzerinden alt dudaklarımın arasında kayıyordu. Tüm bu ıslak sürtünme yüzünden kaygan ve sıcaktım. Edward kalçasını geri çekti ve sonra tekrar ileri itti, penisinin sert başı klitorisimin üzerinde ileri geri kayarak içime işleyen sıcak bir zevk dalgasını ateşledi. Her yerim karıncalanıyor ve daha fazlası için yanıyordu.

“Ah... Ah...”

Edward kalçasını tekrar tekrar döndürürken bakışlarımı esir aldı. “Evet?”

“Evet” diye soludum. “Oh, evet...”

“Durmak ister misin?”

“Hayır” diye soludum.

Sert aleti tekrar o noktaya değdi ve sırtım bir yay gibi

kıvrılırken tüm kaslarım gerildi. Daha fazla yaklaşmak için. Daha fazlası için.

“Durma Edward.” Sesim ağlamaklıydı, utançtan yok-sundu.

Edward alnını yanımdaki yastığa dayadı ve kalçası daha vahşi –daha sert– pompalarken solukları boynuma çarptı.

Popomu avuçlayarak beni kendine çekti; bana daha fazlasını veriyor, beni daha uzağa, daha yükseğe götürüyordu. “Benimle hareket et aşkım. Evet... Aynen böyle.”

Kollarım onu kavradı ve kalçam dönerek onun itişlerine uygun hareket etti. Edward başını çevirdi ve ağzını benimkine yapıştırarak dilimi emdi. Güzel hisler yükseliyor, beni türlü duygularla dolduruyordu. Mutluluktan patlayabilirmişim gibi hissediyordum.

Ve sonra patladım. Ve Edward da benimle birlikte patladı. Karnımda sıcak menisini ve kulağımda iniltilerini hissettim.

“Siktir, siktir... Siktir...”

Boşalmanın verdiği rahatlıkla çıkardığı erkeksi sesler benimkini besledi ve titreşen zevk içimi sararken dişlerimi tenine bastırarak omzuna doğru inledim ve altında kaskatı kesildim. İkimiz de alıyor, veriyor ve ânın coşkusunu birlikte hissediyorduk.

Daha sonra, Edward tuvaletten bir bez getirip ikimizi de temizledikten ve yatağında birlikte birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yattıktan sonra, dudaklarını şakağıma bastırdı.

“Seni odama getirmememin nedeni bu değildi, yemin ederim.” Ağzından çıkanları düşündü ve sonra yeniden ifade etti. “Şey... *Tek* neden bu değildi.”

Gülümsedim. “Evet, bana bir şey göstermek istediğini söylemiştin.”

Alnımdan öptü, sonra yataktan kalktı. Onu izlemek için yatakta doğruldum. İnce beline, sıkı poposuna ve hareket ederken dalgalanan sırt kaslarına hayranlıkla baktım.

Bir zamanlar Tanrı’nın beni terk ettiğini düşünmüştüm. Ama bu adamın çıplak mükemmelliğine bakınca anlıyordum ki... Tanrı’nın en sevdiği insan ben olmalıydım.

Battaniyeyi omuzlarıma çektim ve ayaklarımı aşağı sarkıtarak yatağın kenarına oturdum.

Edward üst çekmecesini açıp içinden bir şey çıkardı ve yanıma gelerek çömeldi.

Saçları gözlerinin önüne düştü; sırtışı onu genç, çocuksu ve çok yakışıklı gösteriyordu. “Bana elini ver.”

Elimi ona uzattım ve o da yüzüğü –annesinin yüzüğü– parmağımdan çıkardı.

Sonra cam kenarına yürüyüp pencereden dışarı attı.

“Edward!”

“Bu konuda benimle tartışma. O yüzük lanetli.”

Yanıma geri döndü ve bu sefer çömelmedi.

Diz çöktü.

Elindeki kutuyu çevirerek açtı ve kutunun içinden bir yüzük çıktı; altın bir bant üzerinde küçük, ışıltılı elmaslarla çevrili mükemmel bir inci.

“Edward!” diye soludum. “Bu senin incin mi?”

"Hayır." Başını iki yana salladı. **"O artık senin incin."**

Yüzüğü kutudan çıkarıp parmaklarının arasında tuttu. Sesi boğuk, gözleri şefkatliydi. **"Benimle evlenir misin, Lenora? Karım olur musun, kocan olmama izin verir misin? Krallığın bunu talep ettiği için değil, sen istediğin için?"**

Hiç ağlayan biri olmamıştım ama bu da değişiyor gibi görünüyordu. Çünkü gözlerim doldu ve kutsanmış mutluluk boğazımı düğümledi.

"Evet, seninle evlenirim Edward, çünkü bunu istiyorum. Ve sanırım yakında en sevdiğim unvan Seninim olacak."

Yüzüğü parmağıma geçirdi ve bir sevinç çılgılığı attı. Beni kucağına alırken kahkaha attım ve bacaklarımı beline doladım. Ağzını benimkine yapıştırarak beni derin, tatlı bir öpücükle ödüllendirdi.

Ve bu mükemmeldi. Mükemmel, saf mutluluk ânı. Tüm hayatınız boyunca hatırlayacağınız, geriye dönüp baktığınızda sevgiyle hatırlayacağınız türden bir anı.

Ancak bu saf mutluluk anları, Thomas'la bir zamanlar bahçede hayranlıkla izlediğimiz kiraz çiçekleri gibiydi. Geldiklerinde çok güzel olurlardı, ancak elinizden uçup gitmeden tadını çıkarmalıydınız... Çünkü sonsuza dek sürmezlerdi.

On Altıncı Bölüm

Edward

“Gergin misin?” diye sordu Michael Fitzgibbons. Aziz George Katedrali’ndeki mihrabın arkasında. Son aylarda onunla çok yakın arkadaş olmuştuk ve bugün sağdıcım olarak yanımda durmasını isteyebileceğim başka kimse yoktu.

Güldüm. “Hayır.”

“Çoğu damat düğün günü genellikle dehşete kapılır” dedi. “Ve bu çoğu düğünden daha büyük bir olay.”

Kapıdan dışarı baktım; ünlüler, Kraliyet Ailesi üyeleri ve her kesimden iş adamı sıraları doldurmuştu.

Kameramanlar her ânı halka aktarmak için koro locasında konuşlanmıştı. Dışarıda, kaldırımda, bugünün bir parçası olmak isteyen, onu... Bizi... görmek için bekleyen insan kalabalığı arasında hareket bile edemiyordunuz.

“Sadece bitsin istiyorum. Resmi olarak benim olmasını istiyorum.”

Michael arsızca gülümsedi. “Kraliçe çok değerli, değil mi?”

Tüm bu gösteriden sorumlu olan endişeli saray çalışanı telaşla odaya girdi. “Kraliçe geldi. Yerlerinize lütfen, Prens Edward, Lord Michael.”

Michael'in sırtına vurdum. "Kesinlikle öyle."

Akeri üniformamın içinde, masallardaki mükemmel prens gibi omuzlarımı dikleştirip kollarımı arkamda kavuşturarak mihrapta durdum. Müzik başladı; önce piyanonun kederli notaları, sonra gaydalar, sonra yaylılar ve üflemeliler... Hepsi bir araya gelerek gelin marşının bir yorumuna dönüştü.

Cemaat ayağa kalktı ve kapılar açıldı. İşte... Oradaydı.

Belini sımsıkı saran, arkası uzun, omuzları ve kolları zarif detaylarla süslü bembeyaz saten ve danteller içinde cennetten yeni gelmiş bir melek gibi parlıyordu. Yüzünde dantel bir duvak vardı, bu yüzden yüz hatlarını henüz seçemiyordum ama başındaki taç –sadece bugün için yaptırılmış zümrüt ve elmaslardan oluşan yeni taç– o tek başına yürürken göz kırıyor ve parılıyordu.

Yalnız yürüyordu çünkü, onu bir başkası vermeyecekti. O, kendi kendini teslim edecekti.

Koridorda süzülerek bana doğru gelirken, elimi gömleğimin cebine bastırdım ve kardeşimin gözlüğünün sert çıkıntısını hissederek fısıldadım.

Teşekkürler, Thomas.

Bizi bir araya getirdiğin için teşekkürler. Kaderimin nasıl olabileceğini benden önce gördüğün için.

Ben bunun için... Onun için yaratılmıştım. Ona değer vermek, onu korumak ve ona meydan okumak, ona rehberlik etmek ve onu takip etmek için... Her zaman olması gereken kadın ve kraliçe olabilmesi için onun ihtiyaç duyduğu erkek olmak için...

Sonunda yanıma geldi ve yüzünü bana döndü.

Duvağını yavaşça kaldırarak elmas gözlerinin ışıltısını, porselen yanağının gül rengini, minik burnunun na-

rin ucunu ve pembe dudaklarının yumuşak kabarıklığını ortaya çıkardım. Sesim alçaktı, bu yüzden coşkulu hayranlığımın fısıltısını sadece o duyabilirdi.

“Yüce Tanrım, Lenny... Nefesimi kesiyorsun.”

Gülümsemesi saygı doluydu ve çok hoştu.

Ona kolumu uzattım, dantelle kaplı kolunu benimki- ne geçirdi ve mihraba dönüp birlikte Başpiskoposla doğru ilerledik. Katedral binlerce konukla dolup taşıyordu –düğün televizyonda yayınlandığı için milyonlarca kişi de izliyordu– ama yemin zamanı geldiğinde sadece o ve ben olacaktık... Lenora ve Edward. Bu anda, birlikte.

Mum ışığının parıltısı ve zambakların tatlı kokusu ile çevrili bir ortamda, birbirimizin gözlerinin içine baktık ve hayatlarımızı –kendimizi– birbirimize adadık.

“Ben, Edward Langdon Richard Dorian Rourke, seni kabul ediyorum Lenora...”

“Ben, Lenora Celeste Beatrice Arabella Pembroke, seni kabul ediyorum Edward...”

“...karım olarak,”

“...kocam olarak,”

“sahipleneceğime...”

“ve değer vereceğime...”

“sonsuz dek...”

“iyi günde ve kötü günde...”

“zenginlikte ve fakirlikte...”

“hastalıkta ve sağlıkta...”

“sayıp seveceğime...”

“sayıp seveceğime...”

“ölüm bizi ayırana dek.”

“ölüm bizi ayırana dek.”

Sade altın yüzükleri birbirimizin parmağına geçirdik; kelimeler, sözler, vaatler, ruhlarımızın derinliklerinden çekilip çıkarılıyormuş gibiydi.

"Her şeyimle seninim..."

"Her şeyimle seninim..."

"Sahip olduğum her şey senindir..."

"Sahip olduğum her şey senindir..."

"Bedenimle seni onurlandırıyorum..."

"Bedenimle seni onurlandırıyorum..."

"İnsanlığın kutsal yasaları dahilinde..."

"ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına..."

"Amin..."

"Amin..."

Başpiskopos boğazını temizledi ve sesi katedralde yankılandı. "Bundan böyle sizi karı ve koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Öpebilirdim ve gerçekten öpmeliydim. Bir saniye daha bekleyemezdim.

Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Yanagını kavradım ve başımı eğip güzel karımı öptüm. Dudaklarımız tutku ve şefkatle, ama bundan da öte neşeyle hareket etti.

Sonra kalabalığın alkışları arasında koridorda yürüdük. Güvenlik daha önce Lenora'nın hayatına kastedildiği için üstü açık bir arabaya binmemizi istememişti ama Lenora bunu duymak bile istemedi. Israr etti. "İnsanlar bizi görmek, bizimle kutlamak isteyecek" dedi.

Ve benim inatçı kızım bir karar verdiğinde, direnmek nafileydi.

Bu yüzden elini tuttum ve onu beyaz yapraklar arasından geçirerek katedralin taş basamaklarından indirdim.

Kiraz ağacından yapılmış arabaya binmesine yardım ettim ve arkasından ben de bindim. Saraydaki resepsiyona doğru sokaklarda ilerlerken, bizim için fazlasıyla mutlu olan halkımıza el salladık.

Ve bu kez... El sallamayı hiç de dert etmedim.

Lenora

Düğünümüzün neredeyse ilk yarısı fotoğraf çekirmekle geçmişti. Resmi fotoğraflar, özel fotoğraflar, portreler, basın için özel fotoğraflar, birlikte çekimlerimiz, tek başımıza çekimlerimiz, tüm misafirlerle ve misafirlerin bir kısmıyla çekimler... Yüzük taşıyan çocukla ve çiçek taşıyan kızla fotoğraflar. Bir kraliçenin evliliği hayatta bir kez yaşanacak bir olaydı, tarihi bir fırsattı, bu yüzden beklenen bir şeydi.

Fotoğraf çekimleri, bir Kraliyet Ailesi'nin tam zamanlı işiydi.

Sonunda Edward ve benim partiye gitmemize izin verildi. Dans ettik, şarap içtik ve birbirimize pasta yedik. Ve kameralar her ânı yakalamaya devam etti.

Ve sonra, balkonda batan güneşi arkama alarak gelinliğimin içinde son bir kez birkaç kare fotoğrafımın çekilmesi için Edward'ın yanından uzaklaştırıldım. Muhteşem balo salonuna geri döndüm ve sağımdan bir ses geldi.

“Çok mutlu görünüyorsun Cıvciv.”

Büyük, yuvarlak mermer sütuna yaslandığı yere yaklaştım.

“Öyleyim Alfie. Eğer tüm görücü usulü evlilikler böyle sonuçlanıyorsa, Kraliyet Ailesi'ndeki herkes evlenmeli.”

Alfie güldü ve hayatımın değişmez bir parçası olan o harika, neşeli adam, ışıltılı mavi bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Seninle çok gurur duyardı... Pek çok nedenden dolayı.”
Boğazım düğümlendi ve gözlerim doldu.

“Senin için umduğu her şeyi çoktan gerçekleştirdin.”
Elimi koluna, omzuna koydum ve sıktım.

“Teşekkür ederim, sevgili Alfie.”

Balo salonunda dolaşarak konukları selamladım ve iyi dileklerini kabul ederek yeni kocamı aradım.

Benim kocam.

Bu nasıl olmuştu? Sadece kafamdaki kelimeler bile kollarımı ve bacaklarımı titretiyor, içimin kaynayan bir arzuyla dolup taşmasına neden oluyordu.

Edward büyük etkinliklerde benden çok daha farklıydı. Babam onun “bir odayı idare etmekte” iyi olduğunu söylerdi. Kendinden emindi, neşeliydi, eğlenceli ve hoşsohbet bir ev sahibiydi. Garip anlar yaşamayan bir tipti.

Bu yüzden onu çekici, uzun boylu, sarışın bir kadınla sohbet ederken gördüğümde hiçbir şey düşünmedim. Kadını daha önce hiç görmemiştim, ama yaklaştıkça benden biraz daha yaşlı olduğunu gördüm... Ancak dünyevi bir havası vardı. Tecrübeliydi.

Sonra seslerini duydum.

“Hemen şimdi kaçıp gidebiliriz; hızlı ama yetenekliyim, pişman olmayacaksın.”

“Kendini utandırıyorsun. Ve boşa kürek çekiyorsun.”

“Belki de çok uzun sürmez. Kraliçe'nin huz gibi olduğunu söylüyorlar...”

Edward'ın sert sesi onun cevabını bastırdı. “Tek kelime daha etme.”

Kalbimin hemen yanında bir yangın çıktı. Belki de böyle bir mutluluğu hiç tatmadığım içindi, onu korumak için ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Onu kaybetmek için. Görünüşe göre, çok şey yapardım.

Beni fark ettiler, kadın da beni fark etti ve reverans yaptı.

“Majesteleri. Bu...”

“Bana ‘Majesteleri’ falan deme. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ya da daha önemlisi, benim kim olduğumu sanıyorsun?”

Ölüm korkusuyla dolan gözleri odanın içinde gezindi.

“Buraya –sarayıma, düğünüme– gelip burnumun dibinde kocama böyle bir teklifte bulunabileceğini mi sanıyorsun? Bunun cevapsız kalmasına izin verecek bir kadın olduğumu mu sanıyorsun?”

Ben tıslamazdım, çünkü bir yılan ya da kedi değildim; sözlerim dikkatli, hesaplı ve tamamen ciddiydi, çünkü ben bir kraliçeydim.

Bileğini kavradım. “Benim olanı tekrar almaya kalkarsan sevdiğin her şeyi yerle bir ederim. Ve sonra... Seni de yakıp kül ederim. Şimdi git.”

Kadının koşarak uzaklaşmasını görmezden gelerek arkamı döndüm. İşte o zaman, fark ettiğimden daha yüksek sesle konuşmuş olabileceğimi anladım. Çünkü herkes oradaydı –devlet erkanı, Başbakan, Başpiskopos, Danış-

ma Meclisi- hepsi bana bakıyordu ve yüz ifadelerine bakılırsa hepsi beni duymuştu.

Kollarımı kavuşturarak burnumu havaya diktim.

“Üzgün değilim. Azıcık bile.”

Edward güldü... Ve bu ses beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı. Sonra beni kollarına aldı ve geriye yatırarak -derin ve şehvetli bir şekilde- öptü. Ve bu tüm balo salonunun dikkatini çekti. Nefesler kesildi, birkaç onay mırıltısı duyuldu ve birden fazla kamera flaşı patladı.

Tıpkı bir film gibiydi.

Ya da bir peri masalı gibi.

Resepsiyonun sonuna doğru, altın telkâri işlemeli fildişi rengi bir seyahat kıyafeti giydim, eldivenlerim ve şapkam da ona uyuyordu; Edward da üniformasını mavi bir gömlek ve lacivert bir ceketle değiştirmişti. Sarayın kapısındaki kalabalığa veda ettik ve yanıp sönen kamera ışıkları arasında Rolls-Royce’a bindik. Kraliyete ait özel jetin bizi adadaki balayımıza götürmek üzere beklediği hangara vardık.

Yumuşak deri koltuklara oturduğumuzda, uzuvlarım yüz kiloluk bir ağırlığın altında kalmış ve gözkapaklarım tamamen havlu atmış gibi hissediyordum.

Ağzımı açarak esnedim.

“Uzun bir gündü” dedi Edward, şapkamla oynarken.

“Öyleydi” diye katıldım, teknik olarak saat daha akşamın sekizi olmasına rağmen. “Uzun, güzel bir gündü.”

Edward alnımdan öptü ve başımı nazikçe omzuna yatırdı. “Şimdi uyu. Senin için, daha uzun, daha güzel bir gece planlarım var ve iyice dinlenmiş olmanı istiyorum.”

Her şey usandı: yanaklarım, midem, kalbim. Ve bu, ruhsatsız bir uyku beni bütünüyle yutmadan önce aklıma gelen son düşünceydi.

"Uyan Lenora" diye seslendi melodik bir ses, beni kendime getirerek. Sonra edepsiz bir vaatle devam etti. "Gözlerini aç Lenny, sana bir öpücük vereceğim."

Gözlerim hemen açıldı.

Edward şeytan gibi sırtıtarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve kaşlarını oynattı. "Sana daha sonra düzgün bir öpücük vereceğim. İndik, araba bekliyor."

"Ah. Saat kaç?"

"Sabahın birini henüz geçti."

Kollarımı esnettim ve aynada saçımınla makyajımı kontrol ettim. Sonra ayağa kalktım ve Edward'ın benim için açık tuttuğu uzun, kabarık paltoya çarptım.

"Bunu giy" dedi. Onun üzerinde de palto vardı.

"Bu da ne böyle?"

Tam o sırada kabin kapısı açıldı ve içeriye buz gibi bir hava doldu. Kapıdan dışarı –karanlık gökyüzüne ve etrafımızı saran dev kar tepeciklerine– bakarken gözlerimi kırptırdım.

Belki de hâlâ uyuyordum.

"Burası... Saint Augustine Adası'na benzemiyor."

Edward başını salladı. "Planlarda bir değişiklik oldu."

"Neredeyiz biz?"

"Bu bir sürpriz. Göreceksin."

Ve bunu söyleme şeklindeki bir şey midemi heyecandan altüst etti. Paltomu giydim ve Edward uçağın kapısına gitmemi işaret etti.

“Önden buyurun Majesteleri.”

Arabaya bindiğimizde araba ısıtılmıştı ve bir termos sıcak çikolata bizi bekliyordu. Paltolarımızı çıkardık ve büyük, uzun, karlı, yemyeşil ağaçlarla çevrili virajlı yollarda yaklaşık bir saat ilerledik.

Edward cebinden siyah ipek bir eşarp çıkarıp havaya kaldırdı.

“Neredeyse geldik. Bunu takmanı istiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Fantezi.”

Edward birkaç gece önce bana “fanteziler” hakkında her şeyi anlatmıştı. Çok ilgi çekiciydi.

Güçlü dudakları bir kıkırdamayla yukarı kıvrıldı, sonra eşarby gözlerime bağlayarak görüşümü tamamen engelledi. Birkaç dakika sonra araba durdu. Kapı açıldığında sert rüzgârı bacaklarımda hissettim ve beni arabadan indirirken Edward’ın büyük, sıcak eli benimkileri sardı.

“Düşmeme izin verme” dedim ona.

“Asla” dedi kulağıma, beni kucağına almadan önce. Kollarımı boynuna doladım.

Edward’ın sürprizleri ve plan değişiklikleri, tuhaf ipek eşarpları ve beni taşıması derken ancak çok sonra farkına vardım... Hiç tereddüt etmemiştim. Benim incinmememe ya da utanmama izin verip vermeyeceğini hiç sorgulamamıştım.

Ondan bir an bile şüphe etmemiştim.

Sıcaklık tekrar değişti. Göremesem de arkamızdan bir kapının kapandığını duydum ve içeride olduğumuzu anladım. Edward beni yere bıraktı ve paltomu çıkardı.

Eşarby çözüp gözlerimin önünden çekip aldı.

Ve nefesim kesildi.

Çünkü burası bir yatak odasıydı, ama tavanı kubbeliydi ve önümdeki duvarın tamamı camdan yapılmıştı.

Kar ve sık ormanlarla kaplı bir yamaçtaydık. Ama üstümüzde, gökyüzü simsiyahtı... En muhteşem renklerden oluşan bir nehir dışında. Yeşiller, kırmızılar ve koyu morlar, hepsi birlikte dans ediyordu. Edward uzun zaman önce yazdığı mektupta buna ne demişti? *Canlı bir renk senfonisi*.

Kuzey Işıkları.

“Finlandiya’dayız” dedi Edward arkamdan. “Buraya Kuzey Evi deniyor. Tepenin aşağısında kiralık daha küçük, daha basit kulübeler var ama endişelenmene gerek yok; tamamı için ödeme yaptım. İstersen senin için dışarıda bir kamp ateşi yakabilirim. Artık burada sadece biz varız. Sadece sen ve ben.”

Ve hepsi... Çok fazlaydı. İçimde akan duygu seli beni boğuyordu; elimi ağzıma götürdüm ama kendimi tutamadım. Ve gözyaşlarına boğuldum.

Edward beni kollarına aldı ve ben hıçkırıklarla sarsılırken bana sarıldı.

“Ağlama Lenny.”

Ona açıklamaya, anlamasını sağlamaya çalıştım.

“Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.”

Başımı geriye yatırıp gözyaşlarımı sildi. “Kuzey Işıkları’na mı?”

“Sana.” Gömleğini kavradım ve o güzel gözlerine baktım. “Sana sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Kendime, senin için umut etme, senin için hayal kurma izni bile vermedim ama yine de bir şekilde buradasın. Sen benim

“bütün hayatımı değiştirdin Edward. Beni değiştirdin ve bunu tek başıma yapamazdım.”

Nazikçe gülümsedi ve yüzümü okşadı. “Evet, yapabiliirdin.”

“Ama ben ben olmazdım, şu an olduğum kişi olmazdım. Başka, şu anki halimin çok daha boş bir versiyonu olurdu.” Bir gözyaşı daha düştü ve bir tane daha. Sesim çatladı. “Sen benim neşem ve kalbimsin... Sen benim evimsin... Ve sensiz kaybolurdum.”

Yüzümü ellerinin arasında sıkıca tuttu; ses tonu alçak ve güçlüydü. “Asla kaybolmayacaksın. Her zaman seninle olacağım. Yeminler yanılttı. Ölüm bizi ayırmaya geldiğinde bedenim onun olabilir ama ruhum seninle kalacak, yemin ederim.”

Kalbim öylesine doluydu ki... Bana verdiği her şeyle ve ona karşı hissettiklerimle o kadar doluydu ki...

Edward

Yavaş, yavaş, yavaş...

Zihnimde dönüp duran mantra, hatırlatma buydu. Dizgin.

Çünkü, lanet olsun, onu nasıl da istiyordum. En çılgın, en bencil olduğum ergenlik günlerimde bile bir kadına ona sahip olmak istediğim kadar sahip olmak istememiştim.

Vahşi ve sert, yavaş ve uzun uzun.

Yumuşak dudaklarını öperek yüzüne dokundum ve onu yatağa doğru ilerlettim. Lenny bana baktı, gözleri

ay gibi yuvarlak ve gümüş rengiydi. Gömleğime uzandı ve düğmeleri teker teker açtı. Masum ve deneyimsiz olan o olabilirdi, ama gömleğimi itip çıkardığında ve ellerini göğsümün yanan derisinde gezdirdiğinde... Ve bu elleri kadife öpücükleriyle takip ettiğinde... Titreyen ben oldum.

Kral olmayabilirdim ama burada, şu anda kendimi bir kral gibi hissediyordum.

Bir kraldan daha fazlası –onun kahramanı, kocası, büyülenmiş kölesi, açgözlü sevgilisi– artık hepsi aynıydı. Hepsi iç içe geçmişti.

Lenora'nın ağzı karnımdan aşağı indi ve acı verici ıslak dili karnımın çıkıntılarını takip etti. Ellerim yanlarımda sıkıca kenetlendi; tutmaya, çekmeye, çimdikleme ve avuçlamaya can atıyordum.

Ama onu kendi haline bıraktım; tatlı kalbi tatmin olana kadar keşfetmesine ve tatmasına izin verdim.

Dudağını ısırdı ve bir anda tereddüt ederek karnımın hemen altında durakladı.

Ama sonra küçük Kraliçem duruma ayak uydurdu... Ve sadece benim için o güzel dizlerinin üzerine çöktü.

Ve kahretsin, aletim bu manzara karşısında şiddetle zonkladı.

Pantolonum açıldı ve kemerim deri tıslamasıyla dışarı kaydı. Sonra hızla, sanki sabırsızlanıyormuş gibi, Lenny pantolonumu aşağı çekerek sıcak, kaya gibi sert aletimi serbest bıraktı. Ayak bileklerimin etrafında toplanan kumaş havuzunun içinden çıktım ve onun muhtaç, iniltili nefeslerini kalçamda hissettim.

Aletimi narin elleriyle kavradı ve tıpkı ona öğrettiğim gibi avuçlarını sertçe yukarı aşağı hareket ettirdi. Lenora

dudaklarını ıslattı ve ağzını açarak benî, bana sıkı emişlerle taptığı fevkalade ıslak, kavurucu mağarasına aldı.

Başım geriye yuvarlandı ve gözlerim kapandı, artık onu izleyemezdim yoksa diline boşalacaktım.

Etrafımda inledi; duydum, hissettim.

Ve kontrolüm gitgide zayıflayarak jilet inceliğinde bir ipliğe bağlandı.

Lenny'yi kollarından tutup yukarı çektim, olması gerekenden daha sertçe. Onu nefes alamaz, düşünemez hale gelene kadar öptüm; kadife dudaklarını emdim, dişlerimle sıyırdım, dilimle ona hükmettim.

Kalbim kulaklarımda, *yavaş, yavaş, yavaş* diye çarpıyordu.

Lenora'nın ceketinin inci düğmelerini çözüp ceketini çıkardım. Kolları esnek ve uzundu. Narindi.

Derin bir nefes alırken kollarını başının üzerine kaldırdım. Alev alev yanan gözlerine baktım ve benimkilerdeki çıplak, ham arzuyu görmesine izin verdim. Ona ne kadar taptığımı, benim olduğu için ne kadar minnettar olduğumu görmesini istedim.

Avuçlarımı çıplak kollarından aşağı kaydırdım. Sonra yanlarından aşağı inerek başparmaklarımla göğüslerini okşadım.

Sonra eteğine geçtim. Dizlerimin üzerine çöküp eteği bacaklarından aşağı kaydırdım ve Lenora'nın üzerinde sadece fildişi, saten bir kombinezon kaldı. Yukarı çıkarırken karnını, ipeksi göğüslerinin arasındaki leylak kokulu vadiyi öptüm. İri ellerim kalçasından yukarı kayarak kombinezonu başının üzerinden itti ve böylece gözlerim... Kalbim karşısında çıplak kaldı.

Sonra, teker teker, saçındaki tokaları çektim; ~~saçları~~ nı çıkardım ve topuzunu çözdüm, ta ki saçları vahşi, dalgalı bir perde gibi omuzlarına dökülene kadar. Bu ~~saçları~~ yüz hatlarını vurguladı; teni daha açık, elmacık kemikleri daha belirgin, gri gözleri daha parlaktı.

Ve hepsi benim içindi. Onu bu şekilde görebilecek tek erkek bendim.

Onu kendime çekerken, sahip olduğum tüm şefkatle ona gülümsedim. Göğüslerine ulaşabilmek için onu yukarı kaldırdım ve ağzımı meme ucunun etrafına sardım; dilimle sert ve hızlı darbeler vurdum, ta ki tiz sesi merhamet dileyerek adımı bağırana kadar.

Elleri saçlarımı taradı, çenemi okşadı ve yüzümü onunkine yaklaştırdı. "Seviş benimle Edward." Önce tavana, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Bu büyüğü gökyüzünün altında benimle seviş."

Arkamı döndüm ve Lenora'yı yatağa yatırdım. Pembe dudakları aralanmıştı, nefes nefeseydi ve dağınık saçları yüzünün etrafına yayılmıştı. Benim için bir çiçek gibi açıldı -kollarını esnetti, dizlerini araladı- çekincesiz, utanmaz, mükemmel ve benimdi.

Üzerine tırmanıp bacaklarını omuzlarıma attım ve sonra ziyafet çektim. Bacaklarının arasını yalayıp tadına baktım. Islanmasını, kasılmasını, inlemesini ve adımı solumasını sağladım; gelinim, karım, benim güzel kızım.

"Edward... Edward..." diye soludu, saçlarımı sertçe çektiştirerek.

Bacağının iç kısmını, baldırını öptükten sonra dizlerimin üzerinde yükseldim ve bacaklarının arasına yerleşerek aletimin geniş, çan şeklindeki başını onun kaygan sıcaklığına sürükledim.

Yukarı ve aşağı, açıklığını tekrar tekrar geçerek, duraklayarak ama içeri dalmadan.

Lenny'nin kalçası yalvarırcasına yukarı kalktı.

"İstedigin bu mu?" diye fısıldadım.

Altımda kıvrandı; gözleri zevk, şehvet ve ihtiyaç ile bulutlanmıştı.

"Evet..."

Biraz daha açılmasını sağlayarak bacaklarını uyluklarımın üzerine yerleştirdim. Avuçlarım karnının hemen ortasından yukarı kayıyor, göğüslerini yoğuruyor, meme uçlarını okşuyor, sonra tekrar aşağı iniyordu. Bir elimin parmak uçlarıyla küçük, sıkı klitorisini ovaladım ve diğer elimin iki parmağını içeri kaydırdım.

O hızla soluyup inerken yavaşça içine pompaladım.

Lenora çenesini kaldırdı, yüzü tutku ve daha fazlasının ihtiyacı ile çarpılmıştı.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

Parmaklarımı içinden çekip aletimi kavradım ve tekrar kaygan, sıcak açıklığına doğru kaydım.

"Evet... Evet... Edward..." diye inledi.

Sadece başını içine bastırdım.

Yavaş, yavaş, yavaş.

Kasları direndi, ama ıslaklığı durumu kolaylaştırdı. Onu -görüşümü karartan sıcak rahatlığı- hissettikçe küfretmek istedim. Ama etmeyecektim. Bu an o kelimeler için çok değerliydi.

"Lenora, bana bak" diye mırıldandım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalçasını kavradım ve bekaretini tamamen geçerek ıslak, sıkı sıcaklığının derinliklerine gömüldüm.

Sırtını bir yay gibi gererek haykırdı.

Bir an için kıpırdamadım... Ama sonunda hareket ettiğimde, kollarının arasına girdim. Üzerine uzanarak kollarımın üstünde yükseldim ve olabildiğince derine bastırdım. Güzel gözlerine baktım ve nemli saçlarını geriye doğru taradım. Ellerinin kollarımda, sırtımda gezindiğini hissediyordum.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet” diyerek başını salladı. “Evet...”

Ve sonra hareket ettim. Kalçamla yavaş, sıkı daireler çizerek onu öptüm ve ona dünyaları vermek isteyerek, ona zevk vermek isteyerek ağızımla onu sevdim.

Kalçamın her hareketiyle alt pelvisim klitorisini okşuyordu.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Lenora'nın göğsü şiddetle yükselip alçalmaya başladı ve gözlerine tekrar sıcaklık doldu.

“İşte bu aşkım” diye cesaret verdim. “İşte bu...”

Ve Tanrım, bana yaşattığı his... En ıslak fantezimde hayal ettiğimden bile daha fazlasıydı. İçindeki kasların her biri kaygan, sıkı ve bir mengene gibiydi.

Şiddetle soluyarak boynunun hassas derisini emdim. Ve inlemeleri kulaklarımı doldurdu. Kalçamın her hareketinde daha yüksek sesle ve daha sert inledi. Hayalarımı sıkılaştıran ve aletimi kabartan muhteşem, şehvetli sesler...

İhtirasın, aşkın ve yaşamın sesleri.

“Edward! Edward, Edward...”

Omuzlarımı umutsuzca kavradı ve topuklarını kıcıma bastırdı. Dudaklarından çıkan sesleri yalayarak, on-

ları içimde tutup kendime saklayarak ağzını derin derin öptüm.

Boşaldığında bunu hissettim. Güzel kadınlığının titreşen gerginliğinden, iniltisinin uzun hıçkırığından, zirveye ulaşmış olmasına rağmen beni şefkatle kucaklayan kollarının sıkılığından belliydi.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Kalçam çılgınca, sertçe son bir darbe vurdu ve aletim titreyerek onu doldururken yüzümü omzuna bastırıp çaresizce inledim.

Daha sonra, başımı kaldırıp Lenora'nın gözlerinin içine baktım ve onu nazikçe öperek saçlarını okşadım. İyi olup olmadığını sormadım, çünkü iyi olduğunu biliyordum; bunu gülümsemesinde ve yanağından süzülen şefkatli gözyaşlarında görüyordum. Onu kendime, kollarımın arasına çektim; ikimiz de bitkin ve tamamen doymuş bir haldeydik.

On Yedinci Bölüm

Lenora

Sandalyemden kalkarak ellerimi masaya dayadım ve Danışma Meclisi'ne hitap ettim.

“Bakalım doğru anlamış mıyım? Parlamento, ben evli bir kadın olana kadar yasalarımı değerlendirmeyecekti. Çünkü geleneksel bir eş olmamı ve kocamın ‘beni frenleyeceğine’ dair güvence istiyorlardı. Artık evlendim ve yaklaşık dört haftadır da evliyim, ama her nasılsa kocamın siki tarafından kontrol edildiğimi iddia ederek yasayı değerlendirmeyi reddediyorlar, öyle mi?”

Amcamın ağzı bir karış açık kaldı.

Radcliffe kalp krizinin eşiğinde olabilirdi.

Ve Tweedledum öfkeyle soludu. “Majesteleri!”

“Ah, biraz erkek ol Tweedle!” Masaya vurdum. “Size ihtiyacım var. Hepinize ihtiyacım var. Çünkü Prens Edward’ın siki fazlasıyla muhteşem olsa da Kraliçe’nin hiç kimse tarafından –en azından Parlamento tarafından– kontrol edilemeyeceğine dair net bir mesaj vermeliyiz. O yüzden kışlarını kaldırıp işlerini yapsalar iyi olur!”

Meclis şok içinde bana bakıyordu.

Alfie ve Edward hariç. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Ve sefilce başarısız oluyorlardı.

Edward, Danışma Meclisi'nin resmi bir üyesi değildi ama Finlandiya'dan döndüğümüzden beri toplantılara katılıyordu ve sonrasında konuları özel olarak tartışıyor-duk. Düşüncelerimi onunla paylaşmak ve onun fikirlerini duymak çoğu zaman çok faydalı oluyordu.

Şimdi o zamanlardan biri değildi.

"Prens Edward, Lord Ellington..." Kaşlarımı çatarak onlara baktım.

Edward'ın gözleri keyifle parlıyordu. Çünkü nedense beni sinirlendirmeyi çok seviyordu.

"Beni bu kadar eğlenceli bulmanıza sevinmekle birlikte, tartışmaya şamata dışında ekleyeceğiniz yararlı bir şey var mı?"

Alfie başını iki yana salladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve sırıtıyordu.

Edward sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu ve her zaman onu öpmek istememe neden olan o yakışıklı kibriyle gülümseyerek bana baktı.

"Ashna bakarsanız var Majesteleri."

"Lütfen bizi aydınlatın o halde."

"Mesaj göndermenize gerek yok. İhtiyacınız olan şey... iyi bir kürek."

"Kürek mi?" diye sordum. "Anlayamadım."

"Onlar politikacı" diye açıkladı. "Pisliklerini yeterince kazarsanız, istediğiniz her şeyi yaparlar."

Pislik. Hımm.

Yavaşça başımı salladım.

"Kulağa çok... Etkili geliyor."

Edward

Ertesi hafta, Parlamento'nun en etkili on lideri Kraliçe'nin isteği üzerine büyük arka ofiste bir araya geldi. Kraliçe, vücudunu mükemmel bir şekilde saran, siyah biyeli, şeker pembesi bir elbise ve küçük fiyonkları olan yüksek, siyah, sivri topuklu ayakkabılar giyiyordu; topukları o kadar sivriydi ki birini kalbinden bıçaklayabilirdi. Ama en çok gözlerindeki bakıştan hoşlanıyordum. Beklenti, heyecan, intikam ve zafer.

Şık, küçük, gümüş bir silah gibiydi; güzel ama ölümcül. Sarhoş edici bir kombinasyondur.

"Günaydın Lordlarım." Lenora ellerini önünde kavuşturdu ve tatlı tatlı gülümsedi. Duvara yaslanıp... Sadece onu izledim.

"Lütfen önünüzdeki dosyaları inceleyin. Her biriniz hakkında dikkatimizi çeken hassas bilgiler var. Bu bilgiden haberdar olduğumuzu... Ve bunu kanıtlayacak belgelere sahip olduğumuzu size bildirmek istedik. Tabii ki kendi güvenliğiniz için."

Dosyaları yırtıp açtılar. İçlerinden birkaçı gerçekten altına sığabilirdi.

Lenora endişeyle kaşlarını çatarak dudağına vurdu.

"Yine de sorun şu ki... Üzgün olduğumda düşünmeden konuşmaya meyilliyim." Her birinin gözlerinin içine baktı. "Sonuçta ben bir kadıyım. İyice sinirlendiğimde hangi sırları kime anlatacağım belli olmaz. Bu, basın da olabilir, yetkililer de... Eşleriniz de."

Yavaşça önlerinden geçerek biraz düşünmeleri için onlara zaman verdi.

"Her birinize önerim beni sinirlendirmemeniz. Önümüzdeki yasa tasarısı için beni memnun edecek şekilde

oy kullanmanız. Kısacası... Beni kızdırmayın. Elbette kendi güvenliğiniz için."

Sonra tekrar gülümsemeye başladı. Ve bu biraz korkutucuydu.

"Ayrıca..."

"Ayrıca mı?" diye itiraz etti Kokarca Winky.

Vahşi kızım sıırttı. "Evet, Lord Winkerton; bir daha sözümü kesmeyin. Söylediğim gibi... Ayrıca zorunlu askerlik hizmetinin kadın ve erkek tüm Wessco vatandaşlarını kapsamasına karar verdim."

Ve yaşlı adamlar akıllarını kaybettiler; homurdanıp bağıldılar.

"Bu bir rezalet!" diye haykırdı Lord Plutorch.

"Bu kadınlığa hakarettir!" Kont Malmunch öfkeden titriyordu.

"Tanrı aşkına, ülke için en iyisi bu" diye karşı çıktım.

Lenora onların saçmalıklarına zerre kadar aldırmıyordu.

"Tebaamın yarısının diğerinin boyunduruğu altına girmesine izin vermeyeceğim. Ben Kraliçe olduğum sürece bu olmayacak. Bu yasa, erkeklerin her zaman özel olarak yararlandığı becerilere ve fırsatlara kadınların da erişimini sağlayacak. Bu, eşitliğe doğru atılmış bir adımdır."

Gözlerini karşısındaki adamlara dikti.

"Bugünlük bu kadar. Oyunuzu iyi kullanın, Lordlarım. Ve bu klasörleri unutmayın... Ben daima hatırlayacağım."

Arkasını dönüp koluma girdi ve birlikte kapıdan çıktık.

Kraliçe'ye ofisine kadar eşlik ettim. Hızlıca. Onu omzuma atıp bir mağara adamı gibi taşımak istiyordum.

Ofis kapısını arkamızdan çarpıp kilitledim ve sonra birbirimize saldırdık; kıvrılan, kavrayan uzuvlar, yoğun eller, tapınan ağızlar ve soluk soluğa nefesler...

Onu masanın üzerine kaldırdım ve güzelce açılmış bacaklarının arasına girdim.

"Harikaydın" dedim ve onu sertçe öperek dilimi ağzından içeri kaydırđım.

Sonra pembe elbisesini başının üzerinden çekip yere attım. Sadece bir sütyenle gizlenmiş göğüsleri, dantel külotu ve dişlerimle parçalamak istediğim jartiyeri gözler önüne serildi.

"Harika hissettim" diye soludu, göğsümü, çenemi, ulaşabildiği her yeri öperek.

"Seninle gurur duyuyorum." Başımı eğip göğüslerini okşadım ve pembe meme uçlarını emdim. "Danışma Meclisi'ne *sık* dediğinde bile yüzün kızarmadı. Hem de iki kez."

Lenny'yi kollarından tutarak ayağa kaldırdım ve masaya doğru döndürdüm. Boynunu, sırtını öperek ellerini masanın üzerine dayadım ve onu öne doğru eğdim.

Pantolonumu aşağı çekip dantel külotunu yırtıp attım... Ve içine girip de benim için ne kadar kaygan ve sıcak olduğunu hissettiğimde inledim.

"Şimdi senin yüzünü kızartmak için daha edepsiz kelimeler bulmam gerekecek."

Bir cadı gibi kıkırdadı ve merakla irileşmiş gri gözleriyle omzunun üzerinden bana baktı.

"Daha edepsiz kelimeler mi var?"

Sırıtarak onu kalçasından sıkıca tuttum ve benim her-
cermem için yaratılmış olan dar, ipekli kadınlığının de-
rinliklerine kaydım.

“Her zaman” diye soludum saçlarının arasına. “Her
zaman daha edepsiz şeyler vardır aşkım.”

İki ay sonra
Wessco Sarayı

Amerika’da Amerikalılar Şükran Günü’nü kutlarken,
Wessco’da Ekim ayı ortasında Sonbahar Geçidi düzenle-
nirdi. Wessco’ya bağımsızlığını kazandıran son savaştan
sonraki bayramı anmak için düzenlenen bu şölen, kısmen
bir hasat festivali, kısmen de vatanseverlik kutlamasıydı.

Partiler ve panayırlar düzenlenirdi, bankalar kapa-
nırdı ve saray kapıları açılırdı; hükümdar ön avludaki bir
platformdan canlı yayınlanan bir konuşma yapardı.

Dün gece, Lenora konuşmasını benim için prova et-
mişti... Başım bacaklarının arasına gömülüyken ve di-
limle dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaparken.
İnlemiş, nefesi kesilmiş ve çığlık atmıştı ama konuşmayı
her şeyiyle ezberlemişti.

Ama şimdi, avlu insanlarla dolup taşıyordu ve Lenny
platformun üzerinde korkunç derecede solgun görünüyor-
du. Sert bir esinti onu havaya uçurabilirdi.

Winston’ı kolundan tuttum. “Onda bir sorun var. Onu
içeri götüreceğim, yolun açık olduğundan emin ol.”

Winston başını salladı ve ben de merdivenlerden yuka-
rı, Kraliçe’nin yanına çıktım.

“Ve biz...” Gözlerini kapattı, kirpikleri bile kül rengine dönmüştü.

Eğilip mikrofona konuştum. “Sonbahar kutlamanın tadını çıkarmak üzere bugün buraya geldiğiniz için hepimize teşekkür ederiz! Herkese mutlu Sonbaharlar!”

Alkış sesleri yükseldi ve Lenny başını koluma yasladı. Onu sarayın yan girişine doğru yönlendirdim ve Lenny zayıf bir sesle, “Lütfen beni içeri götür” diye fısıldadı.

Kolumu sırtına doladım ve elimle sırtında daireler çizerek onu kapıya yönlendirdim. “Sakin ol aşkım. Seni tuttum.”

Ve onu tutuyordum; tutuşum güçlü ve sıkıydı. Ama bu önemli değildi.

Çünkü eşiği geçer geçmez Lenora’nın dizlerinin bağı çözüldü ve gözleri geriye yuvarlandı. Düşmeden önce onu yakaladım ama kollarımda bayılmıştı.

“Lenora!”

Korku soğuk ve acımasızdı. Kalbinizi durdurur, karnınızı dondurur ve size bir daha asla ısınamayacağınızı söylerdi. Pençeleriyle karnınızdan yukarı tırmanır ve boğazınıza yerleşirdi.

“Doktoru çağırın, hemen! Lenora!”

Doktor onunla ilgilenirken revirin dışında ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama sanki günlerce oturmam gibi geliyordu. Diğerleri de buradaydı; danışmanlar, sekreterler ve şu moron Başbakan Bumblewood.

Onlarla konuşmadım, hiç konuşmadım. Oturdum, volta attım ve dua ettim.

Çünkü Thomas'ı, ne kadar çabuk hastalandığını, ne kadar çabuk öldüğünü düşünüyordum. Ve zihnimde onu yatağında, çarşafı yüzüne çekilmiş bir halde görmeye devam ediyordum. Hareket etmiyor, nefes almıyordu. Sadece gitmişti.

Avuçlarımı gözlerime bastırıp görüntüyü beynimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ama gitmiyordu.

Sonunda doktor odadan çıktı... Ve doğruca Başbakan'a yöneldi.

Uzun adımlarım ona önce ulaşarak yolunu kesti.

"Bana söylemeden önce ona karımın durumuyla ilgili tek kelime edersen dilini koparır ve seni onunla boğarım."

Doktor ağzını kapattı. Ve başını salladı.

Onu akbaba sürüsünden uzakta bir köşeye çektim.

"Onun nesi var? Hasta mı? İyileşecek mi? Neye ihtiyacı var?"

Gülümsemesi sinir bozucu derecede sakindi.

"Majesteleri susuz kalmış."

Tamam, su. O kadar da kötü değildi. Lenny'nin daha fazla su içmesi gerekiyordu.

"Ve bitkin düşmüş" dedi doktor.

Kahretsin, bu benim hatamdı. Elbette bitkin düşmüştü. Onu bütün gece ayakta tutan, yatakta uyumak *dışında* her şeyi yapan doyumsuz bir kocası vardı.

"Ve biraz da kansız kalmış" diye ekledi doktor.

Demir. Demire ihtiyacı vardı; kırmızı ette demir vardı.

"Ona bazı takviyeler verdim ve dinlenmesini emrettim."

Başımı sallayarak onu onayladım, bir yandan da pencereden dışarı bakıyor ve hemen satın almayı planladığım sığırları otlatmak için en iyi yeri arıyordum.

“Kraliçe Lenora hamile, Prens Edward.”

Beynim durdu. Ve tüm dünya öylece dondu. Bir an için hareket etmedim; nefes aldığımdan bile emin değildim.

“Hamile mi? Bebek mi? Bebeği mi olacak?” Kendimi işaret ettim. “Bebegimiz mi olacak?”

Yaşlı adam gülümseyip kıkırdayarak başını salladı.

“Bugün değil, ama evet. Tebrik ederim.”

Vay canına. Bu bir şok olmamalıydı, hele ki onunla nasıl olduğumuz düşünülürse ama yine de öyleydi. Güldüm; sersemlemiştim ve aptalca gururlanmıştım.

“Teşekkür ederim Doktor.”

Adamı hiçbir zaman sevmemiş olsam da elini tutup sırtına şaplak attım. Ama şimdi onu seviyordum çünkü bana hayatım boyunca duyduğum en iyi haberi vermişti.

Şu anda herkesi seviyordum. Ama en çok da Lenny’yi seviyordum.

Bu yüzden mümkün olan en hızlı şekilde onu görme-ye koştum. Onu yataktan kaldırıp kucağıma oturttum ve hamile karımı ölesiye öptüm.

On Sekizinci Bölüm

Lenora

Annelik içgüdüsünü –geleceğinizi, mirasınızı korumaya yönelik o temel, ilkel dürtüyü– anladığımı düşünmüştüm. Tacı giydiğim ilk gün halk için hissettiğim şey buydu. Onlara bakmak, geçimlerini sağlamak, güçlenmelerini ve olabileceklerini bildiğim her şey olmalarını izlemek istemiştım.

Hâlâ böyle hissediyordum. Ancak bu duygular, içimde büyüyen bu çocuk için hissettiklerimin sadece bir gölgesiydi. İlk aylar... Mide bulandırıcı ve yorucuydu. Arabanın arka koltuğunda bir çantaya kusarken Edward sırtımı ovuyordu ve sonra ağzımı çalkalamam ve yabancı bir liderle pazarlık yapmam gerekiyordu. Mükemmel bir sefaletti.

Ama şimdi, dördüncü ayımda, mide bulantıları gitmişti ve elimi karnımın sert çıkıntısına bastırdığımda... Bu mucizeviydi. Aşeriyordum –Edward'ı fazlasıyla eğlendirecek şekilde mutfığa sürüklenmeme neden olan doyumsuz bir açlık– aşçının ev yapımı kremalı bisküvilerini ve Marmite kremasını armama neden olan doymak bilmez bir açlık hissediyordum.

Ama başka arzular da vardı. Wessco'yu refah içinde ve huzurlu kılma arzum, içimde yepyeni bir yoğunlukla

yankılanıyordu. Çünkü bunu sadece halkım için yapmıyordum; bunu bu çocuk ve ondan sonra gelecek olanlar için yapıyordum. Bu ülkeyi benden miras alacaklardı ve onlara en iyisini aktarmaya kararlıyım.

Haberi kamuoyuna duyurmuş olmamıza rağmen, pek de hamile görünmüyordum. Danışmanımın ısrarı üzerine, saray beni giydirmeleri için stilistler tutmuştu; doğru desenle, ceketle ve kemerle, büyüyen karnımı nasıl gizleyeceklerini çok iyi bilen insanlardı. Bu sayede garip ya da savunmasız görünmeyecektim. Ya da zayıf.

Bugün Danışma Meclisi toplantım için lacivert ve beyaz pötikareli bir elbise ve ona uygun hırka giymiştim.

“Kim kumarhane işine girmek ister?” diye sordum onlara.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, Alfie dışında hiçbiri istemiyordu. Lanet olası moral bozucular.

Ayağa kalkıp ellerimi çırpıttım. “Güvenilir bir kaynağa göre, yasadışı kumar salonlarının aristokrasi arasında çok moda olduğunu duydum. Siz de bazı fısıltılar duymuş olmalısınız.”

Güvenilir kaynağım Edward idi ve bunu arkadaşı Donald Macalister’den duymuştu. Görünüşe göre, Wessco’nun lordları ve leydileri en güzel elbiselerini giyip, kimliklerini gizlemek için maskelerini ve mücevherlerini takıp şampanya içtikleri ve masalarda binlerce dolar ile kumar oynadıkları partilere katılıyorlardı.

Edward da birkaç akşam önce saraydan gizlice kaçmış ve etkinliklerden birine bizzat katılmıştı. O zaman onunla gitmeme izin vermemişti, çok tehlikeli demişti.

Çünkü kumar yasadışıydı.

Ama ben bunu deęiřtirecektim.

“Parlamentoya sunmak istediğim bir sonraki yaaa, kumarı yasallaştırmak.”

Ve Tweedledum haç çıkardı.

“Bir dūřünün Lordlarım. Bir sonraki en gözde turizm merkezi haline gelebiliriz.”

“Monaco gibi mi?” dedi amcam.

“Aynen öyle! Lisans ücretleri, düzenleme ücretleri, hizmet işleri, vergi gelirleri olacak... Olasılıklar saymakla bitmez.”

Sheffield, Radcliffe ve Tweedle’lar bu fıkre ısınmaya başlamış gibi görünüyordı. Ancak Lord Norfolk buz gibi soğuktu.

“Kesinlikle olmaz. Bu bir günah. Ahlaka aykırı.”

“Ahlak dışı kabul edilen pek çok faaliyet var; hepsini yasaklamıyoruz” diye karşı çıktım.

“Ülkemizin yozlaşmasına katkıda bulunmuş olursunuz” diye karşı çıktı.

“Saçmalık!” diye karşılık verdim, dalgın dalgın kar-nımı ovuşturarak. “Burnumuzun dibinde zaten devam ediyor. Bunu düzenleyerek sömürüyü önleyeceğiz ve hükümet de pastadan payını alacak.”

Parmağıyla beni işaret etti. “Bunu desteklemiyorum!”

Edward ayağa kalktı, sesi bir balyoz gibi sert ve ağırıldı.

“Kraliçe’nin senin desteğine ihtiyacı yok Norfolk. Senin itaatine ihtiyacı var. Eğer bunu yapamayacaksan, kenara çekilirsin ve biz de yapabilecek birini buluruz.”

“Biz mi, Prens Edward?” diye sataştı Norfolk. “şimdi de Kraliçe adına mı konuşuyorsun?”

Tereddüt etmedim, çekinmedim... Bu, bu dünyada söylemesi en kolay şeydi. Çünkü doğruydı. “Benim adıma

konusuyor. Her konuda aynı fikirdeyiz. Onun sözü benim sözündür.”

Edward'ın gözleri bana kaydı, şaşırmişti.

Çünkü bu... Büyük bir olaydı. Anlamlı. Güçlü. Önemli. Bunu Edward da biliyordu, meclis de biliyordu, en az benim kadar. Edward'a benim adıma konuşma yetkisini vererek, kendimden bir parçayı ona teslim ediyordum. Düşüncelerimi ve bedenimi onunla paylaştığım kadar özgürce otoritemi de paylaşıyordum.

Ama bu dizginleri bırakmak zor değildi. Çünkü Edward düşmeme asla izin vermezdi.

Birkaç gün sonra, ofisimdeki koltukta birlikte oturuyorduk ama ikimiz de çalışıyorduk. Ona döndüm ve aklımdan geçenleri anlattım.

“Danışma Meclisi'nde senin için yeni bir pozisyon oluşturmak istiyorum. Benim Başdanışmanım olmanı istiyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Bunu düşünürken gözleri kısıldı. “Bunu neden yapmak istiyorsun?”

“Çünkü bu doğru. Tavsiye almak için gittiğim ilk kişi sensin, fikirlerine en çok güvendiğim kişi sensin... Eğer unvan sana uyuyorsa, bunu kabul etmelisin.”

Kaşları çatıldı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Senin üzerinde hâkimiyet kurduğumu söyleyecekler.”

“Öyle zaten.”

“Evet, ama... Sen Kraliçe’sin. Ve ben de Kraliçe’nin kocası olmaktan son derece memnunum. Kimse’nin gözünde küçülmene neden olmak istemiyorum.”

İşte bu yüzden dünyanın en şanslı kadınıydım. İşte bu yüzden bu pozisyona, unvana sahip olmasını istiyordum... Çünkü herkesin ona hak ettiği saygıyı, kendisi gibi davranarak kazandığı saygıyı göstermesini istiyordum.

Edward’ın elini tuttum. “Bunun olmasına izin veremeyeceğiz. Onlara bu hayatı paylaştığımızı ve bu yüzden daha güçlü bir Kraliçe olduğumu göstereceğiz. Senin sayende, bizim sayemizde. Ve... Hâlâ bu şekilde düşünmeye devam ederlerse, umurumda değil. Bize zarar vermedikleri sürece Edward, umurumda değil.”

Bunu düşündü. Ve sonra sırtıttı.

“Bunun sadece benim muhteşem aletim yüzünden olmadığına emin misin? Onu içine sokmakta üstüme yoktur.”

Boğazımdan kahkahalar yükseldi ama kendimi tuttum. Ve yüzüne baktım. “Hımm... Evet, haklısın. Muhtemelen sadece bu yüzdendir.”

Edward beni gıdıkladı, acımasızca. Ben de ona saldırdım; o da kollarının altından gıdıklanıyordu. Yuvarlandık ve kağıtlarımız kanepeden yere düştü, sonunda biz de kanepeden düştük. Edward beni üzerine çekti ve günü ofisimin zemininde tatlı tatlı sevişerek bitirdik.

Hamileliğimin yedinci ayında, yürümeyi bıraktığımı söyleyebilirdim. Ne de olsa hiçbir mantıklı insan yaptığım şeyi yürümek olarak tanımlayamazdı.

Paytak paytak yürüyordum. Tıpkı bir penguen gibi. Bir kraliçe penguen.

Edward bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu. Deli adam. Geceleri odamızda dolaşmamı istiyordu –bazi erkeklerin, eşlerinden “striptiz” yapmalarını istemeleri gibi– gözlerinde sıcaklık ve dudaklarında o tahrik edici sırıtış ile sırf beni izleyebilmek için bunu istiyordu.

Şu anda saray koridorunda paytak paytak yürüyordum, sevgili kocam da yanımdaydı ve Parlamento’ya gidiyorduk. Böylece geçen hafta her iki meclisten de geçen ve Wessco’da kumar oynamayı yasallaştıran yasayı imzalayabilecektim.

Ta ki Dingleberry Başpiskoposu yolumuzu kesene kadar.

“İyi günler, Kraliçe Lenora, Prens Edward.” Başını eğdi.

“Başpiskopos.” Edward ikimiz için de başını salladı.

“Majesteleri, sizinle Prenses Miriam hakkında konuşmak istiyordum. Kutsal Babamız onun davranışları konusunda çok endişeli. Onunla konuşup onu yola getirebileceğinizi umuyor.”

Miri âşık olmuştu. Yine. Bir kasaba... Yoksa fırıncıya mıydı?

Aylar önce Winston’la aralarında her ne geçtiyse, kısa ve anlamsızdı; görünüşe göre onun tarzı buydu. Bu onun dördüncü... Hayır, beşinci kez âşık oluşuydu; ona her gün hâlâ çiçek gönderen İspanya’daki genç dükü neredeyse unutuyordum.

Kız kardeşim âşık olma fikrine âşıktı. Heyecanına ve kargaşasına.

Ama gerçek değildi. Bu adamlara karşı olan hisleri, sabah sisi gibi dağılıyordu.

Edward'ıma baktığımda içimi titreten duygularla aynı değildi. Yakışıklılığını, cazibesini ya da edepsiz, alaycı sesini kaybetse bile ona olan bağlılığım azalmazdı. Yine de her zaman onun yanında olmak, onunla birlikte olmak, ona bakmak isterdim. Ve içten içe, bilginin otomatik ve içgüdüsel olduğu yerde, onun da benim için aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Ama Miriam'ın gönül maceraları zararsızdı. Kimseyi incitmiyorlardı. Ve insanlar onun maskaralıklarına bayılıyordu; aşk hayatını gerçek hayattaki dramatik bir öğleden sonra dizisi gibi takip ediyorlardı. Tek ihtiyaçları birinin hafıza kaybına uğramasıydı ve işte o zaman karşılaştırma tam yerinde olurdu.

Ve belki, eğer böyle devam ederse... Bir gün gerçek aşkı bulacaktı. Bunu onun için gerçekten diliyordum.

“Prenses Miriam artık yetişkin bir kadın” dedim Başpiskoposa. “Kendi seçimlerini kendisi yapıyor ve açıkçası benim de ilgilenmem gereken daha önemli konular var.”

Edward ve ben uzaklaşmaya çalıştık, ama sesi bizi durdurdu.

Tekrar.

“Asi ve ahlaksız bir kadın gibi davranıyor. Papa onu aforoza etmeyi düşünüyor.”

Bu beni durdurdu. Ve sesimi alçaltarak yavaşça ona döndüm.

“Anlıyorum.” Parmaklarımı birbirine vurdum. “Prenses Miriam bağımsız ve merhametlidir; bunlar bir prensesin sahip olması gereken iyi niteliklerdir. Onun seçim-

lerine ya da görüşlerine her zaman katılmıyorum; ama dürüst olmak gerekirse, yıllar boyunca senin görüşlerine de hiç katlanamadım ve sen hâlâ buradasın.”

Sözlerim soğuk ve çok ama çok nihai bir hal aldı.

“Yani eğer Papa kız kardeşimi aforoz etmeye ya da onu herhangi bir şekilde kamuoyu önünde utandırmaya kalkarsa, kuzenim Henry’nin yolundan gidip kendi lanet kilisemizi kurmaya hazır olduğumu ona söyleyin.”

Başpiskoposun nefesi kesildi ve eğer adamın incileri olsaydı onları tutuyor olurdu.

“Ve Miriam’ı da kilisenin başına getiririm.”

Edward’ın ağzı bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. “Yolunu Şaşırmış Ahlaksız Kadınlar Kilisesi. Kulağa hoş geliyor.”

“Kesinlikle.” Başımı salladım.

Sonra tekrar Başpiskoposa hitap ettim. “Kutsal Babamız bütün bir ülkedeki Katolikleri kaybetmek istiyorsa, bu onun tercihi; ama bir devlet başkanından diğerine, bunu tavsiye etmem. Bunu anladığından emin ol. Şimdi işimiz bitti mi, Başpiskopos?”

Sabahları güçlü bir adamın yüzündeki azarlanma ifadesine bayılıyordum.

“Evet, Majesteleri.”

“Çok iyi.”

Kocam bana kolunu uzattı ve onaylayan kıkırdamasıyla birlikte paytak paytak yürüyerek uzaklaştık.

Edward

Ziyarete gelen Kanada Başbakanı onuruna verilen akşam yemeğinden sonra saraya döndüğümde saat akşamın onunu geçiyordu. Lenny'nin hamileliğinin son ayı olduğu için son bir aydır olduğu gibi bu davete de yalnız katılmıştım. Resmi kıyafetlerini giyip büyük etkinliklere katılamayacak kadar hantal ve huzursuz hissediyordu. Onsuz katılmak berbattı ama Wessco Prensi olarak... Lenora'nın kocası olarak bu benim işimdi.

Kravatımı çekiştirerek yatak odamıza girdim; bu kıyafetlerden kurtulmak ve karımın bana güzel, uzun bir hoş geldin demesi için can atıyordum.

"İyi akşamlar aşkım" dedim ona. "Gecen nasıl geçti?"

"Olaysız." Makyaj masasına oturmuş, saçlarını tarıyordu. "Sakın soyunma. Bu gece kendi odanda uyumayı tercih ederim."

Gömleğimin düğmelerini açmayı bırakıp ona baktım. Çünkü saçma cümlesini bir kenara bırakın, sesi, ağzının duruşu, bana bakmayışı... Hepsi yanılttı.

"Burası *benim* odam."

"Hayır, değil. Senin odan oturma odasının karşısında; şimdiye kadar hiç kullanmadın."

Yanına gidip yüzüne daha yakından baktım. "Seni iki oda öteden becermek benim için bile zor olurdu."

İrkildi.

"Neyin var Lenny?" Ben giderken iyiydi, iyiden de öteydi. Mutluydu. "Ne oldu?"

Ayağa kalktı ve pudra mavisini geceliğinin üzerinden karnındaki kocaman şişliği okşadı. "Rahatsızım ve iyi

uyuyamıyorum, sadece yalnız kalmak istiyorum. Bunu benim için yapamaz mısın?”

Gözleri donuktu. Sesi kadar cansızdı.

“Aslında yapamam.”

“Yani, yapmayacaksın.”

“Doğru tatlım, kesinlikle yapmayacağım. Ta ki sen bana kafanın içinde neler olup bittiğini anlatana kadar.”

Çenemi eğip gözlerini yakalamaya çalıştım. “Ne oldu?”

Gözleri kapandı ve nefesi kesildi. Ama sonra yüz hatları sertleşti, ifadesizleşti... Ve her şeyi ortaya döktü.

“Winston beni uyarmaya geldi... Bu hafta gazetelerde yayınlanacak bazı fotoğrafları göstermeye.”

“Ne tür fotoğraflar?”

“Senin fotoğrafların.”

Yazı masasına gitti ve yarım düzine siyah-beyaz fotoğraftan oluşan bir yığını eline aldı. Onları vücudundan uzakta tuttu... Zehirliymişler gibi.

Hepsini tek tek gözden geçirdim. Ve midemde biriken soğuk öfke yumağı, her bir fotoğrafla daha da büyüdü.

Bir restoranın loş bir köşesinde, sarışın, genç bir kadının elini tutarken çekilmiş fotoğraflarımdı. Uzaktan bakıldığında birbirimizin gözlerinin içine bakıyormuşuz gibi görünüyordu. Fotoğrafları masanın üzerine fırlattım, dağılıp yere düştüler.

Karıma baktım. “Bir açıklama ister misin?”

“Sanırım bir açıklamayı hak ediyorum” diye çıkıştı.

“Adı Daniella. Thomas’ın onuruna kurduğum erkek kulübüne tesis bulmak için birlikte çalıştığım Colin Penderson’ın nişanlısı.” Fotoğrafı işaret ettim. “Üçümüz bir iş yemeği için buluşmuştuk. Onun elini sıkıyordum,

bu yüzden ona dokunuyorum. Ve eğer buraya bakarsan” parmağımı fotoğraflardan birinin köşesine vurdum, “Colin’in ceketindeki düğmeleri görürsün, çünkü karede yok ama tam orada duruyor.”

Lenny’nin yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. “Bu... Çok kapsamlı bir hikâye Edward. Son derece mantıklı bir açıklama.”

“Ve sen tek kelimesine bile inanmıyorsun.”

Omuz silkti. “Öyle bir şey demedim.”

“Tam olarak ne diyorsun Lenora? Onu becerdiğimi mi düşünüyorsun?”

O keskin gümüş gözler beni iliklerime kadar kesti.

“İlk olmazdın. Wessco’daki her kralın bir metresi, her prensin bir fahişesi olmuştur. Babam hakkında bile fısıltılar vardı ama bunların annemin kulağına gittiğini hiç sanmıyorum.”

“Prensler ya da krallar umurumda değil. Bilmek istediğin bir şey varsa, lafı dolandırmayı bırak ve sor.”

Çenesini kaldırdı ve omurgasını dikleştirdi. “Onunla mıydın?”

“Onunla mıydım?” diye tekrarladım sertçe. Alaycı bir şekilde. “Ne kadar çekingen bir ifade. Çok ağırbaşlı, çok temiz. Yine bu noktaya mı geldik? Kibar, terbiyeli kelimelere geri mi döndük?”

Yumruğumu masaya vurdum ve lamba düşerek yere çarptı.

“Senden gelen her şeyi kabul ederim Lenny. Hayal kırıklığını, öfkeni, şüpheni –hatta nefretini bile– kabul ederim, ama *asla* kabul etmeyeceğim şey senin kayıtsızlığın. O yüzden benim yanımdayken o lanet maskeyi takma.”

Masanın etrafından dolaşıp ona baktım, yüz yüze durduk. “Şimdi bunu tekrar deneyelim. Ne bilmek istiyorsan sor. Kelimeler dudaklarının ucunda; tadını alabiliyorsun, değil mi? Sor gitsin.”

Ve Lenora hayal kırıklığına uğratmadı.

“Bana yalan mı söyledin? Şimdi de yalan mı söylüyorsun?” Bana biraz daha yaklaştı, sesi her kelimede yükseliyordu. “Onunla buluştun mu? Onu öptün mü? Sana dokundu mu?” Elleriyle beni itti. “Onu becerdin mi?” Ve yumruklarıyla göğsüme vurdu. “Yaptın mı? Yaptın mı?”

Bileklerini tutup aramıza hapsettim. “Hayır. *Asla.*” Sözcük, gıcırdayan dişlerimin arasından hırlayarak çıktı. “Sana böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Yeminlerimi bozacağımı, çocuğumuza ihanet edeceğimi... Seni bu şekilde inciteceğimi? Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bakışları yere kaydı, ama çenesini kavrayıp gözlerini benimkilere bakmaya zorladım.

“Bana bak. Eğer böyle bir adam olduğumu düşünüyorsan, o zaman bunca aydır ne halt ediyorduk?”

Yüzüme dikkatle bakarken gözleri iki kırık elmas gibi parlıyordu. Ağzı açılıp kapandı ve sonunda dudaklarından yumuşak, boğuk kelimeler çıktı.

“O tür bir adam olduğunu düşünmüyorum.”

Onu bırakıp geri çekildim.

Fotoğraflara teker teker bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Ama o çok güzel. Ve ben...”

“Çok güzelsin.” Yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanaklarını avuçlayarak başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. “Tanrım, tek gördüğüm sensin. Bunu bilmiyor

musun? Yanımda olmadığında bile... Tek görebildiğim sensin."

Yüzü buruşurken hıçkırıklara boğuldu. Onu kollarıma çekip göğsüme yasladım.

"Biliyorum, bunu biliyorum" diye ağladı. "Özür dilerim."

"Şşşt..." Saçlarını okşayarak onu hafifçe salladım.

Elleri gömleğimin üzerinde kıvrıldı. "Özür dilerim Edward. Ben sadece... Neler olduğunu bilmiyorum. Çok yorgunum ve o kadar çok şey var ki..."

"Biliyorum, biliyorum."

Hiç bitmeyen çok fazla sorumluluk, yapılacak çok şey, çok fazla ağırlık, çok fazla endişe vardı.

"Ve aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ben..."

Başını geriye yatırıp ağzımı ağzına bastırdım. Dudakları yastık yumuşaklığındaydı ve ağlamaktan şişmişti.

"Her şey yolunda. Artık her şey yolunda." Onu sakinleştirdim.

Ve sakinleşene kadar onu tekrar tekrar öptüm. Dudaklarım yüzünde geziniyor, gözyaşlarını yutuyor ve acısını içiyordu. Dilimi diline sürttüm, göğüslerini avuçlayarak hassas tümsekleri yoğurdum ve meme uçlarını okşadım.

Onu yatağa götürüp yavaşça soydum. Ağzımı ve ellerimi onun hassas teninin her santiminde gezdirdim, ta ki o kıvrana ve dünyada ona yaptıklarımın başka hiçbir şey kalmayana kadar. Öpücükler ve inlemeler arasında, onun benim güzel kızım, sevimli kızım, tatlım, tek gerçeğim... Her şeyim olduğuna dair sözler fısıldadım.

Çünkü öyleydi.

Yan yana uzandık; arkadan nazik, yumuşak itişlerle onunla seviştik. Lenora bana uzanıp elini kalçama, ba-

cağıma koydu; beni kendine çekerek daha derine inmem, ona daha fazlasını vermem için teşvik ediyordu.

Ona istediğini verdim. Tanrım, hem de nasıl verdim.

Kollarımı onun altına, göğüslerinin üzerine kaydırdım ve omuzlarını sıkıca tutarak içine girmeye devam ettim... Ta ki zevk dalgaları içimize yayılana ve ikimiz de aynı anda boşalana kadar; o, mükemmel, keskin bir çığlıkla ve ben de boğuk, hırıltılı bir iniltiyle.

Lenora uyurken elimi onun karnına koyarak, içinde hareket eden hayatı –birlikte yarattığımız hayatı– hissederek onu izledim. Tatlı dudakları aralandı ve nefesi bir hıçkırıyla titreyerek bana bir süre önce çektiği acıyı hatırlattı. Yorganı üzerimden atıp pantolonumla gömleğimi giydim ve Lenny'nin üzerini örttüm. Sonra koridorlardan geçip muhafızların bölmesine gittim.

İçeri adımımı attığımda adamlar koltuklardan ve sandalyelerden fırlayıp ayağa kalktılar ve selam verdiler. Gözlerim sadece bir adama odaklandı.

“Konuşmamız gerek” dedim Winston’a usulca.

Boş bir odaya kadar koridorda beni takip etti.

“Kapıyı kapat” dedim, o da kapattı. Sonra bacaklarımı açıp ellerimi yumruk yaparak karşısına dikildim.

“Şimdilik, şu anda, ben bir prens değilim ve sen de bir muhafız değilsin. Sadece erkeğiz –erkek erkeğe konuşuyoruz– anlaşıldı mı?”

Yüzü ve ses tonu duygusuzdu. “Evet, anladım.”

“Güzel.”

Ardından piçi yumrukladım. Öfkemi ve hayal kırıklığı-mı serbest bırakarak sert yumruklarımı üzerine yağdırdım.

“Lanet olası orospu çocuğu!”

Onun da eli armut toplamadı. Hamlelerimi blokladı ve yumruk attı. Birbirimizi tekmeleyip çarpıştık, bir masayı devirdik ve duvarda kocaman bir delik açtık. Sonunda ikimiz de kanlar içindeydik, ama üstünlüğü elde ettim ve kolumu soluk borusuna dayayarak onu duvara bastırdım.

Beni yanlış anlamaması için yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

“Kafasını bir daha o tarz saçmalıklarla doldurursan seni öldürürüm. Onu tekrar ağlatırsan... Seni yavaş yavaş öldürürüm.” Boğazına daha sert bastırırken sesimi yükselttim. “Ona asla sahip olamayacaksın. O bana ait, o benim. Ben ölüp gömüldüğümde bile hâlâ benim olacak.”

Söylediklerimi sindirmesine izin verdim ve sonra onu serbest bırakarak geri ittim.

Elini boğazına götürerek zorlukla soludu ve hırıltılı bir sesle, “Konu o değil” dedi.

Gülerek arkamı döndüm.

“O fotoğrafları herkesin içinde görmesini mi isterdin?” diye bağırdı. “Bir muhabirin önünde? Bir gazetecinin onu hazırlıksız yakalamasını ve fotoğrafları ona göstermesini mi isterdin, hem de doğuma günler kala? Onu bu şekilde korumam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır, işimi hakkıyla yapacağım. Onu koruması gerektiği gibi koruyacağım; onu ve ona ait olan herkesi. Durmayacağım. Bir gün bunun için beni öldürmek istersen, denemekte özgürsün.”

Dudağımdaki kanı elimin tersiyle sildim ve parmağımı ona doğrulttum. “Böyle bir şey tekrar olursa bize getireceksin, ikimize. O yalnızken değil, o yalnızken asla değil. Beni duyuyor musun?”

Bunu düşündü, sonra gözlerimin içine bakarak başını salladı. “Evet. Tamam, kabul ediyorum.”

Birkaç gün sonra, midemdeki safra yatıştıktan ve kelimelerin tadı o kadar da acı gelmemeye başladıktan sonra, Lenora ile yatakta uzandım. Başım omzuma, ağır göğüsleri göğsüme yaslanmış bir halde çıılçıplak yatıyorduk; şiş karnı yan tarafıma bastırıyor, elim omurgasının kıvrımlarında bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

“Winston’ın saray güvenliğinin başına getirilmesini istiyorum. Her şeyden onun sorumlu olmasını istiyorum. Gizli programlar, saray arazisinin güvenliği, yurtdışı gezileri... İhtiyacı olan tüm kaynaklara sahip olmalı.”

Lenora bana baktı. “Winston’dan nefret ediyorsun.”

Kolum onu biraz daha yakına çekti. “Ondan nefret ediyorum çünkü sana âşık.”

Bir süre sessiz kaldı ve parmak uçlarını karnımın üzerinde gezdirdi.

Sonra iç çekti. “Edward...”

“Önemli değil. O işinde en iyisi. Kendini tamamen sana ve Kraliyet Ailesi’ne adanmış durumda. Seni ne pahasına olursa olsun koruyacak ve ben yanında yokken güvende olduğundan emin olmak için yanında olacak.” Elimi onun sıcak, gergin karnına koydum. “İkinizi de.”

Bakışları yüzümde gezindi. "Senin için zor mu? Bizi her zaman koruyan kişi olmamak?"

"Ben bir erkeğim, elbette zor." Elimini uzun, siyah saçlarının arasından geçirip bir tutamını parmağıma doladım. "Senin için her zaman her şey olmak istiyorum. Ama biz bu değiliz. Gururumun seni riske atmasına izin verirsem nasıl bir adam, nasıl bir koca, nasıl bir baba ya da prens olurum?"

"Şu an olduğun kişi olmazsın" dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, şu an olduğum kişi olmam."

Lenny elimi tuttu ve hâlâ hayalini kurduğum dudaklarıyla her parmağımın ucuna, sonra da avucumun tam ortasına öpücükler kondurdu.

"Sen benim için her şeysin Edward. Her zaman. Bundan asla şüphe etme."

On Dokuzuncu Bölüm

Lenora

Doğumun gerçekleşmesi gereken tarihi üç gün geçmişti; bebek kelimenin tam anlamıyla iç organlarımın üzerine oturduğu için sürekli rahatsızdım. Bu yüzden ağrı –ilk başta yavaş ve hafif sancılar– halinde geldiğinde ne olduğunu anlamadım.

Ama her seferinde daha tutarlı, daha ritmik ve daha güçlü gelmeye devam etti; gitgide keskinleşiyor, kasılıyor, kramplar giriyordu... Rahmim suyu sıkılan bir portakalmış gibiydi.

Edward ve ben bahçede yürüyorduk ve güneşli bir yaz gününde esintinin tadını çıkarıyordu; o sırada şimdiye kadarki en güçlü sancı tam merkezime baskı yaptı.

“Ahhh!”

İki büklüm olurken Edward'ın kolunu tuttum. Ellerini sırtıma koyarak beni tuttu ve düşmeme izin vermedi.

Sancı geçip de doğrulduğumda, belimden aşağısı sırlıklam olmuştu; ekose elbisemin etekleri, bacaklarım, ayakkabılarım...

“Pekâlâ... Sanırım buraya kadar.” Edward, damlamaya devam eden berrak sıvıya bakarak kaşlarını kaldırdı. “Vakit geldi.”

İçim beklentiyle dolarken elini sıktım.

“Vakit geldi.”

Capella Suiti’nin önüne vardığımızda, hazırlıklar başlamıştı –insanlar gelip gidiyordu– havada yoğun bir heyecan vardı. Oscar Pennygrove süitin kapısından içeri girdi ve Edward’ın çenesi kaskatı kesildi.

“Neden Pennygrove içeri girebiliyor da ben giremiyorum?”

“Çünkü bu işler böyle olur. Her zaman da böyle olmuştur.”

Kraliyet Ailesi üyeleri saraylarda ve şatolarda doğardı. İşler böyle yürürdü. Özellikle de tahtın varisi olan kraliyet ailesi üyeleri. Bir doktorum, hemşirelerim ve birinci sınıf tıbbi ekipmanım olacaktı ama Edward olmayacaktı. Adamlar dışarıda beklerdi.

Hoşumuza gitse de gitmese de bunlar bizim geleneklerimizdi; kim olduğumuzun ve çocuğumun kim olacağının bir parçasıydı.

Parlamento’ya ve Saray’a meydan okuyabilirdim, Danışma Meclisi ile tartışabilirdim; ama yapmayacağım tek şey, çocuğumun halk ya da Kraliyet tarafından nasıl görüleceğini etkileyen geleneklerle oynamaktı. Bu, asla riske atmayacağım bir şeydi.

Bu bebek ülkemizin lideri, tahtımın varisi olacaktı ve bu doğum kitabına uygun olacaktı. Kraliyet kitabına.

“Her zaman böyle yapılmış olması lanet bir saçmalık” diye homurdandı Edward, çizmesinin ucuyla halıyı dürterek.

“Biliyorum, ama yine de...”

Çenesine dokunup yakışıklı, mutsuz canavarı yatıştırdım ve gözlerini gözlerime çevirdim.

“Seni bir dahaki görüşümde sana bir hediyem olacak, yeni bir prens ya da prenses.”

Dudakları o yakışıklı, çocuksu gülümsemeye yukarı kalktı.

“Evet.”

Asık suratlı başhemşire –nedense hep öyle olurlardı– süitin çift kapısını işaret etti. “Gelin, Majesteleri. Biz her şeyi hallettik.”

Anlık bir korku şimşek gibi üzerime çarptı ve sanırım Edward da bunu gördü. Ama koridor insanlarla doluydu –yardımcılar, muhafızlar ve sağlık personeli– bu yüzden bana istediği gibi sarılamadı. Benim istediğim gibi.

Bunun yerine alnıma sert bir öpücük kondurdu ve kordordaki deri bankı işaret etti. “Orada bekliyor olacağım.”

“Hayır, hayır, sıkılırsın. Git duvar tenisi ya da polo oyna ya da... Michael ile iskambil oyna.”

Gözlerimin içine baktı. “Tam orada olacağım.”

Ona gülümseyerek elini son bir kez sıktım. Ve sonra bıraktım.

Edward

İlk dört saat boyunca hiç endişelenmedim. Ne de sekiz saat ve on iki saat geçince. Doğum hakkında, bazı doğumların –özellikle de ilk doğumların– zaman alabileceğini anlayacak kadar bilgim vardı. Hizmetçiler benim için yiyecek ve içecek getirdiler. Miriam, Alfie, Michael ve Cora haber almak umuduyla sık sık kontrol ediyorlardı. Başbakan, bazı Parlamento üyeleri, Sheffield ve Tweedle kardeşler de haber almak için uğradı.

On altı saat geçince huzursuzlaştım.

Yirminci saatin sonunda endişeliydim.

Yirmi dördüncü saatte endişelenmeye başladım. Ama hemşireler o çift kapıdan girip çıkıyor, başlarını sallayıp gülümseyerek Kraliçe'nin iyi olduğunu, bebeğin iyi olduğunu, her şeyin yolunda gittiğini ve işlerin yolunda gittiğini söylüyorlardı.

Sonra yirmi sekiz saat geçti.

Ve otuz iki.

Otuz altı. Ve hemşireler gelmeyi tamamen bıraktı.

Lenny'm o odaya girdikten otuz sekiz saat sonra, nihayet biri dışarı çıktı. Ve içimi asit gibi kemiren mide bulandırıcı korkuyu serbest bıraktım.

“Orada neler oluyor?”

Yüzü gergin, ekşiydi. “Bu zor bir doğum, Prens Edward.”

“Bu da ne demek?”

“Doktor elinden geleni yapıyor.”

Ellerimi yumruk yaptım ve duvarları yıkmak istedim.

“Ama bu ne anlama geliyor?”

Ve sonra tüm dünya durdu; o kapalı kapının ardından delici, acı dolu bir çığlık yükseldi. İçinize işleyen ve mide-nizi burkan türden... Bağırsaklarınızı deşen ve ruhunuzu parçalayan türden.

“Edward!”

Ayaklarım kapıya doğru uçtu.

“Ekselansları, gitmemeniz...”

Aralarından fırlayıp geçtim.

“Yüce İsa.”

Burası saraydaki bir odaya benzemiyordu; artık her yer bembeyazdı. Duvarlar steril çarşaflarla kaplıydı;

hemşireler ve doktor beyazlara bürünmüştü, yüzleri maskelerin ve keplerin arkasında gizlenmişti. Sert ve parlak bir ışık, bir kalp monitörü, makineler, çelik bir dolap ve keskin, paslanmaz çelik aletlerle dolu tepsiler vardı. Beyazlara bürünmüş olan Pennygrove da bekleyerek, izleyerek köşede duruyordu, taş gibi sessizdi.

Lenora ortadaki bir masanın üzerinde yatıyordu, bacakları havadaydı ve ayak bilekleri zincirlenmişti. Altında ve üstünde beyaz bir çarşaf vardı, belinde de doktoru ve kendi vücudunun alt yarısını görmesini engelleyen bir perde vardı. Hava, kanın bakırımsı kokusu ve korkunun ağır eziciliğiyle boğucuydu.

“Edward” diye hıçkırdı Lenora, bana uzanarak.

Yanına gidip elini tuttum ve yanına çömeldim. Yüzüne dokunup saçlarını okşadım. “Buradayım, buradayım, tam yanındayım. Senin yanındayım.”

Isırdığı dudağı kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Ve o küçük, önemsiz yara beni mahvetti. Yüzü acı ve göz yaşları ile doluydu; yaşlar yanaklarından akıyordu, titrek soluklarla nefes alıp veriyordu.

“Beni... Beni uyutmak istiyorlar... Yalnız kalmak istemedim.”

Gözlerim yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu çünkü çok acı çekiyordu. Çok korkuyordu.

“Yalnız değilsin Lenora. Ben buradayım, senin yanındayım.” Ona dokunmadan duramıyordum. Onu bedenimle korumak, masanın üzerine tırmanmak ve sakinleşene kadar ona sarılmak istiyordum. Onu kucağıma alıp burayı terk etmek istiyordum; onu uzaklara, bir daha hiçbir şeyin ona dokunamayacağı ya da onu incitemeyeceği bir yere götürmek istiyordum.

“Uyuduğunuzda her şey çok daha kolay olacak Majesteleri. Daha keyifli.” Doktorun duygusuz sesi perdenin arkasından geldi.

“Bebek, Edward.” Lenora elimi sıkıca kavradı. “Onu seveceğine söz ver.”

Yüzünü okşadım. “Elbette seveceğim. Söz veriyorum. Zaten seviyorum.”

“Ve ona söylemelisin.” Sesi çatladı. “Ona her gün söylemelisin. Bu çok önemli. Eğer bilmezse çok üzülür.”

Bir çakıl yumağı boğazımı tıkıyor, beni boğuyordu. “Söyleyeceğim, yemin ederim, ona her gün söyleyeceğim.” Elini, parmaklarını öptüm. “Ona birlikte söyleyeceğiz.”

Sonra gözlerini kapattı; derin derin soluyor, ciğerlerini yavaşça genişletiyordu. Yaşlar yağmur damlaları gibi kirpiklerine yapışmıştı, ama gözlerini tekrar açtığında sakinleşmişti.

Teslim olmuştu.

İnsanların sonrasında ne olacağını bilmedikleri ama her ne olursa olsun çoktan kabullenmiş oldukları türden bir teslimiyetti.

Elini yüzüme bastırdı. “Seni seviyorum Edward. Seni hep sevdim. Korkuyordum... Ama artık korkmuyorum.”

Lenora’ya benim için ne ifade ettiğini göstermeye çalışmıştım, bunun için uğraşmıştım çünkü eylemler her zaman kelimelerden daha anlamlıydı. Ona tatlı sözler, samimi kelimeler, ateşli ifadeler söylemiştim... Ama o kelimeleri hiç söylememiştim. Onun için bu kadar önemli olduklarını bilmiyordum.

“Lenora, ben...”

Ancak hemşire maskeyi çoktan yüzüne yerleştirmişti ve Lenny o kadar bitkin düşmüştü ki göz açıp kapayıncaya kadar bayıldı.

“Bayıldı doktor” dedi hemşire.

Doktorun sesi kısa komutlara dönüştü. Acil emirlere.

“Vakum.”

“Kıskaç.”

“Pens.”

Elini bırakmadım. Ve gözlerimi ondan alamadım. Rengi korkunçtu... Dudakları tebeşir rengindeydi. Nefes alışını izledim, çünkü gözümü kaçıırırsam duracakmış gibi korkunç bir endişe vardı içimde.

Hemşirelerin ve doktorun sesinin uğultusunu, hızlı konuşmalarını duydum. Ardından ıslak tene şaplatılan bir tokat sesi havada yankılandı.

Ve sonra... Bir bebek ağlaması duyuldu. Gürültülü, canlı ve kesinlikle çok öfkeliydi.

“Wessco’nun yeni bir prensi oldu” dedi doktor.

Gözlerimden yaşlar akıyordu, silmeye tenezzül bile etmedim. Ona yaklaşarak, “Bir oğlan Lenny. Bir oğlan. Bir oğlumuz oldu” diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Hareket etmedi.

Ve bu odada bir şeylerin ters gittiğinin farkına vardım. Havada bir gariplik vardı. Yeni, sağlıklı bir prens doğmuştu ama neşe yoktu. Hemşirenin maskesinin üzerindeki gözleri çakmak çakmak ve tetikteydi. Gerginlik ve endişe vardı, ama kutlama yoktu.

Yavaşça ayağa kalktım ve Lenora’nın belinin altındaki perdenin üzerinden baktım.

Göğsümdeki kemikler kasılarak parçalandı ve toza dönüştü.

Savaşa gitmiştim. İnsanların çok fazla kan kaybettiikleri için öldüklerini görmüştüm ve Lenora da şu anda çok kan kaybediyordu. Altındaki masayı ıslatıyor ve yerde bir birikinti oluşturunuyordu. Doktor, bacaklarının arasına eğilmiş, hızlı hareketlerle çalışıyordu ve hemşire onun eldivenli avucuna çeşitli aletler bırakıyordu ama yaptığı hiçbir şey kanamayı yavaşlatmıyordu.

“Kanaması mı var?”

Doktor gözlerini kaldırmadan, “Bu odadan çıkmanız gerek” diye cevap verdi.

Bir hemşire koluma girdi. “Benimle gelin, Ekselansları. Prensi yan odada kucağınıza alabilirsiniz.”

Sesime güç ve otorite katarak kolumu geri çektim.

“Neler oluyor?”

“Oğlunuzla gidin, Prens Edward.”

“Ona ne olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum!”

“Kraliçe çok fazla kan kaybediyor” diye tersledi doktor, hâlâ işine odaklanmıştı. “Rahmi kasılmıyor; bir yırtılma gerçekleşmiş olabilir. Kanama durdurulamazsa ameliyat etmem gerekecek ve siz buradayken bunu yapamam, o yüzden dışarı çıkın!”

“Lütfen, Ekselansları...” diye sakinleştirdi bir hemşire. “Bırakın ona yardım etsin. Şimdi gelin. Bu taraftan.”

Karşı koymadım. Beni odadan çıkarmalarına izin verdim. Çünkü zaten orada değildim. Başka bir yerdeydim.

Anthorp Kalesi’nin etrafındaki ormandaydım, atın üzerinde rüzgârı yakalamaya çalışan güzel bir kızı izliyordum.

Fuayedeydim, onun kaşlarını çatıp kollarını kavuşturmasını kahkahayla izliyordum... Şimdiden tamamen büyülenmiş durumdaydım.

Battaniyenin üzerinde elini tutuyordum.

Ofisinde onu öpüyordum.

Korkmuyorum.

Yatak odasında onun için diz çöküyordum.

Bir çatının tepesinde gözlerinde çakan şimşegi izliyordum.

Ona bir yüzük veriyordum, mihrapta onu bekliyordum... Büyülü bir gökyüzünün altında onu seviyordum.

“Edward? Ne oldu?”

Alfie Barrister’ın endişeli sesi beni geri çağırdı. Michael’in yanında bir bankta oturduğum Capella Suiti’nin dışındaki koridorun karanlık panelli duvarlarına baktım. Miriam da buradaydı, Alfie’nin yanında duruyordu.

“Edward?” diye seslendi Michael.

“Bazı... Komplikasyonlar oldu” dedim. “Doktor ilgileniyor.”

Ellerime baktım ama onları görmüyordum. Sadece sessiz bir film şeridi gibi akıp giden hatalarımı, pişmanlıklarımı görüyordum.

“Thomas öldüğünde ona karşı acımasız davrandım. Söylediğim şeyler... Umursamamakla suçlamak. Bunu neden söylemiştim ki?”

“Edward...”

Sesim uzak bir gölge gibiydi. “Ve onu terk ettim. Onu haftalarca tek başına bıraktım.”

“Edward.”

“Onca zaman, onca gün, artık onları asla geri alamayacağım. Asla...”

“Edward!” Miriam ellerimi sıkarak beni kendime getirdi ve gözlerimi kendisine çevirdi. “O güçlü. Bizim kızımız çok güçlü. Buna tutunmalısın.”

Bir hemşire yaklaştı ve Miriam'ın hemen arkasında durup benimle konuşmaya başladı. "Bebegi kucağınıza almak ister misiniz, Ekselansları?"

"Hayır, henüz değil. Ben... Annesi onu kucağına aldıktan sonra kucağıma alacağım."

"Ben bebekle oturacağım." Miriam ayağa kalktı. "Lenora onun yalnız kalmasını istemezdi."

Hemşireyi yan odaya kadar takip etti, ama kapı açıktı ve oğlumla konuştuğunu duyabiliyordum.

"Merhaba küçük Prens. Ben senin Miriam teyzenim. Çok eğleneceğiz, sana bilmemen gereken her şeyi öğreteceğim." Sesi tıkanıp çatlarken boğazından ıslak bir ses yükseldi. "Annen seninle tanışmak için gün sayıyordu. Sadece... Sadece biraz gecikti. O yüzden... Sen ve ben burada birlikte oturup onu bekleyeceğiz."

Ve biz de öyle yaptık. Her birimiz. Önümüzdeki birkaç saat boyunca bekledik.

Büyü altındaki bir masal prensesine benziyordu. Koyu renk saçları, soluk teni, gür kirpikleri, gümüş rengi geceliği ve pembe rengini biraz olsun geri kazanmış dudaklarıyla, elmayı ısırıldıktan sonra derin bir uykuya dalan Pamuk Prenses gibiydi.

Doktor kanamayı zamanında durdurmayı başarmıştı. Lenora'nın kaybettiği kanı telafi etmek için üç ünite kan nakli yapılmıştı, ama ameliyat etmek zorunda kalmamışlardı. İyileşmesi için onu kadife perdeler, antika mobilyalar, saten çarşafklar ve yastıklarla dolu, içinde sayvanlı bir

yatak bulunan bitişikteki daha uygun odaya taşınıqlardı. Şimdi anesteziiden, kan kaybindan ve doğum travmasından dolayı uyuyordu.

Başucunda oturdum, onun karkutuk Aşık prenatal. Uyanmasını dileyerek bekledim ve izledim. Elbette benim inatçı kızım biraz oyalandı.

Ama sonunda derin bir iç çekti ve parlak gözlerini açıp kırıştırdı. Başını bana çevirdi ve o daha sesini çıkarmadan elini öpüp o kelimeleri söyledim.

“Seni seviyorum Lenora. Seni hep sevdim ve bundan sonra da seveceğim. Ve sen de bunu bileceksin, her gün. Her gün.”

Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sesi yumuşak ve ciddi idi. “Seni seviyorum Edward. Ve bunu sana her gün söyleyeceğime söz veriyorum. Her gün.”

Sonra eli karnına gitti ve aşağı baktı. “Bebek?”

“Bir erkek.” Sırıttım, sonunda tüm vücudum bunun sevincine kapıldı.

“Erkek mi?” O da bunun sevinciyle güldü. “Küçük bir oğlumuz mu oldu?”

Başımı salladım. “Onu sana getirmelerini ister misin?”

“Ah, evet, lütfen.”

Hemşireyi çağırdım ve Lenny’nin arkasına bir düzine yastık yerleştirdim. Mavi bir battaniyeye sarılmış oğlumuzu odaya getirdiler ve onun kollarına yerleştirdiler.

Lenny ona o kadar büyük bir zevkle, o kadar saf ve sadık bir sevgiyle bakıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Lenora yatağa hafifçe vurdu. Yanına oturdum ve kolumu sırtına dolayarak onu kendime yaklaştırdım.

Ve birlikte oğlumuzu baktık; onun sevimli burnuna, mükemmel minik ağzına, narin kaşlarına ve inanılmaz kadar yumuşak yanaklarına.

“Senin ellerini almış” dedi.

“Senin çeneni almış” diye karşılık verdim.

Lenora’nın gözleri parlak ve ıslaktı. “Ona bak, Edward. O çok güzel.”

Gerçekten de öyleydi, dünyanın her köşesine gitmiştim ve o gördüğüm en güzel şeydi.

Lenora yüzünü bana çevirdi. “Peki... Oğlunun adını ne koyacaksın?”

“Adını benim koymamı mı istiyorsun?”

“Evet. Unvanını benden alacak, bir Pembroke olacak, ama geri kalanı... Senden gelmeli.”

Önce ona, sonra Lenora’ya baktım ve kalbim onlara karşı hissettiğim bağlılıkla sıkıştı. “Düşünüyordum da... Ona Thomas adını vermeyi çok isterim.”

Lenny’nin gözleri yaşlarla doldu, yanağına dokundum.

“Ama seni üzmem istemiyorum.”

Başını iki yana salladı ve gülümsemesine rağmen göz yaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

“Hayır, üzgün değilim, yemin ederim. Bu mükemmel. Bizim Thomas’ımız... Tamamen mükemmel.”

Yirminci Bölüm

Lenora

Üç Hafta Sonra

Çocuk odasının duvarında, Humpty Dumpty'nin, Tiki Tiki Tak şarkısındaki kedi ve farenin ve Ay'ın üzerinden atlayan ineğin oymalarıyla süslenmiş bir saat vardı. Saatin tik takları rahatlatıcı bir metronom gibiydi... Ama ben duymuyordum.

Çünkü bebeğimi emzirirken ve sallanan sandalyede onunla nazıkçe sallanırken, diğer her şey kaybolup gidiyordu. Danışmanlarım, Thomas'ı kendim emzirmemem konusunda uyarmışlardı. *"Hiç vaktiniz olmayacak"* dediler. *"Çok külfetli"* diye uyardılar. *"Yakışksız"* diye eleştirdiler. *"Siz bir kraliçesiniz, süt ineği değil."*

Ama Kraliçe olmanın avantajlarından biri de arada bir kendi kurallarınızı koyabilmenizdi ve bu kuralı ben koyup uyguluyordum.

Parmağımı Thomas'ın koyu renk saçlarında gezdirdim, büyülenmiş gibiydim. Onu tenime bastırmanın ve elimi göğsüne koyduğumda küçük kalp atışlarının avucumun altında gümbür gümbür atmasının keyfini çıkardım. Emmesi yavaşladı ve gözleri kapandı.

Ona saatlerce bakabilir, her iç çekişinin ve nefesinin tadını çıkarabilirdim.

Bunun nasıl bir his olduğunu anladığımı sanmıştım, bildiğimi sanmıştım ama annelik, Edward'ın bir zamanlar savaşı tanımladığı gibi şaşırtıcıydı. Gerçekten anlaşılmasa için tecrübe edilmesi gereken bir şeydi. Thomas'a olan sevgimin derinliği beni hayrete düşürüyordu. Kendimi yenilmez ve... Dehşete düşmüş hissetmeme neden oluyordu.

Çünkü bu çocuk için yapamayacağım hiçbir şey –hiçbir şey– yoktu.

Onu tutmak, kalbimi elimde tutmak gibiydi ama çok daha değerliydi. Ama aynı zamanda, huzurlu bir tarafı da vardı. Tam olarak olmam gereken yerde olduğuma, tam olarak yapmam gerekeni yaptığımı dair sakin, mükemmel bir inanç.

Hayatımda kesinliğinden emin olduğum, ruhumun derinliklerine kadar bildiğim üç şey vardı: Kraliçe olmak için doğmuştum, Edward'ın karısı olmak için doğmuştum ve şimdi de Thomas'ın annesi olmak için doğmuştum.

Ve hayatımın geri kalanında, başka bir şey bilmesem bile bunlar yeterli olacaktı.

“Gitme vakti aşkım.”

Edward'ın sesini duyunca başımı kaldırdım ve bizi izlerken gözlerinde hep var olan yumuşak şefkati gördüm.

Meme ucumu Thomas'ın uyuyan ağzından kurtarıp bir bezle kuruladım ve göğsümü sütyenimin içine soktum.

“Şimdiden mi? Saatin kaç olduğunu unutmuşum.”

“Her zamanki gibi.” Edward gülümseyerek Thomas'ı kollarımdan aldı, böylece ben de menekşe rengi pileli elbisemin üst düğmelerini ilikleyebildim.

Sonra ben de biraz izledim. Çünkü Edward'ın oğlumuzu kucakladığını görmek, onun küçük alnına yumuşak

bir öpücük kondurmasını izlemek, en derin, en ilkel yanıma dokunuyordu. Yeryüzünde bundan daha seksi bir şey olamazdı.

Thomas'ı fildişi beşiğine yatırıp beşiğin üzerindeki dөнenceyi kurdu ve odayı yumuşak, parıltılı sesler kapladı. Sonra Edward bana döndü ve eldivenlerimi vermeden önce yakamı ve beyaz şapkamı düzeltti.

Eğilip sert ve sıcak dudaklarıyla beni öptü. Burnumu onunkine sürüp gün ışığının, yazın ve aşkın kokusunu içime çektim.

“Mükemmel görünüyorsun.”

Bordo rengi çizgili kravatını düzelttim ve yukarı uzanıp şık, koyu gri takımının geniş omuzlarını okşadım.

“Sen de mükemmel görünüyorsun.”

Edward bana kolunu uzattı ve çocuk odasından çıkarken dadının yanından geçtik.

“Yaklaşık iki saat içinde döneceğiz” dedi Edward.

Başını eğdi. “Evet, Ekselansları, Majesteleri.”

Kıvrımlı merdivenlerden inip büyük mermer fuayeden geçerek dışarıda bizi Parlamento'nun yıllık tatil törenine götürecek olan arabaya doğru ilerledik. Milletvekilleri, son ve ilk resmi oturum arasında gerçekleşen bir aylık tatil ile kendi çalışma takvimlerini takip ederlerdi.

Hükümdarın görevlerinden biri de Parlamento yılını kadeh kaldırarak başlatıp bitirmektir. İşler iyi giderse muhtemelen birkaç kadeh kaldırılırdı.

Biz böyle yapardık.

Ve böylece, Edward sağ omzumun hemen arkasında dururken, Parlamento Meclisi ve Danışma Meclisi Lordları ayakta durup bana bakarken, o tanıdık duvar resimli

tavanın altında durdum. Saltanatım boyunca edindiğim tüm dostlar ve düşmanlar karşımdaydı; zaman geçtikçe sürekli yer değiştireceklerinden emindim, çünkü Kraliyet Ailesi, siyaset ve hükümet böyle işlerdi.

Kadehi elime aldım. “Değişimle, zorluklarla ve inanılmaz, beklenmedik nimetlerle dolu bir yıl oldu” dedim sesim özgüvenle yankılanırken.

Hızlıca Edward’ıma bakarak gözleriyle buluştum ve sonra tekrar ön tarafa döndüm.

“Wessco’nun yeni bir Prensi ve yeni bir varisi oldu; gözlerimizi geleceğe çevirirken hep birlikte sağlam ve güvenli bir zeminde duruyoruz.”

İnatçı tavırlarını sürdüren bu yaşlı adamların yüzlerine baktım. Benim Parlamentom.

Yüzlerindeki ifadeyi tanıdıkça göğsümde gurur ve coşku karışımı bir his uyandı. Yıllarca babama aynı yüz ifadesiyle bakmışlardı. Bazıları bana dostlukla, bazıları da öfkeyle ya da rahatsızlıkla bakıyordu; ama hepsinin –hepsinin– gözünde saygı vardı.

Bana karşı. Sonunda. Onların Kraliçesi olmuştum.

“Harika şeyler yapacağız Lordlarım. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Gelecek yıl ve sonraki tüm yıllar boyunca sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

Şarap kadehimi kaldırdım. “Wessco’ya.”

Kadehler havaya kalktı.

“Wessco’ya.”

Ve hepimiz içtik.

O sırada kocam yanıma geldi ve seyircilerimize dönüp kadehini kaldırmadan önce parlak, koyu yeşil bakışları bir an için beni okşadı.

Ve derin sesi odanın içinde yankılandı. "Kraliçe çok yaşa."

"Kraliçe çok yaşa!" diye tekrarladı Krallığın Lordları ve biraz daha içtik.

Edward "Kraliçe çok yaşa" demiş olabilirdi ama sözlerinin arasında, ses tonunda ve bana bakışında duyduğum şey... *Seni seviyorum* idi.

Bana hıncırca göz kırptı. Ve ben de kadehimi onunkiy-le tokuşturdum.

"Şerefe."

Bir ay sonra

Bir öğleden sonra, Edward ve ben sarayın özel bölümündeki yemek masasında erken bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorduk.

"Miriam bir mektup gönderdi" dedim ona, kız kardeşimin tanıdık el yazısıyla süslü zarfı havaya kaldırarak.

Edward peçetesiyle ağzını sildi. "Yunanistan'ı nasıl bulmuş?"

Miriam evlenmişti. Yine. Geçen ay, tahtın dördüncü sırasındaki bir Yunan Prensi ile. Uzun sürüp sürmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası onun da bildiğini sanmıyordum. Ama mutlu görünüyordu, o yüzden şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ona Miriam ve kocasının güzel bir kumsalda, arkalarından beyaz dalgalar vururken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdim. "Şimdiye kadar çok iyi."

Tam o sırada siyah saçlı bir delikanlı yemek odamıza girdi. Bu alışılmadık bir şeydi, ama yeterince zararsız

görünüyordu. Küçüktü, belki on üç yaşındaydı. Başında bir gazeteci şapkası vardı, elleri ceplerindeydi ve yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Sağlam olan bir gözü ve tembellik sendromu olan diğer gözüyle duvarlardaki resimlere ve tavandaki karmaşık süslemelere baktı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Edward.

“Ben Fergus, Prens Edward.” İkimize de reverans yaptı. “Kraliçe Lenora. Sizinle tanışmak benim için bir onur.”

Huysuz görünüşlü çocuğa kaşlarımı kaldırdım.

“Merhaba Fergus. Yemek odamıza nasıl geldin?”

“Babam Jonathon, üst kattaki uşaklardan biri. Beni eğitmeye başlamak için kendisiyle gelmemi istedi. Küçük Prens Thomas’ın kendine ait bir evi olduğunda onun evinde bir yer edineceğimi umuyor.”

“Kaç yaşındasın oğlum?” diye sordum.

“On yaşındayım ama yazın on bir olacağım.”

“Sadece on mu? Ama o asık surat seni daha büyük gösteriyor. Bu kadar huysuz olmak için biraz küçük değil misin sence?”

Delikanlı omuz silkti. “Huysuz değilim... Benim yüzüm böyle, Majesteleri. Tanrı’nın bana verdiği tek yüz bu, elimden bir şey gelmiyor.”

“Kâhya eğitimi nasıl gidiyor?” diye sordu Edward.

Saray çalışanları, Kraliyet Ailesi’ne hizmet etmenin en büyük onur olduğunu düşünürlerdi.

Fergus yine omuz silkti. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

Hoşnutsuz mizacına rağmen, tavrında çok samimi bir şeyler vardı. Dürüst ve gerçektir. Bu buralarda hâlâ nadir bulunan bir özellikti.

Ancak Fergus’un babası bu özellikleri pek takdir etmiyor gibi görünüyordu.

"Fergus!" diye tısladı Jonathon, mutfak kapısından içeri adımını atarken. "Sana mutfakta kalmanı söylemiştim, seni aptal çocuk!" Bize döndü ve çok daha ölçülü bir ses tonuyla, "Yemeğinizi böldüğü için en derin özürlerimi sunarım, Majesteleri ve Ekselansları" dedi.

Edward elini kaldırdı. "Sorun yok. Bırakın kalsın."

Jonathon başını öne eğip duvar dibindeki yerini aldı. Ve Edward, genç Huysuz Gus'a, "Eğer onun personelinin bir üyesi olursan oğluma nasıl davranacaksın?" diye sordu.

"Şey... İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım; bu iyi bir hizmetkârın işidir. Ama ona elimden geldiğince sıradan bir adam gibi davranacağım. Anladığım kadarıyla, tüm dünya onun kışını öpmek için sıraya girecek. Ağzımı bozduğum için özür dilerim Kraliçe Lenora. Küçük bir prence arada bir bizden biriymiş gibi davranılması iyi olabilir... Sadece kendi evinin içinde olsa bile."

Kocam bana gülümsedi. "Ondan hoşlandım."

Ben de onaylarcasına başımı salladım.

"Bak ne diyeceğim, delikanlı" dedi Edward. "Babanı iyi dinle ve eğitimini tamamla, reşit olduğunda seni Guthrie Evi'nin kâhyası yapacağım." Masaya vurdu. "Sana söz. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Fergus birkaç dakika düşündü. Sonra başını salladı ve avucuna tükürüp elini Edward'a uzattı.

"Teklifinizi kabul ediyorum Prens Edward."

Edward da kendi avucuna tükürdü, sonra o ve Fergus -geleceğin Veliaht Prensi'nin huysuz uşağı- el sıkıştılar.

Üç ay sonra

Salona girip Michael'ın yaptığı tabloya baktığımda güneş batmak üzereydi. "Ah, çok güzel gidiyor. Aferin Michael."

"At kışına benziyorum" diye homurdandı Edward tuvalin diğer tarafından. Portre için, üzerine mükemmel oturan ince çizgili gri bir yelekle pantolon, koyu mavi bir kravat ve manşetlerini kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti ve deri bir koltukta poz vermişti. Kollarını kavuşturarak arkasına yaslanmıştı ve sırtıyordu. Eh... Şikâyet etmekle meşgul olmadığında sırtıyordu.

En başından beri bu fikirden nefret etmişti. Kabul etmesi için ona her türlü edepsiz, şok edici vaatlerle rüşvet vermek zorunda kalmıştım... Ama her halükârda kabul edeceğinden şüpheleniyordum.

Edepsiz, şok edici vaatler her şeyi daha eğlenceli hale getirmişti.

"Surat asmayı kes! Korkunç derecede yakışıklı görünüyorsun" diye karşılık verdim.

"Senin için yeni bir kelimem var Lenora: *Apış arası*. Tam olarak böyle hissediyorum."

Gözlerimi devirerek başımı iki yana salladım. "Bu portre, ofisimde masamın hemen arkasına asılacak, böylece muhteşem kocama istediğim zaman bakabileceğim."

"Bu bana bir şey hatırlattı." Michael fırçasını yere bıraktı. "İstediğin portre hazır Edward."

Michael cebinden bir şey çıkarırken bize doğru yürüdü. Altından yapılmış oval bir madalyonu, yaklaşık elli sent büyüklüğündeydi. Kocam madalyonu açtı ve içinde küçük

bir resim vardı. Benim resmim. Saçlarım açıktı, koyu dalgalar halinde yüzümü çerçeveliyordu. Işıl ışıl gözlerle omzumdan geriye bakıyordum. Keyifli görünüyordum.

Güzel görünüyordum.

Edward ıslık çaldı. "Olağanüstü." Michael'ın koluna vurdu. "Mükemmel, dostum. Teşekkür ederim."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum Michael'a ama Edward cevapladı.

"Düğün günümüzde saçın yapılmadan önce çekilmiş samimi bir fotoğraftı, çekilen yüzlerce fotoğraftan biriydi."

"Hatırlıyorum" diyerek gülümsedim.

"Saray onu atacaktı ama ben sakladım ve benim için resmetmesi için Michael'a verdim."

Vücudumun her yerinde sıcak, arzulu, şefkatli karıncalanmalar dolaşıyordu; başımın tepesinden parmak uçlarıma kadar her yerde. Edward ayaklarımı yerden kestiğinde böyle hissediyordum... Ve bir bakıma, şu anda yaptığı şey de tam olarak buydu. Ama kolları yerine kelimelerle.

"Onunla ne yapacaksın?"

Uzanıp beni öptü, hızlı ama yumuşaktı. "Benim için değerli olan her şeye yaptığımın aynısını." Gömleğinin ön cebine dokundu. "Onu yakınımda tutacağım."

Ve bir yıl sonra, Edward, Thomas'ın siyah saçından bir tutamı da o madalyona ekleyecekti.

Edward

O gece, Thomas yatağımızın ortasında yatıyor, kollarını sallıyor ve küçük bacaklarını tekmeliyordu. Onu izler-

ken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Ya da yatakta onunla oturan Lenora'ya baktığımda göğsüme dolan sahiplenici şefkate.

Tatlı oğlumuza gülümsüyor, onun her hareketinden keyif alıyordu. "Bazen onun bizim olduğuna inanamıyorum."

Lenora'nın saçları açıldı; ikimiz de yatmaya hazırдық. Lenora, Thomas'ı son kez beslemişti ve gece dadısı birazdan onu almaya gelip beşiğine yatıracaktı. Ama bu sakın, sessiz saatler, onunla geçirdiğimiz zamanın bir parçasıydı.

Hep birlikte geçirdiğimiz zamanın bir parçasıydı.

"Sanırım babamı şimdi daha iyi anlıyorum" dedi Lenny, Thomas'ı kucağına alıp narin kollarıyla sararken. "Neden bana karşı öyle davrandığını."

Yatakta yanına oturup ensesine hafifçe masaj yaptım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben doğduğumda yaşlıydı. Bilmem gereken her şeyi bana öğretmek için benimle sadece on, belki de yirmi yılı olduğunu biliyordu. Sanırım bu yüzden bana bir kız evlattan çok bir çirak gibi davrandı." Parmağının ucunu Thomas'ın yuvarlak yanağında gezdirdi. "Onunla geçireceğim zamanın bu kadar kısa olacağını bilseydim, ben de ona karşı sert davranabilirdim. Çünkü onun çelik gibi güçlü olmasını isterdim, böylece kimse ona zarar veremezdi. Böylece onu eğip bükemezler ya da kıramazlardı. Bu hayat, Edward... Bu hayat tarafından kırılmak çok kolay."

Thomas'ın küçük ağzı bir esnemeyle aralandı. Lenny onun yanağını öptü, sonra başını omzuma yaslayıp ona baktı.

"Ama biz genciz. Thomas'la yıllarımız, uzun yıllarımız olacak. Onun için güçlü olacağız ve onu koruyacağız. Okula gidecek ve arkadaşları olacak. Koşacak, oynayacak ve gülecek..."

"Ve salıncakta sallanacak" diye tamamladım onun için.

Bana baktığında başparmağımla yanağını okşadım. "Bahçelerin her köşesine salıncaklar asacağım, böylece sen ve oğlumuz istediğiniz zaman sallanabileceksiniz."

Yumuşakça gülümsedi. "Sanırım benim sallanma günlerim geride kaldı Edward."

"Eğer bu konuda söz hakkım varsa, hayır." Güzel dudaklarına bir öpücük kondurup kolumu ona doladım. "Daha yeni başlıyorlar Lenny."

Sonsöz

Edward

İki Yıl Sonra

Parı, kareli bir battaniyenin üzerinde oturuyorduk; dolu bir piknik sepeti ve aşçının ikramı olan bir şişe soğuk şampanya yanımızda bekliyordu. Ben şort giymiştim, Lenora'nın üzerinde ise en güzel yerlerini gösteren kırmızı puantiyeli bir mayo vardı. Güvenlik buradaydı ama gerçekten buradalarmış gibi hissettirmeyecek kadar uzaktaydılar.

Sanki sadece biz vardık.

Ailemiz.

Thomas, çok da gerisinde olmayan dadısı işe birlikte kıyı şeridi boyunca dalgaları kovalayarak koşuyordu. Hava sıcaktı ama deniz suyu serindi, gerçi onun umurunda değildi. Küçük Prensimiz sert oynuyor, yüksekte sallanıyor, yüksek sesle gülüyor ve bir balık gibi yüzüyordu.

Dadının cıyak cıyak bağırdığını duydum ve arkamı döndüğümde Thomas'ın okyanusa uçtuğunu gördüm. Lenora ile gülmeye başladık.

“O tam anlamıyla bir erkek çocuğu” dedi hayranlık dolu bir neşeyle.

Sonra gözlerini kapatarak yüzünü güneşe çevirdi ve derin bir nefes aldı, dudaklarında memnun bir gülümse-

me vardı. Huzurlu görünüyordu. Mutlu. Tam anlamıyla sevilmiş görünüyordu ve hayranlık uyandıran bir görüntüsü vardı. Kendi ruhumun derinliklerindeki mutluluk ve gururla göğsüm sıkıştı, çünkü bunda benim de payım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

Lenny gülümsemesini bana yöneltti ve bu göz kamaştırıcıydı. Sonra gözlerini Anthorp Kalesi'ne, ormana, sonra tekrar sahile, kayalıklara ve dalgalara çevirdi.

“Burası tüm dünyadaki en sevdiğim yer.”

Bunu iç çekerek, neredeyse saygıyla söylemişti.

Dirseğimin üzerinde doğrularak yanına uzandım. Güneşin ısıttığı tenindeki sıcaklığı hissedebilecek ve saçlarındaki leylak kokusunu alabilecek kadar yakındım.

“Bu eski yer mi? Neden?”

“Gözlerini kapat.”

Emrine hemen boyun eğmeyince ellerini gözlerimin üzerine koydu ve ben de dişlerimle başparmağını ısırdım.

“Devam et” dedi boğuk bir kahkahayla.

Bu, Thomas'ın kahkahasıyla birlikte... En sevdiğim sestti.

“Gözlerini kapat.”

Kapattığımda bana, “Şimdi dinle” dedi.

Birkaç saniye söyleneni yaptım, sonra bir gözümü açıp onun yumuşak bakışlarıyla karşılaştım.

“Hiçbir şey duymuyorum.”

“Kesinlikle. Dalgalar, kuşlar ve sallanan ağaçlardan başka bir şey yok. İnsan yok, görev yok, kamera ya da basın yok. Kilometrelerce açık alandan başka bir şey yok. Burada düşünebiliyorum, burada nefes alabiliyorum, burada ben olabiliyorum.”

Elini kaldırdı ve şefkatle çeneme bastırdı. “Seninle ve Thomas’la her an, her gün, her zaman birlikte olmaktan başka bir şey yapmak istemeyen ben.”

Elini tutup avucunu öptüm.

“O seni seviyorum. Ama yine de tüm ‘sen’leri seviyorum. Bir favori seçebileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Tüm benleri mi?”

Burnunu öptüm.

“Her birini.”

Lenora *şüpheliydi*.

“Peki ya inatçı olan ben?”

“Çok sevimli.”

“Otoriter?”

“Büyüleyici derecede seksi.”

“Peki ya kızgın olduğum zamanki ben?”

“Daha da seksi. O azarlayan ağzını daha iyi kullanmak ve tüm o tutkulu öfkeni boşaltmak için en yakın kanepayı ya da duvarı bulmak istememe neden oluyor.”

Lenora tekrar güldü ve onu kendime biraz daha yaklaştırdım. Şimdi ikimiz de birbirimize bakacak şekilde yan yatıyorduk, aramızda sadece birkaç santim vardı. Sesim sert ve sıcaktı, tıpkı altımızdaki kum gibi.

“Ve mutlu olduğunda... Lanet olsun... Gözlerimi senden alamıyorum.”

Başını eğip bana baktı.

“Ben de tüm ‘sen’leri seviyorum Edward. Benim mace-raperestim, koruyucum, benim harika, yakışıklı prensim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Elim kalçasının üzerinden geçip göğüs kafesine doğru kaydım. Başparmağım göğsünün hemen altını yavaşça ok-

şadı. Tam onu öpmek üzereydim ki iki yaşında ıslak bir kum canavarı aramızdaki battaniyeye atladı.

“Anne, baba, bakın!”

Tombul elinde küçük bir mercan kabuğu tutuyordu ve Lenora ile ben altın bulmuş gibi tepki verdik.

“İyi keşif, delikanlı!”

“Bu harika hayatım!”

Thomas’ın gür, uzun kirpikli gri-yeşil gözleri aramızda gidip geldi.

“Yüzelim mi? Gelin yüzelim!”

Başımı sallayıp bir elimle onu kucağıma aldım ve diğer elimle de Lenny’yi battaniden yukarı çektim. Ve üçümüz güneş batana kadar sular sıçratarak yüzdük ve deniz kabuklarından hazineler bulduk.

O gece geç saatlerde, yataktaki bir kıpırtı beni uyardı. Gözlerimi açtığımda, Lenora’nın örtülerin altından sıyrılıp pencere kenarına gittiğini gördüm. Bir an sadece ona baktım; saçları koyu, parlak bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Gümüş bir ay ışığı halesiyle yıkanıyor; geceliğinin üzerinde parıltıyor ve açık renk, mükemmel tenini yanardöner bir parıltıyla öpüyordu. Ruhani bir yaratığın ve günahkâr bir ruhun bir araya gelmiş haliydi ve nefesimi kesiyordu.

Yataktan kalkıp arkasına geçtim ve kollarımı beline dolayarak omzuna yumuşak bir öpücük kondurdum.

“İyi misin aşkım?”

Çıplak göğsüme yaslandı.

“Bir rüya gördüm.”

“Hımm... Çıplak olduğumuz türden miydi?”

Kahkahasının titreşimi aramızdan geçti.

“Hayır, o tür bir rüya değildi.”

“Yazık.” Dudaklarımı şakağına bastırdım. “Yine de anlat bana.”

Lenora’nın sesi hâlâ rüya görüyormuş gibi hülyalı, mesafeli bir hal aldı.

“Bir bahçede çay içiyordum ve etrafımda kahkahalar, sevgi ve mutluluk vardı. Bunu havada hissedebiliyordum, güneşin sıcaklığı gibi. Ve bir sürü çocuk vardı. Koyu mavi gözleri olan tatlı bir kız vardı ve ona anne anlamında Anna diyorlardı. Langdon adında yakışıklı bir oğlan ve Edward adında başka bir oğlan daha vardı.

“Bunlar iyi çocuklar için güzel isimler.”

“Ve bir kız daha vardı, ufacık bir şeydi ama çok cesurdu. Yaptığım her hareketi taklit ediyordu.” Lenora kıkırdadı. “Çay fincanımı tutuşumu bile.”

Sesi yumuşarken başını iki yana salladı. “Tam olarak bizimmiş gibi değillerdi ama yine de... Bize aitlermiş gibi hissettiriyordu. Sana ve bana Edward.”

Lenora kollarımda döndü, bana bakarken ay ışığında gözleri yuvarlak ve gümüş rengindeydi.

“Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?”

Yumuşaklığını hissetmek için elimin tersiyle yanağını okşadım.

“Hayır, aptalca olduğunu düşünmüyorum tatlı kız. Bence bu güzel bir rüya. Güzel bir kader. Bence tüm o kahkaha ve mutluluk, tüm o sevimli küçük çocuklar bizim hanedanımız olacak. Onlar geride bıraktığımız mutluluklar olacaklar.”

Başımı eğerek dudaklarımı onun ipeksi boynuna bastırdım ve kelimeleri tenine doğru söyledim.

“Benim ve senin, sonsuza dek ve daima.”

Elleri kollarımdan omuzlarıma ve oradan da boynuma kaydı.

“Benim ve senin, sonsuza dek ve daima” diye fısıldadı, vücudunu benimkine bastırıp dokunuşuma yaslanarak.

Karım, aşkım, kraliçem... Hayatım. Onu derin derin öptüm; dillerimiz dans etti ve iniltilerimiz birbirine karıştı. Ve sonra onu kollarımın arasına aldım.

“Hemen işe koyulalım.”

Ben onu yatağa taşıırken, Lenny başını geriye atıp güldü.

“Ne harika bir fikir...”

Çenemi öpücüklerle boğarak dudaklarıma ilerledi. Sonra da tüm tatlılığı, tutkusu ve şefkatiyle dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Hayat öngörülemez, acımasız bir canavar olabilirdi; ama yolumuza ne çıkarsa çıksın, bizi hangi mutluluklar ya da kalp kırıklıkları beklerse beklesin, hepsiyle birlikte yüzleşeceğimizi iliklerime kadar biliyordum. El ele, kalp kalbe, yan yana, Lenora ve Edward.

Bedenlerimiz toprağa karıştığında ve ruhlarımız bundan sonraki yaşamda birleştiğinde, hikâyemizin efsanesi ve aşkımızın yankısı sonsuza dek yaşayacaktı.

KRALLAR TAÇLANDIRILIR AMA KRALİÇELER KENDİLERİ YÜKSELİR.

Prenses Lenora, Wessco'nun ilk kraliçesi olmak için yetiştirilmişti. 19 yaşına geldiğinde, büyüleyici, zeki, kendine güvenen mükemmel bir hükümdar olarak taç giymeye hazırdı ama tek eksikliği vardı... bir eş. Fakat Lenora onu sadece tacı için isteyen biriyle evlenmek fikrinden nefret ediyordu.

Edward, yıllar önce soylu unvanlarından vazgeçip dünyayı gezmeye kendini adanmıştı. Fakat ailesinin zoru ve kutsal bir vaat için ülkesine geri çağırıldı. Kibirli küçük kraliçe, Edward için hem merak uyandırıcı hem de çileden çıkarıcıydı.

Şimdi, sarayın soğuk taş duvarlarının ardında tutkulu bir oyun hüküm sürüyor ve hanedanlığın geleceği sonsuza dek değişiyor.

Her efsane küçük bir hikâye ile başlar.

"Bu modern aşk masalı kalbimi kazandı. Seksi, komik.
Bağımlısı oldum. Emma Chase en iyisi."
Corinne Michaels

Çeviren: Esra Çetin

